TERESA FRANCIS

Amant pàgân

Traducerea şi adaptarea în limba română de MIHNEA

COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Pe faţa Tarei Bennet se citea o expresie de mulţumire senină, în timp ce asculta glasul din receptor. Logodnicul ei nu uita niciodată să-i telefoneze, în fiecare zi la aceeaşi oră, doar ca să-i amintească, aşa cum o tachina el, că era a lui şi numai a lui, şi vai de ea dacă-i permitea vreunuia dintre pacienţi să flirteze...!

- Cum e gaşca de azi? vru să ştie David.

- Avem doi pacienţi noi; au venit aseară, foarte târziu. Un accident de maşină. Nu i-am văzut până azi-dimineaţă, desigur, când am venit la serviciu. Unul e grec - şi e aşa de arogant! încă n-am vorbit cu el - de fapt, n-am schimbat nici măcar o privire. Dar Sue e nemulţumită de felul cum se poartă cu ea. Parcă s-ar crede un zeu, zice.

Tara râse, gândindu-se la expresia furioasă a lui Sue când ieşise din rezerva unde era internat grecul.

- Cum e?

- Sue zice că-i chipeş. Cam la vreo treizeci şi doi de ani, după părerea ei, deşi a refuzat să-şi dea vârsta.

Tara râse din nou, înainte de a-i spune logodnicului ei ce-i răspunsese grecul lui Sue când aceasta îl întrebase câţi ani avea. O privise înfumurat si se răstise: "Ce dracu' te interesează chestia asta? Vezi-ţi de treabă si nu mai pune întrebări fără rost!"

- E clar că n-a păţit nimic grav, comentă David.

- Da, dar medicul de gardă a insistat să i se facă o radiografie, pentru că accidentul a fost destul de urât. Pe grec l-a lovit o maşină care circula pe contrasens, de l-a azvârlit cât-colo. E plin de vânătăi şi are o tăietură adâncă la cap.

Brusc, David schimbă subiectul:

- Am uitat să-ţi spun, iubito, că vineri suntem invitaţi la cină, la Mary. John a primit în sfârşit un concediu.

- Minunat! Deci, va veni la nuntă?

- Cred că da. A fost plecat peste doi ani, deci sper că va avea un concediu destul de lung.

Tăcu un moment.

- Mai sunt doar nouă zile până vom fi împreună. Tara, abia aştept... !

Tara era atât de fericită, încât un moment nici nu-şi găsi cuvintele. Se bucura că fratele lui David urma să vină la nuntă, ea însăşi neavând nici o rudă. Iar el avea doar câteva - numai părinţii, fratele şi vreo două mătuşi bătrâne - astfel încât Tara se bucura cu atât mai mult că John putea fi prezent la cununie.

- Acum trebuie să mă duc, spuse ea după un timp. Sue pleacă şi îi voi ţine locul.

- Atunci, ai grijă cu grecul, o tachină David. Ăştia au reputaţia de a fi afemeiaţi.

- Ei bine, ăsta nu e! Sue tocmai a intrat şi face tot felul de mutre exasperate, arătând spre rezerva grecului.

- Iar pe Sue nu e uşor s-o scoţi din răbdări, nu-i aşa?

- Da, de obicei. E cea mai înţelegătoare persoană - ideală ca soră medicală.

- La fel ca tine, iubito. La revedere, atunci; ne vedem diseară.

Se auzi declicul telefonului; Tara o privi pe Sue, cu o strâmbătură.

- E un porc încrezut! declară Sue şi, un moment, Tara nu putu decât s-o privească fix, căci Sue nu spunea niciodată asemenea lucruri despre pacienţi, oricât de greu i-ar fi pus răbdarea la încercare.

- Iar eu urmează să-l iau în primire, spuse ea după un timp. Nu ard de nerăbdare, fii sigură!

- Vrea să plece, dar domnul doctor Jameson a lăsat ordine stricte să fie ţinut sub observaţie un timp.

- Dacă el vrea să plece, nu-l putem ţine cu forţa. Doctorul Jameson o ştie la fel de bine ca noi.

- Se pare că încă nu s-a convins că accidentul nu i-a putut cauza pacientului leziuni interne.

Tara dădu din cap tăcută şi, peste câteva minute, intră în rezervă, aducând o cafea şi câţiva biscuiţi pe o tavă. în faţa uşii ezitase, nemulţumită să constate că bătăile inimii i se acceleraseră destul de neplăcut.

Grecul stătea în picioare lângă fereastră, privind afară. Un moment, Tara îl văzu din spate. Era atât de înalt! Avea umeri laţi şi talie îngustă; trupul său atletic nu conţinea nici un dram de grăsime în plus.

Apoi se întoarse încet şi, preţ de încă un moment, Tara îl privi din profil. Un profil clasic, amintindu-i de unele statui

greceşti pe care le văzuse la muzeu, statui sculptate în piatră. îi observă bărbia autoritară, conturul curb al maxilarului, nasul acvilin...

Acum stătea cu faţa... iar nervii Tarei tresăriră. Ochii aceia negri, duri ca antracitul! O priveau fix, după care se dilatară încet, cu o expresie pătrunzătoare. O clipă omul păru hipnotizat, ca şi cum ar fi văzut un lucru incredibil.

- V-am... v-am adus cafeaua, se bâlbâi Tara, dar fără să schiţeze nici un gest de a pune tava pe masă. Picioarele i se înmuiaseră, mintea îi era împrăştiată. Prin cameră părea să circule un curent electric, trecând printre ea şi bărbatul care stătea lângă fereastră, cu chipul slab şi serios întors spre ea. Tara îi observă vag pielea foarte bronzată, pometii proeminenţi, fruntea îngustă, tipică pentru greci, părul negru şi aspru, cu fire dese, pieptănat pe spate, ca şi cum ar fi încercat nemilos să-i netezească ondulaţiile naturale. Se gândi la calificativul "chipeş" pe care i-l atribuise Sue şi clătină din cap, respingând ideea. Trăsăturile lui erau prea arogante, exprimând calităţi inflexibile, care se combinau cu o asprime inconfundabilă şi un aer de nespusă superioritate.

Nu, nu era chipeş - sau, cel puţin, nu în sensul pe care-l dădea ea acestui cuvânt. David, de pildă... David nu era atât de înalt, desigur, dat avea trăsături armonioase şi blânde, o privire sinceră şi deschisă. Gura lui era senzuală, cu buze pline, exprimând compasiune - nu ca a acestui om, care o avea crudă, cu buze subţiri, şi totuşi, în acelaşi timp, inspirând şi o senzualitate care o făcu pe Tara să fie străbătută de un fior involuntar pe şira spinării. Nu i-ar fi plăcut deloc să rămână singură cu el!

Grecul continua s-o privească în tăcere, observându-i

calităţile de care Tara nu era complet neştiutoare - frumuseţea rară a trăsăturilor cu contururi delicate, nasul în vânt, fermecătoarele buze trandafirii, uşor despărţite, ca pentru a invita un sărut tandru. Ochii ei de un albastru viu erau surprinşi, cu genele lungi şi negre fluturând în jos, într-o încercare de a-şi ascunde expresia; dar roşeaţa care i se ivise în obraji nu putea fi ascunsă. Tara îşi muşcă buza, întrebându-se de ce nu mai avea putere să vorbească, de ce era incapabilă să se îndrepte spre masă şi să pună tava acolo.

în sfârşit, grecul vorbi, dar uşurarea de a auzi tăcerea risipindu-se fu înlocuită imediat de o teamă inexplicabilă, când Tara îi auzi inflexiunile ciudate din glas, un glas cu timbru rafinat şi o undă vagă de accent străin.

- Bună dimineaţa. Dumneata eşti sora de zi, presupun...

O mai privi lung câteva clipe.

- Cum te numeşti?

- Tara...

Ochii lui negri păreau să-i observe stânjeneala, dar în continuare spuse doar atât:

- Poţi pune tava jos, soră... nu, nu acolo. Aici, pe masa asta mai mică.

Tara deveni ţeapănă, căci masa indicată se afla aproape de locul unde stătea el... prea aproape!

- întotdeauna o pun aici, începu ea, reuşind să pornească spre masa mai mare.

Cu oarecare surprindere, constată că i se permitea să pună tava acolo, grecul emanând o atitudine de autoritate, un fel de putere păgână care o convingea că ar fi fost silită să i se supună, dacă repeta cererea de a pune tava acolo unde dorea el să fie pusă.

în timp ce se întorcea, îi auzi glasul din nou, scăzut, poruncitor... aproape sinistru:

-Vino aici.

Tara făcu ochii mari, simţindu-şi palmele umezite. Clătină din cap, cutremurată de propria-i neputinţă. Unde era atitudinea ei fermă faţă de pacienţi? Ce se întâmplase cu vocea aceea categorică pe care o folosea la spital?

-Trebuie să... să plec...

Cuvintele îi fură retezate de un gest al mâinii lui, de o îngustare a acelor ochi aproape înfricoşători.

-Vino aici, Tara.

Glasul era extrem de scăzut, dar vibra într-un fel care o făcu să privească în jur, făcând un pas spre uşă. Sue n-o prevenise asupra acestui lucru!

-Vino aici, am spus!

Continua să vorbească la fel de încet, iar Tara nu ştiu ce o făcu să pornească din loc, supunându-se ca un automat comenzii lui. Deodată, însă, se opri, făcând un efort de a rezista straniului magnetism care părea s-o atragă spre el.

- Am spus că trebuie să plec, domnule Petrides. Cred că medicul vă va examina cam într-o oră.

Din câte-i spusese Sue, Tara se aştepta la unele proteste. Spre surprinderea ei, Petrides dădu din cap, vizibil resemnat să-l aştepte pe medic.

-Mă voi întoarce să iau tava, peste o jumătate de oră.

-Cred, replică grecul, în timp ce Tara se întorcea să iasă, că ţi-am spus să vii aici.

Tara se răsuci în loc, cu ochii scăpărându-i de furie.

-Nu ştiu ce motive aveţi, domnule Petrides, dar cererea dumneavoastră mă surprinde. De obicei, pacienţii nu le

dau surorilor ordine...

Vocea îi fu retezată din nou, de astă dată de o mişcare rapidă. Tara îi înţelese intenţia prea târziu, prea târziu ca să scape, când Petrides străbătu distanţa dintre ei cu iuţeala lunecoasă a unei feline. Fu apucată de încheieturile mâinilor şi, în câteva secunde, îi simţi duritatea masculină a trupului, căldura mâinii care-i ridică faţa spre el, posesivitatea nemiloasă cu care buzele lui le striviră pe ale ei. începu să se zbată înnebunită, din răsputeri, dar zadarnic. Omul avea o putere incredibilă, atât de uşor o ţinea, ca şi cum ea nici nu s-ar fi mişcat. Sărutul, aprig şi arzător, păru să dureze o veşnicie, iar în cele din urmă eforturile Tarei încetară. Rămase pasivă lângă el, fără să mai opună nici o rezistenţă când puterea arogantă a gurii lui îi despărţi buzele cu de-a sila. în sfârşit, Petrides o îndepărtă la o lungime de braţ, cercetându-i faţa cu o privire intensă.

- Ai capitulat delicios, murmură el. Cred că ne-am potrivi de minune împreună.

- Nu mai fiţi aşa de ridicol!

Răsucindu-şi trupul zvelt, Tara reuşi să se smulgă din strân- soarea mâinilor lui.

- Asta-i... nesimţire! Am să mă plâng imediat!

Se înroşise de furie şi stânjeneală, căci grecul nu minţise vorbind despre capitulare.

- Nu cred că te vei plânge de această scenă atât de plăcută, Tara, spuse el, privindu-i fascinat sânii care se zbuciumau. Ţi-a plăcut la fel de mult ca mie... Nu! adăugă el cu un gest poruncitor. Nu nega. Dacă mi-ai fi găsit sărutările dezgustătoare, ai fi continuat să te zbaţi...

- Grozavă părere mai ai despre aptitudinile dumitale de

amant!

Tara nu ştia ce anume o îndemnase să-şi formuleze astfel replica; ştia numai că fierbea de furie şi ar fi fost în stare să-l lovească. Privindu-i pansamentul de pe frunte, se întrebă dacă rana era atât de superficială pe cât o considerase medicul. îi afectase cumva judecata?

- Am constatat, i-o întoarse Petrides, că femeilor le plac micile mele... ăă... atenţii. Sunt sigur că vei recunoaşte cât te-a încântat mica mea demonstraţie de...

- Ce aiureli! îl întrerupse Tara, aruncând flăcări din ochi. Iar cât despre reclamaţie, află că-i primul lucru pe care am să-l fac de cum am ieşit din camera asta!

Si, cu viteză mai degrabă decât cu demnitate, ajunse la uşă, pentru a se repezi afară.

Ce individ nesuferit, detestabil! Mare păcat că accidentul nu-l doborâse la pământ - pentru totdeauna!

Reuşi să trimită altă soră după tavă, prevenind-o însă că pacientul era o brută.

- S-a dat la tine, hai? zâmbi cealaltă soră. Unul dintre riscurile meseriei în secţia de bărbaţi, asta e. Dacă grecul ăsta scoate o vor- buliţă nelalocul ei, o s-o-ncaseze de la mine drept peste pupătoare!

Evident, Tara fu curioasă să afle ce se întâmplase când, după câteva minute, sora ieşi cu tava.

- Cum a fost? întrebă ea, văzându-i expresia senină.

- Nici o vorbă. Foarte calm şi fudul. A dat doar din cap şi a deschis o carte.

Tara se încruntă, nedumerită.

- Ciudat, murmură ea, ca pentru sine. Nici lui Sue nu i-a făcut avansuri.

- S-o fi îndrăgostit de tine la prima vedere, râse sora şi

plecă, lăsând-o pe Tara să se încrunte, gânditoare... întrebându-se de ce-i trecuse pofta să-l reclame pe focosul grec.

* * *

în seara aceea, Tara s-a întâlnit cu David şi s-au dus să ia cina la "Royal Oak". în timp ce-l privea, peste masa luminată de lumânări, se pomeni comparându-i trăsăturile chipeşe şi senine cu cele ale grecului. Apoi se încruntă, nemulţumită de felul cum chipul acela păgân îi tot revenea în minte. David, observându-i expresia, se interesă ce anume o frământa.

- Ai avut o zi grea la spital? adăugă el, iar Tara dădu din cap, maşinal. Cum a fost grecul despre care-mi vorbeai? Sper că n-a vorbit şi cu tine la fel de arogant cum spunea Sue.

- A fost destul de obositor, replică Tara, gândindu-se că nici nu se putea găsi un cuvânt mai nepotrivit pentru a descrie atitudinea lui Petrides. Un pacient incomod; ţi-am mai povestit eu despre ăştia.

- Cred că uneori ajungi cu nervii ferfeniţă, comentă David, începând să-şi taie friptura. Tot acolo e?

Tara clătină din cap.

- A plecat după prânz.

- Si-a luat rămas-bun de la tine? întrebă el cu un zâmbet.

- Nu. Numai de-aşa ceva nu-mi ardea.

Nu adăugă că avusese mare grijă să nu fie prin preajmă la plecarea lui.

- Atunci, călătorie sprâncenată îi doresc! Stii, iubito, aş fi mult mai fericit dacă ai renunţa la serviciu după ce ne căsătorim.

- Voi renunţa, nu peste mult, îi răspunse ea.

Deocamdată, însă, te rog, David, suportă-mă aşa cum sunt. Vreau să mobilăm casa, plus toate celelalte, înainte de a ne întemeia o familie.

- Am să te suport, iubito, zâmbi el. Ideea ta e excelentă, din moment ce am convenit amândoi că, după naşterea copiilor, mama lor nu trebuie să se mai ducă la serviciu.

A doua zi dimineaţa, Tara primi un magnific buchet de trandafiri de la portar, care-i spuse că era o fată teribil de norocoasă.

- Nu sunt pentru mine, răspunse Tara. Ai făcut o confuzie. Totuşi, uite ce frumoşi sunt! Vreuna dintre pacientele noastre are norocul de a fi iubită cu adevărat. Dă-mi să văd cartea de vizită.

- Pentru tine sunt, replică portarul, privind-o cu interes. De la un admirator pe nume Leonidas...

Leonidas... Tara simţi că se încorda toată. Numai grecul putea fi! Cum îşi permitea! Privi încruntată cartea de vizită, abia reuşind să se stăpânească, şi numai prezenţa portarului o împiedică s-o rupă în bucăţi.

- îţi mulţumesc, Bill, spuse ea, sperând că vorbea pe cel mai indiferent ton. Un pacient recunoscător. Tare-aş mai vrea să nu-şi cheltuiască aşa banii...

Ridică din umeri.

- Sigur, intenţia contează...

- Bineînţeles, fu Bill de acord, pe un ton nepăsător. Frumoase flori. Cred că au costat o avere.

Tarei, care clocotea de furie, îi venea să le arunce cât-colo. Dar erau atât de frumoase încât petrecu un timp considerabil aranjân- du-le într-o vază mare, unde adăugă şi câteva ferigi culese din grădina spitalului.

Nu peste mult, fu chemată la telefon.

- Aici Leonidas Petrides, se prezentă un glas cunoscut. îţi plac trandafirii?

Tara închise imediat telefonul, simţind că tremura. Acum ce să facă? Cochetă un timp cu ideea de a i se confesa lui David dar, într-un fel, îi era teamă s-o facă. Si n-ar fi trebuit, de vreme ce logodnicul ei era în mod firesc omul la care să apeleze în orice situaţii urgente, când avea nevoie de ajutor sau sfaturi.

Se hotărî să ignore comportamentul grecului, presupunând că nu peste mult avea să se sature de toate acele absurdităţi. în aceeaşi seară, însă, când plecă din garsoniera ei aflată în noul bloc al surorilor, se pomeni faţă-n faţă cu el, încă înainte de a fi ajuns la staţia de autobuz.

- Pleacă de-aici! strigă Tara, nelăsându-i timp să vorbească. Dacă mă mai hărţuieşti, am să cer protecţia poliţiei!

- Nici pomeneală, replică el, arătând spre o maşină parcată la bordură. Urcă şi vom sta de vorbă. Nu accept nici un refuz, Tara, adăugă poruncitor, când ea încercă să-l întrerupă. Avem de vorbit, înţelegi? Drumurile noastre s-au încrucişat, nu putem să dispărem pur şi simplu unul din viaţa celuilalt. Te rog, urcă în maşină şi...

- Nici o clipă să nu crezi că-s chiar atât de proastă!

Dădu să se strecoare pe lângă el, dar Petrides îi tăie calea. Tara aruncă o privire în jur, temându-se să nu-i vadă cineva de la vreo fereastră.

- De ce ţi-oi fi închipuind că avem ceva de discutat, nu-mi pot da seama. Te rog, lasă-mă să trec; trebuie să prind autobuzul!

- Unde vrei să ajungi?

Glasul lui, cu uşorul său accent străin, era scăzut, dar

de o aroganţă incontestabilă.

- Te pot duce eu cu maşina.

-Am întâlnire cu logodnicul meu! se enervă Tara. Aşa că te rog să te dai la o parte!

- Ai întâlnire cu...!

Petrides îi privi fix faţa frumoasă, aureolată de părul auriu, lung şi drept, cu capetele firelor zburlite într-un fel de ciufuleală fermecătoare. Un breton tăiat la jumătate îi împodobea fruntea înaltă şi inteligentă, arcuindu-şi şuviţele spre tâmple.

- Cu... logodnicul tău?

Glasul îi suna a gol, iar Tara, nedumerită de această schimbare din atitudinea lui, îl privi întrebător, uitând pentru un moment de orice furie.

- Eşti logodită?

- Da, sunt, răspunse ea scurt; simţea o tulburare ciudată, ca atunci când faci rău involuntar cuiva. Si-acum, domnule Petrides, îmi dai voie să trec, te rog? Autobuzul meu trebuie să sosească din clipă-n clipă... uite-l c-a venit, adăugă ea grăbită, văzându-l cu coada ochiului, printre copaci. Trebuie să plec...

- Nu!

Glasul lui era poruncitor, iar chipul cel păgân, încordat - crud chiar.

- Am să te duc eu cu maşina.

Tara încercă să treacă pe lângă el, dar în cele din urmă se lăsă păgubaşă, înfuriată şi în acelaşi timp conştientă că sentimentul de îngrijorare nu mai trecea.

- L-am pierdut!

îi venea să plângă, lucru deloc surprinzător, având în vedere felul cum o persecuta acel străin.

- Logod... logodnicul meu o să se în... îngrijoreze... Of, de ce mă pisezi în halul ăsta!

- N-ai ghicit? întrebă el încet.

- Să ghicesc...?

Tara clătină din cap, incapabilă să se concentreze. Se gândea numai la David care o aştepta cu maşina, în staţia de autobuz. Ar fi venit s-o ia, dar dacă Tara mergea cu autobuzul până în oraş, ca să se întâlnească acolo, urmau să aibă mai mult timp de petrecut împreună.

- Ce să ghicesc?

- Nu contează. Urcă-n maşină şi te duc la logodnicul tău.

Părea sincer şi, Tara simţi că putea avea încredere în cuvântul lui.

- Foarte bine.

Spre nemulţumirea ei, Petrides îi puse o mână pe cot, ajutând-o să se urce în maşină. Tara se aşeză rigidă, dreaptă, întrebându-se dacă era bine să se încreadă în el, după felul cum o tratase.

- Vreau să-ţi vorbesc, Tara, spuse Petrides după un timp. Eşti foarte grăbită să te întâlneşti cu logodnicul ăsta al tău?

- Mă aşteaptă în staţia de autobuz.

- Atunci, avem câteva minute la dispoziţie, întrucât putem depăşi autobuzul.

Si, fără să-i aştepte răspunsul, demară pe drumul de ţară mărginit cu copaci.

Era o înserare blândă, de început de aprilie. Tara îşi simţi inima tresărind în piept, ştiind însă că degeaba ar fi protestat. Leonidas Petrides opri pe acostamentul cu iarbă.

- Nu te poţi mărita cu logodnicul ăsta cu care ai

întâlnire, îi spuse el, fără nici un preambul. Tu şi cu mine suntem hărăziţi unul altuia.

- Ce tot vorbeşti? întrebă ea furioasă. Nu-l cunoşti pe logodnicul meu...

Se întrerupse, cu un oftat de neputinţă.

- Eşti cu siguranţă nebun, declară. Trebuia să cer din capul locului protecţia poliţiei!

Petrides o privi vag surprins.

- Ce-am făcut? vru el să ştie.

- M-ai sărutat, mi-ai trimis flori, mi-ai telefonat... iar acum, m-ai luat cu forţa în maşină...!

Lăsă fraza în aer, la vederea expresiei de amuzament care apăru în ochii lui.

- Si crezi că poţi obţine protecţia poliţiei pentru asemenea lucruri? Nu te-am silit să te urci în maşină, Tara, să ştii! Ai venit de bunăvoie. Am să mă ţin de cuvânt şi-am să te duc la logodnicul tău, dar nu înainte ca noi doi să fi stat de vorbă. Si dacă mai continui cu toate alegaţiile astea furioase la adresa mea n-ai să rezolvi nimic, aşa că te sfătuiesc - dacă ţii neapărat să te întâlneşti cu logodnicul tău în seara asta - să adopţi un stil mai conciliant, ca să avem posibilitatea de a discuta despre cererea mea.

- Cererea... dumitale, domnule Petrides?

- Mă numesc Leonidas, îi spuse el calm. Trebuie să-mi fi văzut prenumele pe cartea de vizită pe care am trimis-o cu trandafirii. Prietenii mă numesc Leon.

- Ei bine, eu nu sunt prietena dumitale şi nici un există şanse să devin, aşa că te voi numi "domnule Petrides”, iar dumneata vei fi atât de bun încât să mă numeşti "domnişoară Bennet". Si, în legătură cu această... "cerere", continuă ea. Dacă trebuie neapărat s-o faci, atunci te rog

să nu mai întârzii, după care să mă duci la logodnicul meu.

Deşi vorbea calm, inima îi bătea mult prea repede. Simţea că ajunsese undeva pe un tărâm straniu, necunoscut, în aşteptarea cine ştie cărui eveniment dramatic.

Iar evenimentul dramatic se întâmplă.

Calm, grecul o ceru în căsătorie.

Tara, amintindu-şi mai târziu momentul acela, n-avea să poată înţelege cum de nu făcuse altceva decât să stea acolo, privindu-l, în loc de a deschide portiera maşinii ca să fugă. Parcă ar fi luat-o prizonieră, cu influenţa lui irezistibilă, folosindu-şi magnetismul pentru a o ţine lângă el până când spunea tot ceea ce avea de spus.

Si avea de spus destule: că îi putea dărui o viaţă fericită, că avea să locuiască într-o vilă albă şi frumoasă, pe fermecătoarea insulă
Hydra din Grecia, că urma să aibă servitori şi bani mai mult decât suficienţi pentru toate necesităţile ei, chiar dacă acestea deveneau, cu timpul, extravagante.

Tara nu făcu nici o încercare de a opri acest torent de cuvinte, minunându-se de uşurinţa cu care Petrides îi vorbea despre lucruri care ei i se păreau pe cât de ireale, pe atât de lipsite de sens. Pesemne căzuse în transă, sau visa. Situaţia aceea fantastică nu se putea întâmpla în realitate.

- Nu spui nimic, Tara, observă el, făcând o pauză.

Tara îi privi profilul, remarcându-i pielea oacheşă şi strălucitoare, nasul acvilin, bărbia proeminentă. Un bărbat care făcea numai ceea ce voia el, care îi făcea aproape pe toţi să se supună voinţei lui. Vorbi în grabă, ca şi cum ar fi trebuit neapărat să-i demonstreze că asupra ei nu avea nici

cea mai mică putere.

- Mă voi mărita peste opt zile, domnule Petrides...

- Opt zile!

Ochii lui negri scăpărară, în timp ce se întorcea cu faţa spre ea, iar Tara îşi ridică instinctiv o mână la gât, cuprinsă de spaimă. Omul acela o dorea, nu încăpea nici o îndoială. Iar dorinţa mergea până la a o cere în căsătorie, cerere care, Tara era convinsă, nu-i fusese făcută nici uneia dintre femeile cu care Petrides avusese relaţii. Părea gata să-i ucidă logodnicul, îşi spuse ea, când îl auzi afirmând:

- Nu te vei mărita cu nimeni peste opt zile - decât cu mine!

Pe Tara o cuprinse o teroare cumplită, activând-o instantaneu.

Ieşi din maşină înainte ca Petrides s-o poată împiedica şi nu se opri din fugă până ajunse la strada principală.

Petrides îşi întoarse maşina pe aleea îngustă, manevră destul de dificilă, astfel încât, când ieşi şi el pe stradă, Tara dispăruse într-o pădurice, unde se ascunse până-i văzu maşina dispărând în aceeaşi direcţie cu autobuzul.

Capitolul 2

Rochia albă de mireasă era un model de perfecţiune. Sue, prima domnişoară de onoare a Tinei, făcu un pas înapoi, după ce o ajută să se îmbrace, cu o privire admirativă.

- Arăţi superb! Niciodată n-ai fost mai frumoasă!

Tara, roşind la auzul acestui compliment, era fericită că arăta atât de bine pentru bărbatul pe care-l iubea. Acesta o aştepta ca să şi-o însuşească, prin cununie, pentru toată viaţa.

- O, dar niciodată n-am mai fost atât de fericită!

Se privi în oglindă, oftând.

- Peste o oră - o oră şi un sfert, poate - voi fi doamna David Rothwell.

Reteză cam brusc ultimul cuvânt, pe neaşteptate încordată şi înspăimântată. Căci în faţa ei apăruse un chip foarte întunecat, iar în urechi părea să-i răsune numele de "Leon Petrides". Doamna Leon Petrides... Acesta ar fi putut să fie numele ei, dacă l-ar fi ales.

- Tara, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Vocea lui Sue, devenită tăioasă de îngrijorare, îi goni din urechi
stânjenitorul sunet.

- Arăţi aproape... abătută!

Apoi, Sue clătină din cap, ca şi cum ar fi încercat să-şi nege propriile cuvinte.

- Vreau să zic... pari aşa... nefericită, cumva...

- Ce ţi-ai găsit şi tu să spui! replică Tara cu o voce care suna frântă chiar şi în propriile sale urechi. Sunt cea mai fericită fată din lume!

Dar se gândea din nou la grec, care o căutase iar, în

cea de-a treia seară de după fuga ei din maşină. Tara fusese în oraş cu David, iar acesta o adusese acasă, lăsând-o la intrarea în blocul surorilor. Tara îi făcuse cu mâna de pe scară, fără să se mişte din loc până când maşina dispăruse. Si atunci, înainte de a apuca să strige măcar, fusese prinsă în braţele grecului şi, pentru a doua oară, silită să-i îndure sărutările.

Să i le îndure... Tara se înroşea chiar şi acum, când îşi amintea cât se zăpăcise, cum nu putuse chema în ajutor, nici chiar după ce primul acces de pasiune trecuse. Leonidas Petrides îi privise faţa în lumina slabă a becului de deasupra uşii, râzând încet, victorios, şi o condusese în întunericul din grădina spitalului, fără ca Tara să-i poată rezista. Acolo o strânsese din nou la piept, îşi apăsase gura autoritară peste a ei, învingându-i încercarea de a rezista luându-i în mână un sân şi mângâindu-l într-un fel tandru şi posesiv în acelaşi timp. Tara capitulase, capitulase cum cu David nici nu se gândise s-o facă vreodată.

Dar nici David n-o ispitise vreodată la fel ca grecul. Acestuia din urmă, numai o femeie de piatră i-ar fi putut rezista. Nimic nu mai conta, doar faptul că se afla în braţele lui; David devenise un personaj nebulos, căci în acele momente de extaz total Tara nu mai avea loc în mintea sau în inima ei pentru nimeni. Leon Petrides îi ordonase să-i rostească numele, iar ea se supusese pe dată. îi spusese că soarta îi hărăzise unul altuia, iar Tara încuviinţase. îi ordonase să rupă logodna, iar ea spusese că aşa avea să facă. Era ca o plastilină în mâinile lui, o muritoare în puterea unui zeu păgân grec.

- Sunt stăpânul tău, şoptise el. Eşti a mea cu trup şi suflet. Vei veni cu mine, îmi vei fi soţie şi vom trăi fericiţi

toată viaţa. Vei fi fermecată de insula mea, Tara; nu are şosele, nici trafic. Văi şi dealuri, iar în jur, numai marea albastră şi calmă. Flori pentru părul tău, giuvaieruri pentru gâtul tău.

Buzele îi coborâseră încet, cucerindu-le pe ale ei. Tara i le dăruise de bunăvoie, îmbrăţişându-l în timp ce şi el o îmbrăţişa. Iar când în cele din urmă îl implorase să-i dea drumul, îi promisese solemn că avea să fie soţia lui.

Dar, o dată cu lumina zilei şi realitatea crudă a spitalului, îşi revenise în minţi cu repeziciune. O potopise ruşinea, de-i venea să-şi ceară iertare plângând. îşi pierduse pentru totdeauna inocenţa care-l vrăjise mereu pe logodnicul ei; nu mai era fetiţa sfioasă şi fără experienţă pe care lui David îi plăcea s-o numească "puişorul meu drag”.

Băuse din vinul îmbătător al dragostei păgâne, dar nutrea totuşi o ură adâncă şi înverşunată împotriva grecului. De ce apăruse în viaţa ei? Vorbise despre soartă, iar Tara blestema soarta care i-l scosese în cale. Avusese o viaţă liniştită, o poveste de dragoste normală, poate cam neinteresantă, dar mulţumitoare. Grecul aducea un infern al patimii, o furtună de neînfrânare care îi umplea inima de pulsaţii extatice dezlănţuite, măturând totul în cale.

Tara şi-l alungase pe grec din minte şi luase măsuri să n-o mai hărţuiască, cerându-i lui David s-o ducă acasă în fiecare seară. Leon o sunase de mai multe ori la spital, dar Tara îi ceruse centralistei să nu-i facă legătura.

- Spune-i că sunt ocupată, sau că am liber - orice! Se ţine de capul meu!

Si astfel, ziua nunţii sosise fără nici un alt incident, iar Tara se simţea în sfârşit apărată. După cum tocmai îi spusese lui Sue, peste o oră şi un sfert, cel mult, avea să

fie soţia lui David.

-A sosit taxiul, Tara!

Vocea lui Sue îi rupse şirul gândurilor, iar Tara luă buchetul de garoafe roz şi albe de pe scaunul unde-l pusese Sue la sosire. Fratele unui prieten urma s-o conducă la altar, iar când Tara se aşeză în taxi lângă el, o întâmpină zâmbindu-i.

- Mamă, arăţi extraordinar! exclamă Jake. Mare noroc mai are David! De ce n-oi fi ajuns eu primul?

Glumea, desigur, iar Tara râse împreună cu el. Era fericită, şi-l alungase pe Leon din minte, şi nu se mai gândea decât la ziua aceea minunată şi la luna de miere care urma, după masa de nuntă pregătită la "Golden Lion".

Taxiul părea să meargă cam încet, observă ea după un timp, şi îi atrase atenţia lui Jake.

- într-adevăr, confirmă el. Când m-a luat, şoferul a spus că e ceva în neregulă la motor. Cred totuşi că vom ajunge la timp, adăugă uitându-se la ceas.

Dar, tocmai când străbăteau o stradă cam pustie, taxiul se zgudui de câteva ori şi în sfârşit se opri. Jake se încruntă, în timp ce şoferul deschidea portiera.

- Mă scuzaţi, dar nu mai vrea să pornească. Trebuie să arunc o privire la motor.

Tara îl privi atentă, nedumerită de accentul lui. Vorbea foarte bine engleza, dar nu perfect. Avea părul brunet, ochii negri, pielea bronzată. De ce naţionalitate o fi fost?

- Nu te alarma, o linişti Jake, observându-i expresia. Dacă într-un minut, două, nu porneşte, o să cheme imediat alt taxi.

într-adevăr, şoferul aşa şi făcu.

Tara, pe care n-o interesa decât să ajungă la timp,

trecu grăbită dintr-un taxi în celălalt. Şoferul rămase pe loc, lăsându-l pe primul să-i deschidă portiera. Tara se aşeză, aşteptându-se ca Jake să urce prin partea cealaltă. Dar, fără veste, se simţi împinsă pe banchetă, portiera se trânti şi maşina demară imediat, cu toată viteza.

Năucită, Tara nici nu înţelegea ce se întâmplase. Se gândea numai că aveau să întârzie şi mai mult, întrucât maşina trebuia să se întoarcă după Jake.

- Trebuie să-l luăm pe...

- Stai liniştită şi relaxează-te, Tara, răspunse tărăgănat un glas care imediat îi făcu inima să bată atât de violent, încât Tara simţi un rău fizic. Avem cale lungă de făcut...

- Lasă-mă să ies de-aici! strigă ea, începând să bată cu pumnii în spătarul scaunului. Opreşte... imediat!

Leon Petrides îşi scoase şapca, aruncând-o pe scaunul de alături. îşi trecu o mână prin păr, parcă mulţumit că scăpase de ea.

- Am spus să te relaxezi, repetă el, încet dar poruncitor. Voi conduce cu mare viteză, aşa că te sfătuiesc să nu deschizi portiera.

- Ba am s-o deschid!

Tara se uită pe fereastră. Maşina gonea cu cel puţin o sută de kilometri pe oră.

- Am să deschid geamul şi-am să ţip! rectifică ea, căutând înnebunită o scăpare. N-o să-ţi meargă! Au şi anunţat poliţia, complicele tău va fi arestat...

- Draga mea, o întrerupse Leon Petrides calm, îţi faci speranţe deşarte. Omul care m-a ajutat e un angajat de-al meu pe care l-am chemat acum câteva zile, când mi-am dat seama că aveai de gând să-ţi calci promisiunea. M-am hotărât să te răpesc şi să te duc la mine acasă, în Grecia.

Omul meu a plecat imediat, înainte ca prietenul tău să-şi adune minţile destul ca să înţeleagă că a fost un complot. Ne va aştepta la bordul navei, când ajungem la Bridport...

- O navă? repetă Tara cu voce frântă. Mă... mă duci pe o na- navă...?

Coborî privirea spre frumosul buchet de flori din mână şi nu-şi mai putu stăpâni lacrimile.

- Te rog, dă-mi drumul, îl imploră ea plângând. Nu şt- ştiu ce te-aştepţi să câştigi fugind cu mine! Au să te prindă şi-au să te-nchidă. Nu ţi-e frică?

- Par eu un fricos? întrebă Leon, cu o undă de amuzament, apoi continuă. M-ai întrebat ce-am să câştig. O soţie, Tara, pe fata care mi-a promis că se va mărita cu mine şi apoi şi-a călcat cuvântul.

Pe sub glasul lui scăzut şi calm se simţea vibrând o furie feroce, înfricoşător de primitivă. Tara se cutremură, simţind că-i îngheţa tot trupul.

- Niciodată n-am să mă mărit cu tine! strigă ea. Niciodată! Mă mărit cu David şi nimic nu mă poate opri! continuă înnebunită, îndemnată de spaimă, la vederea calmului atât de încrezător al acelui străin. Eşti nebun! Nu mă poţi duce în Grecia împotriva voinţei mele! Cum o să ajungem acolo? Nu există nici o cale...

- Am spus că mergem pe mare, o întrerupse el, ridicându-şi mâna suplă şi bronzată pentru a-şi acoperi un căscat. Sper că, o dată ajunsă la bord, te vei resemna şi-ai să fii cuminte. Altfel, te încui în cabină şi nu te mai las să ieşi până ajungem la destinaţie.

Mări viteza la o sută douăzeci de kilometri pe oră.

- Soarta ne-a adus împreună; nu trebuie să ne împotrivim destinului, Tara, căci ne-a fost hărăzit încă

dinainte de a ne naşte.

- Vorbeşti ca un nebun!

- Iar tu vorbeşti necugetat, o preveni el. Nu sunt obişnuit să mi se vorbească nerespectuos. Trebuie să te înveţi, şi repede, dacă nu vrei să fii pedepsită.

Tara scrâşni din dinţi, cu furia alungându-i pe moment orice teamă.

- Dacă-ţi închipui numai o clipă că am să te tratez cu respect, atunci eşti nebun - idiot chiar! Cine să respecte un bandit, un răpitor?

- Soţia mea mă va respecta, replică încet Leon, la fel cum mă respectă toţi ceilalţi cu care intru în contact.

- Cine eşti, de fapt? întrebă ea curioasă.

- Soţul... şi stăpânul tău.

L-ar fi lovit, dacă un asemenea gest nu i-ar fi pus viaţa în pericol. Trebuia să existe o ieşire, îşi spuse ea înnebunită. în clipa următoare, inima îi tresări - găsise o soluţie.

- Paşportul! strigă ea triumfător. Nu mă vei putea duce prea departe fără...

Lăsă fraza neterminată, făcând ochii mari, când Leon scoase paşapotul din buzunar, ridicându-l în faţa ei.

- L-ai... l-ai furat... dar cum...?

- Omul meu, şoferul de taxi, a pătruns în camera ta. Mi-a spus că a fost foarte simplu.

Puse paşaportul la loc, concentrându-se asupra şofatului. Copacii zburau pe lângă ei în timp ce maşina se îndrepta spre coastă şi mica staţiune Bridport... unde Leon Petrides avea o ambarcaţiune. Dar Tara era hotărâtă să scape cu acel prilej. Nu putea s-o urce cu forţa la bord, în văzul tuturor.

Capitolul 3

Când ajunseră în port, era întuneric. Tara abia apucă să arunce o privire în jur, înainte de a fi luată pe sus, cu gura acoperită de o mână, şi îmbarcată pe un iaht cu motor. Totul păru să se întâmple fulgerător, aşa că toate planurile pe care şi le făcuse în timpul drumului se mistuiră, în timp ce era împinsă fără ceremonie într-o cabină cu lambriuri din lemn de tec, unde se auzea duduitul motorului. Văzu o garderobă bogată, cu o măsuţă de toaletă alături. Patul era moale la atingere, acoperit cu o cuvertură de dantelă albastră peste pătura albă. Tara se aşeză, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, gândindu-se unde s-ar fi putut afla atunci dacă nu intervenea fapta banditească a acelui grec sălbatic care o avea în puterea lui. Ar fi fost căsătorită, fericită, în drum spre hotelul unde urma să-şi petreacă luna de miere...

Auzi uşa cabinei deschizându-se şi se întoarse. Leon apăruse în prag, cu o mână rezemată alene pe tocul uşii şi cealaltă în buzunar. Pe chipul său juca un zâmbet sardonic, reflectat şi în ochii negri ca smoala. Tara îi remarcă fără voia ei poziţia aristocratică, aroganţa trăsăturilor de patrician, grec şi păgân. Acei ochi negri îi studiau încet, insolent, trupul îmbrăcat în alb, cu un amuzament crescând.

- Păcat că n-avem un preot la bord, comentă el batjocoritor, intrând în cabină. Ar fi putut să ne căsătorească, din moment ce deja eşti îmbrăcată corespunzător.

Tara fu cât pe ce să izbucnească din nou în plâns; nu ştia dacă să-l ameninţe sau să se roage de el, dar când îi privi chipul implacabil, dur ca granitul, simţi cu inima frântă că nimic din tot ce făcea sau spunea n-ar fi avut asupra lui nici cel mai mic efect.

- Ce... ce in-intenţii ai? reuşi ea să şoptească într-un târziu.

- Pui nişte întrebări de-a dreptul absurde, draga mea, replică ironic Leon. Ştii bine care sunt intenţiile mele...

Se întrerupse, râzând ca pentru sine, apoi deveni gânditor, înainte de a continua:

- Pentru prima oară în viaţa mea, am intenţii onorabile. Vreau să te iau de soţie.

Ochii negri cutreierară silueta zveltă a Tarei, stăruind un moment asupra mâinilor care se frământau încontinuu.

- Ar trebui să fii flatată şi fericită, nu să arăţi de parcă ţi s-ar fi întâmplat cine ştie ce tragedie.

în glasul lui se strecurase o undă de severitate, iar nările subţiri îi palpitau uşor, cu furie parcă.

- Să-ţi ordon să zâmbeşti, sau ai s-o faci de bunăvoie?

Pe obrajii ei albi începură să se rostogolească lacrimile.

- Lasă-mă să plec, îl imploră ea. Du-mă înapoi - te rog, o, te rog! Dacă mă duci înapoi, îţi promit... promit că n-am să te dau pe... mâna... po-poliţiei...

- Mi-aş fi dat atâta osteneală numai ca să mă las convins să te duc înapoi?

- N-ai pic de inimă! strigă Tara frângându-şi mâinile. Urma să mă mărit... m-aş... m-aş fi măritat cu David, acum aş fi fost în lu... luna de miere... Fii... fii bun cu mine şi lasă-mă să mă duc... să mă duc la omul pe care-l iubesc!

Leon stătea drept, neclintit de rugăminţile ei chinuite.

- Crezi că-l iubeşti pe bărbatul acela, dar te asigur că nu-l iubeşti, iar o căsătorie cu el s-ar fi dovedit dezastruoasă. Te-am salvat, şi într-o zi ai să-mi mulţumeşti.

- N-am să-ţi mulţumesc niciodată! strigă Tara cu voce gâtuită. Cu ce drept te amesteci în viaţa mea, tu, un străin?

- Nu numai că m-am amestecat în viaţa ta, ci, de-acum încolo, am să ţi-o şi controlez, declară el calm.

Aroganţa pompoasă din cuvintele lui o făcu pe Tara să se holbeze la el cu gura căscată. Nici un zeu nu s-ar fi putut arăta mai tiranic! O cuprinse furia, întrecând orice altceva - teama, nefericirea şi deznădejdea.

- Ieşi de-aici şi lasă-mă singură! strigă ea. Ieşi afară şi-acolo să rămâi!

Drept răspuns, Leon râse încetişor şi întinse mâna spre a ei.

- Ai personalitate, observă el, şi îmi plac femeile cu personalitate, motiv pentru care prefer o soţie englezoaică în locul unei grecoaice. Ale noastre sunt crescute în spiritul umilinţei...

O strânse dureros de încheietură, în timp ce Tara încerca să şi-o smulgă.

- Oricum, continuă el alene, să nu crezi, Tara, că-i voi permite soţiei mele o libertate prea mare, în privinţa comportamentului şi a limbii. Bărbatul grec este prin tradiţie stăpân la el în casă, iar eu sunt grec.

O privi, încruntându-se brusc la vederea lacrimilor.

- Sper că m-am făcut clar înţeles.

Tara îl privi, albă la faţă dar straniu de calmă, căci simţea că demnitatea avea şanse mai mari să-l impresioneze decât furia.

- E absolut clar. Dar, întrucât nu sunt soţia ta, asupra mea tradiţiile grecilor nu au nici un efect.

Leon râse din nou, trăgându-i trupul suplu spre el. Tara începu să fiarbă de mânie, când bărbia îi fu ridicată, silind-o să-l privească în ochi. Buzele lui coborâră încet, ca şi cum

ar fi savurat repulsia ivită pe faţa ei.

- Poţi să te uiţi aşa la mine - cu ură - acum, dar peste un moment, două, vei fi înfiorată de sărutările mele...

- înfiorată! aproape că scuipă ea, cu ochii învăpăiaţi. Grozavă părere mai ai despre tine însuţi!

-Am avut suficiente experienţe cu tine, îi aminti el sarcastic, ca să-mi dau seama că ai fi o tovarăşă de pat cât se poate de receptivă...

-Termină! îl întrerupse din nou Tara, uitându-şi hotărârea de a se purta demn în focul mâniei care o devora, căci ştia, oricât de detestabil ar fi fost, că Leon spunea adevărul. Lasă-mă să plec, mai bine, pentru că oricum niciodată nu voi fi soţia ta, niciodată!

-Atunci, vei fi ţiitoarea mea, replică el calm. Sunt hotărât să te am, Tara, aşa că va fi mai comod dacă te resemnezi în faţa inevitabilului.

Şi, cu aceste cuvinte, o cuprinse în braţe, apăsându-şi buzele peste ale ei, împiedicându-i-le să se închidă.

Când în sfârşit îi dădu drumul, Tara rămase moleşită, plângând, incapabilă să gândească limpede. O privi fix, luând într-o mână câteva falduri ale rochiei ei de mireasă.

- Da, oftă el uşor, afectat, dând din cap, mare păcat că n-avem un preot la bord.

- N-ar conta! aruncă Tara. Aş refuza să mă mărit cu tine.

- Un refuz care nu ţi-ar folosi la nimic, draga mea.

îl privi; Leon lăsase rochia să cadă la loc, iar Tara se putu îndepărta nestânjenită.

- Preotul acela ar trebui să fie un ticălos la fel de mare ca tine, spuse ea, urmărindu-i atentă expresia.

-Am destui prieteni, răspunse blajin Leon. Ne vom

căsători, te asigur.

- Vrei să mă duci cu forţa în faţa altarului?

Ochii nu i se desprindeau o clipă de pe chipul lui, dar în privirea serioasă şi fixă cu care o sfredelea grecul nu se descifra nici
o expresie.

- Sub ameninţarea armei, poate?

Leon râse scurt.

- Nimic chiar atât de melodramatic, o asigură el.

- Si cum intenţionezi să mă constrângi?

- Dacă refuzi onorabila stare civilă a căsniciei, replică suav Leon, atunci îmi vei fi amantă. Ti-am mai spus.

Tara nu răspunse, căci îi venise o idee; ştia că se agăţa ca înecatul de un pai, dar putea să dea rezultate.

- Cred, totuşi, adăugă el, că vei alege căsătoria, întrucât eşti genul de fată care s-ar codi să facă un lucru considerat de ea dezonorant.

- N-am de gând să-ţi fiu nici soţie, nici amantă!

- Ce cuvinte curajoase! o aplaudă el cu amuzament batjocoritor. Inutile, însă, în situaţia de faţă. Te am în puterea mea, şi o ştii foarte bine.

Ochii lui negri îi cutreierară toată făptura, dezbrăcând-o din privire.

- Te-aş putea avea acum, chiar în clipa asta, dacă aş vrea.

Cuvintele şi privirile lui, cărora nu le scăpa nimic, o făcură să
roşească. O fracţiune de secundă, Tara ezită, înainte de a spune ceea ce avea în minte. Privindu-l în ochi, începu:

- Chiar crezi c-o să-ţi meargă cu răpirea asta? Îţi închipui că n-am spus nimănui cum mă băteai la cap?

Reuşi să râdă, sperând că suna convingător.

- Le-am spus mai multora! Logodnicul meu ştie despre tine, şi câteva dintre surorile de la spital! Le-am povestit atât de multor oameni! Poliţia nu are decât să pună câteva întrebări, şi va obţine toate indiciile necesare! Vei fi arestat în momentul când debarcăm în Grecia şi te aşteaptă închisoarea, ani şi ani de zile...

Vocea începu să-i ezite când observă expresia amuzată de pe chipul lui. Cuvintele îi pieriră cu totul, la auzul râsului scăzut care-i arcui colţurile gurii. înghiţi convulsiv; ar fi trebuit să ştie că omul acela detestabil îi depista înşelătoria.

- Copila mea, spuse el cu umor, cât de străvezie eşti! La toate astea nu te-ai gândit decât acum câteva secunde.

- E adevărul! insistă Tara, încercând să lupte până la capăt. Adevărul-adevărat, îţi spun eu! Ai să regreţi, dacă-mi ignori avertismentul!

- Este o încercare lăudabilă, replică el, privind-o imperturbabil. Dar pari să fi uitat că adineaori mi-ai promis că nu mă vei da pe mâna poliţiei. O asemenea promisiune nu ţi-ar mai folosi la nimic, dacă poliţia ar fi deja pe urmele mele. Şi nu e singura gafă pe care ai făcut-o. Dacă erai atât de sigură de arestarea mea şi de salvare, nu m-ai fi rugat într-un asemenea fel.

Privirea îi deveni admirativă.

- Nu eşti tu fata care să se roage aşa, târându-se la picioarele mele...

- Nu m-am târât nicăieri!

îi venea să-l omoare pentru că folosise acele cuvinte.

- Acum înţelegi ce vreau să spun? Ai personalitate şi ştiu cât te-a costat ca să te milogeşti aşa. N-ai fi făcut-o

deloc, dacă ştiai că urma să fii salvată curând de oamenii legii.

- Te urăsc... îngăimă Tara, tremurând. Te-aş omorî, dacă aş putea.

- În acest moment, poate, încuviinţă nepăsător Leon. Dar, mai târziu, vei fi de cu totul altă părere. Te pot manipula atât de uşor...

Cu dinţii strânşi, Tara îi întoarse spatele, iar grecul ieşi, numai pentru a reveni peste câteva minute cu trei cutii de carton pe care le puse pe pat.

- Mai bine schimbă-te, îi recomandă el. Nu poţi sta tot timpul în rochia asta de mireasă.

Făcu o pauză, cu un zâmbet batjocoritor pe buze, când îi văzu expresia.

- Da, ţi-am cumpărat haine, spuse el. Haine de cea mai bună calitate, care sper să te mulţumească, şi lenjerie care ştiu că mă va mulţumi pe mine, din moment ce eu am ales-o.

Tara îl privea revoltată, cu ochi mari.

- Ai intrat într-un magazin cu... cu lenjere de damă?

Râzând, Leon o asigură că era obişnuit să cumpere asemenea
lucruri.

- Diversele mele amante primeau întotdeauna cadouri de acest gen - dintre cele mai scumpe, desigur.

Dispreţul din ochii ei crescu, ceea ce păru să-l irite pe Leon. Gura lui se crispă, fără însă a-şi trăda sentimentele şi prin altceva.

- Se vede clar că ai avut multe femei.

Leon înclină din cap.

- Destul de multe, confirmă el. Acum ai de gând să deschizi cutiile alea?

- Nu, n-am de gând!

Buzele lui se strânseră şi mai tare. Făcu un gest poruncitor cu o mână.

- Deschide cutiile!

- Nu le deschid! se încăpăţână Tara, sfidătoare. N-am nevoie de asemenea cadouri, cum le numeşti tu. Du-le altora dintre prietenele tale!

Ochii grecului se îngustară ameninţător.

- Fii ascultătoare, o preveni el aspru. Dacă m-ai cunoaşte mai bine, n-ar fi nevoie să-ţi spun de două ori.

- Să-mi ordoni, vrei să zici!

- N-am chef de discuţii sterile, Tara. Fă ce ţi-am spus eu - imediat!

Tara clătină din cap, deşi începea să se teamă; aerul lui devenea tot mai ameninţător.

- N-am nevoie de darurile tale... începu ea - dar imediat scoase un mic ţipăt de durere, când încheietura mâinii îi fu prinsă ca într-o menghină.

- Fă ce ţi-am spus! mugi Leon. Am să te silesc, aşa că e mai bine să te supui înainte de a păţi ceva care te-ar răni şi umili.

Tonul lui nu lăsa loc pentru nici o îndoială şi, după un ultim moment de ezitare, Tara porni cu mişcări ţepene spre pat şi desfăcu funda unei panglici, ridicând apoi capacul cutiei.

- Scoate-o! ordonă autoritar Leon. O să-ţi placă!

Tara se conformă, ridicând cămaşa de noapte diafană împachetată în hârtie de mătase.

O aruncă pe pat şi se întoarse spre el, cu ochii plini de lacrimi.

- Lasă-mă să plec, îl rugă ea cu voce mică. Nu ţi-am făcut nici un rău, te rog, lasă-mă să plec.

încă înainte ca ea să fi terminat de vorbit, Leon începuse să clatine din cap, făcând s-o străbată un spasm de deznădejde totală. Tara îşi acoperi faţa cu mâinile dar, înainte de a izbucni în plâns, acestea îi fură înlăturate, fiind luată aproape cu blândeţe în braţele lui.

- Nu pune la inimă, copila mea, spuse el. Pare mult mai neplăcut decât este, te asigur. în prezent, nu te poţi gândi decât la nunta pe care ai pierdut-o şi la bărbatul cu care te-ai fi căsătorit. Dar toate acestea vor rămâne în urmă curând, când vom fi soţ şi soţie; atunci vei şti că eu am fost destinat să-ţi fiu bărbat şi amant.

îi ridică bărbia, bătând-o peste obraz cu degetul, într-un gest posesiv.

- Si-acum, înveseleşte-te. Nimic nu mă irită mai mult decât o femeie care plânge. Desfă cealaltă cutie... ba nu, mai sunt câteva lucruri în prima. Scoate-le.

Privindu-l, Tara îşi dădu seama că ar fi fost mai cuminte să-l asculte.

Scoase din cutie câteva sutiene şi chiloţi, încă o cămaşă de noapte şi un combinezon de dantelă. Apoi Leon îi ordonă să deschidă altă cutie şi, în sfârşit, pe ultima. Tara le întinse pe toate pe pat - două rochii, două fuste, trei bluze şi câteva articole de plajă. Toate purtau etichetele uneia dintre cele mai scumpe case de modă din Paris. Ridicând ochii spre chipul lui, îi spuse:

- Se vede clar că eşti un om bogat.

- Am destui bani, răspunse el cu nepăsare.

- Mai mult decât destui pentru binele tău propriu! aruncă Tara şi din nou îi văzu ochii îngustându-se ameninţător.

-Ai grijă, o preveni el cu glas foarte scăzut. Nu mi-ai

văzut decât latura cea bună...

- Cea bună! exclamă ea, izbucnind într-un râs gâtuit. Dumnezeule mare, dacă asta-i latura cea bună, atunci sper să nu văd niciodată alta!

Leon porni spre ea, făcând-o să se retragă până când atinse patul cu picioarele.

- O cauţi cu lumânarea, fata mea! Vrei să-ţi bag minţile-n cap, sau să te îngenunchez pe altă cale?

Si, fără a aştepta răspunsul, o trase spre el cu o smucitură sălbatică şi, împingându-i capul pe spate, îi strivi buzele cu ale lui.

Tara începu să se zbată, deşi ştia că n-avea nici o speranţă. Mâinile lui o cutreierau, mângâietoare dar nu cu blândeţe. Gura-i era crudă şi poruncitoare, iar trupul i se mişca erotic, convingător.

Tara se împotrivea din răsputeri, fizic si mintal, dar toate eforturile îi fură zădărnicite în câteva momente. Era prea iscusit pentru ea, prea arogant, hotărât si încrezător în sine.

îi ceru să-l cuprindă cu braţele pe după gât, iar ea se supuse. Râse, iar ea se cutremură dezgustată de acel sunet. O îndepărtă de el, iar Tara detestă triumful care-i lumina ochii, amestecat cu amuzamentul.

Simţi un val de furie si, fără a se gândi la consecinţe, îi muşcă degetul cu care-i mângâia gura. Leon se strâmbă, de durere. Văzându-i privirea neîncrezătoare, Tara încercă să scape. Dar era prea târziu şi simţi că-i dezlănţuise în suflet un demon când, apucând-o de păr, Leon îi trase nemilos capul pe spate, smulgân- du-i un ţipăt de durere.

- Nefericito! Ar trebui să ţi-o plătesc cu aceeaşi monedă!

în schimb, îi atinse cu mâinile beregata, cuprinzându-i-

o, strângând încet, tot mai tare. Ochii Tarei se dilatară, iar spaima ivită în adâncurile lor păru să-l mulţumească. îşi desprinse mâinile de pe gâtul ei.

- A fost doar un avertisment, mârâi el încet, în caz că-ţi mai trec vreodată prin cap prostii din-astea.

- Te urăsc! şopti Tara, palidă la faţă. Am să te omor, dacă prind ocazia!

- încearcă una dintre rochii, să vedem dacă-ţi vin măsurile, ordonă el şi se aşeză pe taburetul de lângă masa de toaletă.

- Dacă tot trebuie s-o fac, îi ceru încet Tara, măcar lasă-mă singură.

* * *

Când Leon se întoarse, Tara avea pe ea rochia albastră. O privi lung, urmărindu-i toate curbele şi liniile siluetei, apoi dădu din cap aprobator.

- îţi stă foarte bine. Culoarea ţi se potriveşte, e asortată cu ochii tăi. Rochia de mireasă poţi s-o arunci peste bord, adăugă el repezit, văzând-o aşezată pe pat.

- S-o arunc peste bord?

Tara clătină din cap, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

- N-am să fac una ca asta.

- Atunci o arunc eu.

Leon străbătu cabina cu paşi hotărâţi şi, ridicând frumoasa rochie albă, o făcu ghemotoc într-o cutie, peste care puse capacul. Cu ea sub braţ, se întoarse la uşă.

- Cred că ţi-e foame, spuse el. Vom lua cina în salon, dar în caz că te bate gândul să faci scandal, te anunţ că oamenii mei - care sunt greci cu toţii - au primit instrucţiuni să ignore orice rugăminţi. Iar dacă-ţi închipui că ai vreo cale de scăpare, atunci e mai bine să renunţi încă de pe-

acum la orice iluzii.

-Există o cale, replică Tara, cu o privire provocatoare, şi tocmai mi-ai amintit-o! Peste bord!

-Te-aş scoate din apă, fu replica rece a lui Leon, adăugând că Tara şi-ar fi regretat amarnic o asemenea tentativă, pentru care ar fi croit-o peste urechi.

-Un om din echipaj va veni să te anunţe când e gata masa... mai spuse el.

Se uită la ceas.

-Peste vreo zece minute, cred. Se numeşte Carlos. O să-ţi arate unde să vii.

-Nu vreau să mănânc nimic...

-Ai să faci ce-ţi spun eu, o întrerupse el autoritar.

Si plecă, încuind din nou uşa în urma lui.

Capitolul 4

Tara se uită în oglindă, simţind că iar îi venea să izbucnească în plâns, dar reuşi să se stăpânească. La ora aceea, ea şi David ar fi trebuit să ia cina împreună, iar apoi...

De pe buze i se desprinse un oftat adânc; se gândi la răpitorul său şi la ceea ce-i spusese: că ar fi vrut să-l vadă mort. Ar fi avut vreo şansă să-l mutileze? se întrebă, uimită de felul rece şi practic în care se gândea la acel lucru. Dacă-l putea reduce la neputinţă, atunci, cu siguranţă, ar fi reuşit să scape.

Un ciocănit în uşa cabinei fu urmat de sunetul unei chei în broască. Apăru un grec îndesat, cu pielea smeadă şi un zâmbet pe care Tarei i-ar fi plăcut nespus să i-l şteargă de pe buze cu vreo două perechi de palme. îi observă dintele de aur care strălucea ridicol între alţii doi, foarte decoloraţi. Se cutremură, dar îl urmă, după ce individul îi spuse:

- Domnul Leon a zis că tre' să vă conduc în salon. îi era foame şi n-ar fi rezolvat nimic refuzând să mănânce - dacă i s-ar fi permis.

Salonul era ultimul răcnet al luxului, cu pereţi din lemn de brad lustruit şi mobilier încastrat, inclusiv un bar, într-un colţ. Pe masă erau puse tacâmuri de argint sclipitor, iar dinspre platourile puse pe un gheridon pluteau mirosuri îmbietoare. Leon, arătând şi mai distins decât înainte, în pantaloni bleumarin şi sacou de in alb, stătea lângă bar, studiind captivat eticheta unei sticle pe care o ţinea în mână. Se întoarse, alungând servitorul cu un gest.

-Ia loc, o invită el. Masa e gata, dar poate vrei să bei ceva mai întâi?

Tara clătină din cap.

- Nu vreau nimic, mulţumesc.

- La masă avem vin. Poţi să bei un pahar, două...

Deşi deschise gura să refuze din nou, Tara se răzgândi când îi văzu expresia. Avea buzele strânse şi ochii îngustaţi; îl mai văzuse arătând astfel.

Leon îi trase un scaun, iar ea se aşeză, privind lumânările care ardeau în sfeşnice de argint şi florile aranjate cu multă artă.

- Ai pregătit totul dinainte, comentă, pe un ton rece.

- Pentru o cină romantică pe mare?

în ochii lui se ivi o undă vagă de umor.

- Da, am pregătit totul. Elias - încă nu l-ai cunoscut, dar va veni într-un moment - a cumpărat florile gata aranjate, iar lumânările le aveam dinainte...

- Pentru alte asemenea ocazii. Presupun că aduci zeci de femei uşuratice la bordul acestui vas.

-Aş prefera să nu le numeşti "uşuratice", replică el sumbru. Da, am mai luat cine intime, cu prietenele mele.

Se aşeză pe scaunul din faţa ei, întinzându-şi sub masă picioarele lungi. Bătu din palme şi imediat apăru un bărbat.

- Poţi servi felul întâi, Elias. Şi spune-i lui Dimitri să toarne vinul.

- Câţi oameni sunt la bord? se interesă Tara, uimită că accepta cu atâta calm situaţia în care se afla.

- Trei. Nu e numărul obişnuit pentru echipajul unui vas de această mărime, dar a trebuit să limitez efectivul la cei în care ştiam că puteam avea deplină încredere. Nici unul dintre ei nu va sufla o vorbă despre cele întâmplate pe parcursul acestei călătorii. Dimitri e omul care conducea primul taxi.

- El e...?

Gura Tarei se crispă, pe când în ochi i se aprindea o luminiţă.

- Dacă am fi avut cea mai mică bănuială...

- Cum aţi fi putut? Comandaserăţi maşini pentru nuntă şi v-au fost trimise. De ce să fi bănuit că una dintre ele era condusă de omul meu?

Tara nu răspunse; în orice caz, Dimitri era de faţă, turnând vinul, în timp ce Elias servea somon afumat la felul întâi; Dimitri îi spuse lui Leon ceva în greceşte; ochii Tarei luciră şi, pradă unui impuls, interveni:

- Cred că vorbiţi despre modul abil în care m-aţi răpit! comentă ea sarcastic.

Omul întoarse capul, plimbându-şi ochii negri de la faţa ei albă la aceea a şefului său.

- N-am făcut decât să îndeplinesc un ordin, spuse el calm, în aceeaşi engleză impecabilă pe care o folosise la volanul taxiului.

- E-n regulă, Dimitri...

Leon îi făcu semn să plece, iar subalternul său ieşi, urmându-l pe Elias, al cărui chip bronzat se încreţise într-un zâmbet amuzat. Adunătură de greci nesuferiţi! Nişte gangsteri, cu toţii!

- Lor nu le pasă de lege? întrebă revoltată Tara.

- Respectă ordinele.

Leon vorbea rar, fără să-i scape faţa din ochi.

- După cum le vei respecta şi tu, după ce-ţi ordon să nu mai vorbeşti aşa în faţa servitorilor. Una la mână, e nedemn. Nu permit ca soţia mea să-şi piardă demnitatea în faţa nimănui, cu excepţia mea. Ne-am înţeles?

Obrajii Tarei se înroşiră de furie.

- Eşti ultimul om în faţa căruia mi-aş pierde demnitatea!

îşi ţinea o mână pe faţa de masă albă ca zăpada şi, înainte de a apuca să-i ghicească intenţia, Leon o lovi scurt peste degete cu latul cuţitului. Tara scoase un ţipăt involuntar, cu ochii umplându-i-se de lacrimi, de durere şi şoc.

- Ia aminte, o preveni sumbru Leon. Tine-ţi gura, dacă vrei să nu mai fii pedepsită.

Coborî ochii spre farfuria lui, apoi o privi din nou în faţă.

- Şterge-ţi lacrimile şi mănâncă-ţi somonul, ordonă el scurt.

Tara scoase o batistă - mică şi elegantă, de dantelă, pe care Sue
i-o strecurase în mâneca rochiei de mireasă. O privi lung, nevenin- du-i să creadă tot ce i se întâmplase de când Sue îi spusese, parţial în glumă, parţial grav: "Nu e un lucru neobişnuit ca o mireasă să fie atât de emoţionată încât să-i vină lacrimile în ochi, aşa că vom lua măsurile de prevedere necesare".

I se puse un nod în gât, pe când ridica batista la ochi, dar în loc să se şteargă începu să lăcrimeze în ea, necontrolat.

Din faţa ei se auzi o exclamaţie aspră:

- Pentru numele lui Hades, acum ce te-a mai apucat? Doamne sfinte, fato, tu chiar n-ai de gând să te opreşti din plâns?

- Am de-destule mo-motive... ca să... ca să plâng... suspină ea, conştientă că mica batistă nu-i era de nici un folos. îşi luă şervetul de pe genunchi. Dar, spre uimirea ei, Leon apăru imediat alături şi o ridică uşurel în picioare. într-un moment, îi şterse ochii cu batista lui. Tara se pomeni bâiguind, oricât de absurd ar fi fost:

- Mul... mulţumesc.

Leon îi ridică bărbia, îşi aplecă încet capul brunet şi o sărută pe buze.

- Stai jos şi linişteşte-te, îi spuse el cu blândeţe. în câteva minute se întoarce Elias.

Tara îl privi cum se aşeza la loc, neputându-şi da seama dacă trăsăturile lui îşi pierduseră într-adevăr o mare parte din duritate, sau dacă doar aşa i se părea ei, printre lacrimi. Ce caracter contradictoriu avea! Nici într-o mie de ani nu s-ar fi aşteptat la blândeţea pe care tocmai i-o arătase.

Un timp, mâncă în tăcere, apoi întrebă cam neliniştită, ridicând privirea:

- Unde e rochia mea de mireasă?

- Are vreo importanţă? replică Leon, pe cel mai indiferent ton.

- Nu... nu cred că ma-mai are... Dar aş fi vrut s-o... s-o păstrez...

- Pentru ce? N-ai s-o porţi când te vei mărita cu mine.

Tonul lui inflexibil făcu să dispară toată blândeţea dinainte. Tara se întrebă dacă nu cumva i se păruse.

- Nu ştiu pentru ce o vreau, recunoscu ea, mulţumită că nodul din gât îi dispăruse, lăsând-o să vorbească fără a se bâlbâi. Nu mai pot gândi limpede. Totuşi, aş fi vrut să-mi păstrez rochia de mireasă.

- Sentimentalism morbid. E jos, printre peşti, adăugă el cu cruzime. Era drăguţă, în felul ei, dar deloc potrivită pentru tine. Ce te-o fi făcut să alegi un asemenea stil?

- întâmplător, mi-a plăcut! se răsti Tara, sinmţind că dacă încerca să-şi stăpânească furia crescândă avea să izbucnească din nou în lacrimi, din cauza sorţii nefericite a

frumoasei sale rochii de mireasă. De obicei, orice fată are dreptul să-şi aleagă stilul propriei rochii, la nuntă!

- Ti-a plăcut?

Leon clătină din cap, încruntându-se.

- Va trebui să te educ, spuse el pe un ton decis. Ai un gust incredibil de lipsit de imaginaţie. Ai putea să arăţi ca o regină, cu stilurile şi culorile corecte. Va trebui să-ţi tai părul, hotărî el, privin- du-i-l. Nu-mi plac pletele atât de lungi ca ale tale. Logodnicului tău îi plăcea să-şi îngroape faţa în ele, sau ce? N-aş avea nimic împotrivă nici eu, dar prefer să-mi îngrop faţa într-un loc mult mai cald şi mai seducător!

îşi coborî ochii negri spre sânii fetei, iar în ei îi apăru o luminiţă ironică la vederea bujorilor ce se aprinseră imediat, dureros, în obrajii Tarei.

- Nu eşti decât o bestie...

-Ai grijă, Tara, o întrerupse el încet. Adineaori, te-am lovit doar peste degete, dar data viitoare voi alege un cu totul alt loc.

Roşeaţa din obrajii ei se înteţi. Numai dacă ar fi îndrăznit să se ridice şi să plece de la masă! Prudenţa, însă, o făcu să rămână pe loc.

După o lungă pauză, spuse:

- După cum vorbeşti despre haine, s-ar părea că întotdeauna îţi îmbraci femeile după gusturile tale proprii. Ce urmează să fiu, o marionetă printre altele?

Spre nedumerirea ei, aceste cuvinte părură să-l amuze.

- Gusturile mele sunt considerate perfecte, replică el nepăsător. Cât despre modelele mele... mă rog, cred că pot fi considerate nişte marionete, într-un fel. Eu trag sforile,

iar ele dansează.

Tara nu putu decât să-l privească lung câteva secunde, cutremurată de nesuferita lui îngâmfare.

- Pe mine nu mă vei face niciodată să-ţi dansez, replică ea în cele din urmă. N-am idee ce fel de femei ai avut, dar e clar că le lipsea personalitatea!

- Le lipsea, într-adevăr, îi dădu dreptate Leon, ceea ce nu se poate spune şi despre tine, în pofida belşugului de lacrimi pe care le verşi. Cred că ne vom înţelege de minune, o dată ce te vei resemna cu faptul că de pe urma răpirii tale de către mine ai numai de câştigat şi nimic de pierdut.

Ochii lui duri, de grec, îi fixară pe ai ei, în timp ce-i întindea un coş de argint cu chifle proaspete, crocante.

- Adineaori coapte la bord, de Carlos. Omul ăsta e capabil de orice.

- Inclusiv de complicitate la planurile oneroase ale stăpânului său, nu-şi putu stăpâni Tara replica.

- Fata mea, ai să capeţi din nou una peste degete, dacă nu-ţi ţii limba aia veninoasă. De câte ori trebuie să te avertizez?

Ţinea cuţitul în mână şi se uita la mâna ei, pe faţa de masă. Tara şi-o retrase repede, într-o reacţie automată, scrâşnind din dinţi când îi auzi râsul. îşi luă paharul şi bău o gură de vin.

- Cât durează până ajungem pe insula aia unde locuieşti?

- Durează câtva timp, răspunse el evaziv, după care continuă, îngândurat. Am un prieten pe insula Corfu, care o să ne cunune - un preot al Bisericii Ortodoxe Greceşti. I-am salvat viaţa odată şi, de-atunci, trăieşte într-o stare de

recunoştinţă continuă - şi deloc necesară. A spus adeseori că mi se simte dator şi că ar face orice ca să se achite.

- Nu-mi vine să cred că recunoştinţa lui ar ajunge până la asemenea limite.

- Ne va cununa, fără să pună nici un fel de întrebări.

- Un alt bandit, deci? Ascuns sub sutana bisericii...

Cu fiecare clipă ce trecea, Tara îşi regăsea tot mai mult calmul. Parcă cine ştie ce putere lăuntrică ar fi ajutat-o să-şi îndure calvarul, ferind-o de prăbuşirea totală, pe care la început o crezuse inevitabilă.

- E un creştin absolut devotat, răspunse Leon.

- Dar netulburat de soarta propriului său suflet, din câte se pare...

Leon râse scurt.

- Văd că ai şi simţul umorului! Da, draga mea Tara, noi doi ne vom înţelege perfect. Vei fi mai distractivă decât toate celelalte la un loc.

Tara îl mai comparase cu David şi, la auzul acestor cuvinte, se pomeni făcând-o din nou. Era o imensă diferenţă între cei doi şi nu ştia de ce îi compara. David era atât de bun şi blând, şi nu prea înfipt; aproape întotdeauna lăsa după voia ei, ceea ce era foarte comod. Dar acest grec, acest păgân cu trăsăturile lui posomorâte şi aroganta încredere în sine, parcă s-ar fi crezut Zeus însuşi! Individul acesta detestabil o lovise - intenţionat, numai ca să-i arate că el era stăpânul. Sărutările lui erau destinate a fi crude, mâinile nemiloase, până şi glasul îi era dictatorial şi tiranic, ca şi cum astfel ar fi putut-o supune voinţei lui de fier.

- La ce te gândeşti în clipa asta, Tara?

Glasul lui îi rupse firul gândurilor, făcând-o să-l privească. îşi ţinea paharul între degetele lungi şi suple,

uitându-se la ea cu un uşor surâs sardonic.

-Am impresia că te gândeşti la mine.

- Ce deştept eşti! replică sarcastic Tara. Da, mă gândeam cât poţi fi de detestabil!

-Şi totuşi, mi-ai promis că te vei mărita cu mine, îi reaminti el suav.

Tara se înroşi până la rădăcina firelor de păr.

- Nici un moment nu m-am gândit să mă mărit cu tine, negă ea.

- Mincinoaso. în noaptea aceea când mi-ai promis, te resemnaseşi să-i spui logodnicului tău, deşi era atât de târziu, că totul era o greşeală şi nu te puteai mărita cu el.

- Eram... eram sub influenţa... sub influenţa...

întrerupându-se dureros, Tara îşi luă paharul şi îl bău dintr-o
sorbitură.

- Sub influenţa dragostei...

-Aiurea!

- N-am vorbit chiar în sens literal. Erai sub influenţa dorinţei, a mângâierilor mele drăgăstoase. în acel moment, nu voiai decât să te culci cu mine.

-A...! Dar eşti cel mai nesuferit om din lume... şi te urăsc!

- Pentru că am spus adevărul?

Leon ridică paharul la buze şi luă o înghiţitură, apoi îl puse pe rondelă, fără să-şi ia un moment ochii de la faţa ei.

-Eşti o laşă, Tara. Te temi să mărturiseşti că poţi dori împlinirea sexuală la fel de intens ca mine.

-Taci din gură...! Taci...

Tara îşi acoperi urechile cu mâinile, privindu-l ca turbată.

- Nu vreau să mai ascult... n-am să mai ascult o vorbă!

Si, cu aceste cuvinte, sări de pe scaun, luând-o la fugă spre uşă. Leon, însă, îi tăie calea, apucând-o de mijloc şi ridicând-o de pe picioare, pentru a şi-o lipi de trupul dur şi viril.

- Dă-mi drumul...

Buzele lui îi înăbuşiră restul cuvintelor. Braţele o strângeau, strivindu-i sânii la pieptul lui încordat ca un arc. Tara gâfâia, încercând să respire, şi reuşi să tragă aer în piept în momentul când Leon îşi retrase în sfârşit gura senzuală şi poruncitoare.

- Recunoaşte! îi ordonă el, cu un glas vibrant de pasiune. Recunoaşte că ai vrut într-adevăr să te măriţi cu mine, că ai fi făcut-o chiar atunci, dacă am fi putut să plecăm. Ar fi trebuit să te posed, să te fac să-mi cedezi, ca să avem dovada propriilor tale dorinţe.

Mâinile îi alunecară în jos pe coapsele ei, umplându-i trupul de viaţă, stimulându-i emoţiile într-o încercare deliberată de a şi-o supune.

- Recunoaşte că m-ai dorit - că încă mă mai doreşti, chiar şi în acest moment!

Atât de arogant, atât de dictatorial îi era glasul! Tara încercă să se smulgă, dar Leon o ţinea cu uşurinţă, cuprinzând-o din nou de talie. în clipa următoare, fu încleştată lângă el, lipită de trupul lui, cu buzele tremurătoare despărţite docil sub porunca buzelor lui, cu fiori de extaz străbătând-o pe şira spinării. I se ordonă să-l cuprindă cu braţele pe după gât şi, la fel ca înainte, se supuse. Ca printr-o ceaţă deasă care-i inunda mintea buimăcită, îşi aminti seara respectivă şi, curând, începu s-o retrăiască.

- Recunoaşte, îi ordonă din nou Leon, cu glas răguşit.

Nu mai avea nici o putere să-l sfideze... nici nu mai dorea să-l sfideze. Era gata să se lase în voia lui, la discreţia oricărei comenzi, iar Leon o ştia; era gata să devină soţia lui şi îşi auzi propria voce spunând-o.

- Vom acosta la Corfu, spuse el după un moment când, auzind glasurile lui Elias şi Dimitri în apropierea uşii, îi dădu drumul şi-i ceru să se aşeze. Ne vom căsători foarte curând, Tara, şi toate dorinţele tale au să se împlinească.

Capitolul 5

Leon veni în cabina ei, aşa cum Tara se şi aşteptase. Dar timpul trecut de când spusese că voia să se mărite cu el şi până la sfârşitul mesei o făcuse să-şi revină cu adevărat în fire. Recunoştea că grecul, cu vasta lui experienţă şi fineţea care părea să se fi dovedit întotdeauna încununată de succes, putea aprinde într-însa flacăra unei dorinţe care se putea înteţi până la o conflagraţie distrugătoare. Luciditatea îi reveni cu repeziciune, iar când le fură servite cafeaua şi coniacul era gata să-l înfrunte din nou.

Era palidă, dar perfect calmă, când auzi clanţa de la uşă şi, întor- cându-se, îl văzu în prag pe Leon, înalt şi impresionant, cu pielea lui bronzată ca lemnul de tec, ochii negri pătrunzători şi, pe buzele subţiri, un zâmbet în care se amestecau triumful şi amuzamentul.

- încă nu eşti gata pentru mine? constată el, ridicându-şi sprâncenele negre şi drepte. Vrei să trec pe post de cameristă, draga mea... ?

închise uşa în urma sa şi, în ciuda hotărârii, Tara simţi că era deja afectată de prezenţa lui magnetică. Ce-i făcuse? Cum putea avea un om o asemenea putere? Oare îi cădeau victime toate femeile cărora le ieşea în cale?

- M-am... m-am răzgândit în legătură cu căsătoria, îngăimă ea, uimită că mai putea să vorbească. Nu ştiu de ce ai venit, dar...

- Tara, o dojeni el pe cel mai blând ton, termină cu inocenţa infantilă. Trebuie să recunoşti că e destul de ridicolă, după tot ce s-a întâmplat dincolo, acum o oră şi ceva. Dacă te duceam în pat atunci, acum mi-ai fi aparţinut mie.

- Aparţinut! Grecoaicele le aparţin soţilor lor, nu-i aşa?

-Cele căsătorite, da, răspunse el blajin. Aşa cum se cuvine, nu crezi?

-Acum cine se preface? replică Tara. Cunoşti destul Vestul ca să ştii că nu se cuvine aşa!

- Si te-aştepţi la egalitate?

Leon clătină din cap.

- Nu e cazul tău, Tara. în casa mea, eu sunt stăpân şi toţi - inclusiv soţia mea - ţin minte asta, altfel au de dat socoteală...

Vorbea pe un ton nepăsător, dar vibraţia dictatorială de dedesubt era inconfundabilă.

- Te rog să pleci, spuse obosită Tara. Vreau să mă culc.

- Eşti obosită?

Ceva îl amuza vizibil, dar faţa îi era ca o mască impenetrabilă, fixă, de nepătruns.

- Da, sunt obosită.

-Totuşi, n-ai fi fost la fel de obosită dacă erai în luna de miere, nu-i aşa?

Tara tresări. Oare numai câteva ore trecuseră de când acel ticălos o smulsese din drum spre mirele care o aştepta? Ochii i se umplură de lacrimi. Noaptea aceea ar fi trebuit să fie...

- Pleacă! strigă ea. îţi detest prezenţa, faţa, aroganţa ta împuţită de grec! Am spus să pleci!

Drept răspuns, Leon porni spre ea, făcând-o să se retragă până lângă pat.

- Eşti frustrată? Asta e? Dar nu e nevoie...

- Frustrată? îl întrerupse nedumerită Tara.

-Te simţi lipsită de partenerul cu care aşteptai de săptămâni de zile să te culci. Şi eu am trecut prin experienţa asta, o dată sau de două ori. E cam neplăcută,

când mizezi pe un interludiu pasional care nu se materializează.

Făcu încă un pas, ajungând şi mai aproape, înainte de a se opri.

- Se pare că o cunoşti foarte bine! aruncă Tara, ca să câştige timp.

- Sigur că o cunosc. Femeile sunt atât de previzibile. Desigur, orice bărbat demn de numele lui va accepta refuzul ca pe o provocare, dar uneori nu merită osteneala.

Tara îl privi atentă; prin minte îi trecu bănuiala că Leon se juca într-un chip pervers cu ea. Roşi, hotărâtă să nu mai spună nimic.

Leon sparse tăcerea:

- După cum am remarcat adineaori, nu ai nici un motiv să rămâi frustrată. Sunt absolut sigur că-l voi înlocui cu deplin succes pe mirele tău. De fapt, adăugă el, apropiindu-se încet, în adâncul inimii chiar mă preferi pe mine în locul lui.

- Păgân încrezut şi umflat în pene ce eşti!

Grecul ajunsese destul de aproape pentru ca Tara să-i simtă mirosul de after-shave - curat şi sănătos, amintindu-i de o pădure de brazi după ploaie. O luă de bărbie, strâns, se aplecă şi o sărută pe gura închisă, încordată.

- Eşti foarte atrăgătoare când te înfurii. Vreau să-ţi prelungesc mânia şi totuşi, într-un mod destul de ciudat, vreau şi să te subjug. Mă fascinezi, Tara, aşa cum am ştiut din prima clipă când te-am văzut înaintea ochilor.

îi dădu drumul şi se îndepărtă; Tara simţi imediat lipsa atingerii lui pe bărbie, a apropierii, a buzelor...

După un moment, spuse:

- Vrei să pleci, te rog?

-Tocmai mi-ai promis că te vei căsători cu mine, îi aminti el. Nu cred că e necesar să mai aşteptăm, ce zici? Ne putem începe luna de miere chiar de-acum...

-Au trecut două ore de când am spus că mă voi mărita cu tine, interveni Tara. M-am răzgândit. Niciodată n-am să fiu soţia ta, niciodată!

în ochii negri ai grecului scăpără o flacără, iar nările subţiri îi fremătară. îi amintea de o fiară din junglă, gata să se repeadă asupra prăzii. O, Doamne, cum ajunsese într-o asemenea situaţie? Lucruri ca acestea nu li se întâmplau decât altora, citeai despre ele în ziare, îţi părea rău pentru soarta victimelor, apoi aruncai ziarul deoparte. Nici nu visai că tu însuţi ai putea ajunge cândva victimă.

Iar acum, în Anglia, oamenii aveau să citească despre ea - mireasa care fusese răpită în drum spre nuntă. Ce titlu dramatic în ziarele de dimineaţă - un articol atât de interesant pentru a-l citi la micul dejun! Si bietul David, înnebunit de disperare...! Pentru prima oară în viaţa ei, Tara se bucura că nu avea părinţi.

- Te vei mărita cu mine, şi te vei bucura că eşti soţia mea.

Glasul cel scăzut şi străin îi risipi gândurile; tonalitatea sa guturală o făcea să plângă.

- Hai, o îmbie el în continuare, destinde-te şi primeşte ce ţi se oferă. îţi promit că noaptea asta îţi va plăcea mai mult decât dacă ai fi fost cu băiatul acela cu care voiai să te măriţi.

- Pleacă! Nu mai pot gândi limpede! Nu vezi că mi se frânge inima?

Leon trase aer în piept, scurt, exasperat, cu o lucire

nervoasă în ochi, apoi continuă:

- Inimile nu se frâng niciodată! Pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să scapi de dorinţa asta încăpăţânată de a suferi cu orice preţ! E o atitudine a minţii, nimic mai mult, adăugă el cu dispreţ.

- N-ai pic de inimă, îl acuză Tara cu voce tremurătoare, de-asta nu poţi să înţelegi.

- înţeleg cum te pot face să uiţi...

Şi, cu o mişcare rapidă, îi trase spre el trupul încordat, imobi- lizându-i braţele, în timp ce-i captura gura sub a lui şi-i deschidea buzele cu forţa. Tara se zbătu, se opuse din răsputeri, angajându-se jalnic într-o luptă fără sorţi de izbândă. Ştiu că trebuia să capituleze, încă înainte ca forţa lui să-i fi absorbit toate puterile.

- Pasivă în sfârşit, murmură Leon, cu gura caldă coborându-i pe sânul ei. Ai mare putere, copilă - dar asta face victoria cu atât mai satisfăcătoare.

O privi amuzat, cu ochii negri înnouraţi de dorinţă.

- Spuneai că te-ai răzgândit în legătură cu căsătoria noastră, dar nu-ie adevărat, aşa-i?

în timp ce vorbea, îi deschise fermoarul rochiei, iar Tara se cutremură într-un fior extatic la atingerea degetelor lui pe spate. Excitaţia îi pulsa prin toate venele, iar David... David era la un milion de ani-lumină distanţă...

- Aşa-i... tigroaica mea mică? repetă Leon, ridicându-i faţa frumoasă spre el.

Tara îşi adună puterile şi, cu o voce în care nu se simţea nici o undă de îndoială, răspunse:

- Nu, Leon, nu m-am răzgândit.

- Vrei să te măriţi cu mine - spune-o.

- Vreau să mă mărit cu tine.

Rochia i se desprinse de trup, iar Tara rămase în faţa ochilor lui, cu obrajii înroşindu-i-se.

- Ce frumoasă eşti...

Leon îi urmări cu un deget conturul gurii şi al bărbiei, abia atingând-o, până ajunse la sân. O bretea a sutienului alunecase, iar el privi cu poftă... şi deodată expresia lui deveni lascivă. Prin mintea Tarei începu să se rostogolească o învălmăşeală de gânduri şi imagini, scene asemenea aceleia, dar în care apăreau alte femei. îngreţoşată, se întrebă: "Câţi sâni a privit la fel cum se uită acum la ai mei?" Le văzu pe acele femei aşa cum era ea acum, dominate complet de Leon, iar în cele din urmă îl văzu pe David, într-o cameră de hotel, unde ea alerga de bunăvoie în braţele lui iubitoare.

Un fior cumplit îi cutremură trupul gol şi un şuvoi de lacrimi adunate într-un nor dinapoia ochilor îi potopi dintr-o dată vederea.

- Acum ce naiba s-a mai întâmplat?!?

Furia din glasul lui Leon o izbi şi mai dureros, făcând-o să suspine isteric. Leon o apucă de umeri şi o zgâlţâi.

- Adună-te! strigă el cu glas tunător. Omul poate îndura multe, dar asta le întrece pe toate! Acum un moment erai fericită, şi-acum plângi prosteşte! Vino-ţi în fire, am spus!

Tara se frecă la ochi, privindu-l ca prin ceaţă. Cel puţin, îşi spuse ea cu un sentiment vag de mirare, ardoarea părea să i se mai fi răcit.

Când îi vorbi, folosi vocea blândă, cu modulaţii melodioase, care-i plăcea atât de mult lui David, spunându-i ce anume o frământa în clipa aceea:

- Leon, nu-ţi dai seama ce se întâmplă cu mine? asta ar fi trebuit să fie noaptea nunţii mele, noaptea pe care David

şi cu mine s-o ţinem minte toată viaţa.

Ochii ei frumoşi, strălucind de lacrimi, îl priveau rugători.

- Si, în locul momentelor pe care le-am aşteptat cu atâta nerăbdare, sunt aici, în puterea altui bărbat, un bărbat care nu mă iubeşte, care a făcut din ziua nunţii mele o zi neagră de disperare, care până şi frumoasa mea rochie de mireasă a aruncat-o - ro- rochia pe care o f- femeie o păstrează ca pe o comoară nepreţuită, Leon, deşi tu n-ai putea să înţelegi...

Se întrerupse, zguduită din creştet până-n tălpi de un suspin cutremurător.

- Aş fi necinstită încercând să neg că mă poţi ispiti, mă poţi sili să spun lucruri în care nu cred... cum... cum ar fi acela că aş vrea să mă mărit cu tine.

îl privi din nou rugător, observând că, deşi încordat şi poruncitor, chipul lui nu mai era aspru.

- Ti se pare normal să vorbesc serios când spun că vreau să mă mărit cu tine? Iubesc alt bărbat... O, nu te în furia! strigă ea, văzând cum i se schimba expresia. Te rog, nu... nu mai face crize de nervi cu mine. Nu mai suport... nu se poate să nu-ţi dai seama... !

Spre uşurarea ei, furia care-i întunecase chipul fusese doar trecătoare. Leon o asculta din nou, atent.

- Mi se frânge inima, orice-ai crede tu! Mă... mă doare, Leon... Aici!

îşi puse o mână pe sân, simţind bătăile înnebunite ale inimii. Leon părea fascinat, cu ochii ficşi, privind mâna tremurătoare pe sânul ei.

- Nu mă mai face să sufăr, îl rugă ea. Pleacă şi lasă-mă... dacă ai cât de cât suflet, fă ceea ce-ţi cer.

Leon se întoarse şi luă de pe pat neglijeul pe care i-l cumpărase. îl deschise şi, spre propria ei surprindere, Tara îl îmbrăcă imediat. Ridică privirea, cu ochii umeziţi de lacrimi. Leon îi legă panglicile de la gât, privind-o cu ochi întunecoşi, de nepătruns. Era un om atât de ciudat... !

- Somn uşor... dacă poţi dormi, Tara. Sper ca mâine să te simţi mai bine.

Se duse la uşă şi o deschise.

- Noapte bună, copilă, îi mai ură el cu glas morocănos. încearcă să nu mai plângi.

Si, cu aceste cuvinte, ieşi, lăsând-o epuizată, secătuită de puteri, într-o stare de spirit în care nu-şi mai dorea decât moartea şi binefăcătoarea uitare pe care i-ar fi adus-o aceasta.

* * *

A doua zi dimineaţa, când intră în cabină, Leon o găsi pe Tara gata îmbrăcată. O privi încruntat.

- N-ai dormit, observă el.

Purta pantaloni marinăreşti albi şi un blezăr bleumarin cu o ancoră aurie brodată pe buzunarul de la piept. Tara îl privi, părându-i-se imposibil ca acel bărbat înalt, rafinat şi cu glas calm să ascundă stările bestiale pe care le putea dezvălui uneori.

- Nici nu era de aşteptat, răspunse ea cu voce nesigură.

-în Grecia, replică Leon, luând-o de mână, avem o vorbă destul de plăcută - cândva, grecii au fost vestiţi pentru elocvenţa lor, după cum probabil ştii.

Tara continua să-l privească, nedumerită de manierele lui, între- bându-se unde-i dispăruse aroganţa, expresia batjocoritoare cu care o măsura atât de des.

- Si ce spune vorba aceea? întrebă ea, văzând că nu

continua.

- Uneori ne certăm, iar apoi "facem concordie". Hai să facem concordie, Tara. Va fi mai uşor pentru amândoi.

Gura ei începu să tremure, fiind afectată de schimbarea din purtarea lui, de expresia blândă a ochilor, de cererea de a ajunge la o bună înţelegere. Nefericirea care o chinuise din momentul răpirii părea cât de cât mai împuţinată de această schimbare.

- Păi... mă rog, dacă vrei... începu ea, privind mâna care o ţinea pe a ei.

- Vreau, o asigură Leon, cu o intonaţie ciudată. O pecetluim cu un sărut?

Tara clătină din cap, dar în clipa următoare îi simţi sărutul... blând, aproape tandru.

Ceva o durea în regiunea inimii şi nu putea găsi nici o explicaţie. Simţea că ar fi fost în stare să-l placă, dacă s-ar fi întâlnit în împrejurări diferite de cele care duseseră la calvarul ei din aceste momente.

- Nu te înţeleg, spuse ea şovăind. în dimineaţa asta eşti atât de... atât de diferit.

Un moment, ochii negri ai grecului deveniră gânditori. Apoi se încruntă. Se vedea clar că emoţiile îi erau confuze, iar următoarele lui cuvinte o confirmară.

- Pentru prima dată în viaţa mea, Tara, nu mă înţeleg pe mine însumi!

Capitolul 6

în largul insulei Corfu, la bordul iahtului ancorat, preotul ortodox îi cunună pe Tara şi Leon. Tara îşi dăduse seama că nu are de ales, dar era hotărâtă ca atâta vreme cât se va afla în puterea lui Leon, să nu se gândească la nimic altceva decât la evadare.

Tara văzu pentru prima oară insula Hydra în lumina roşie a asfinţitului. Una dintre "Insulele Sirenelor" din Golful Salonic, se ivea din mare ca o nimfă plutind pe valurile liniştite şi, cu toată situaţia în care se afla, Tara simţi că i se trezea interesul la adresa locului unde avea să locuiască în continuare. Leon îi spusese câte ceva din istoria insulei, care fusese cândva ascunzătoarea unor corsari curajoşi, iar în ultimii ani ţărmurile ei atrăseseră mulţi scriitori, artişti plastici şi proprietari de vase. Casele mari de pe coline erau proprietăţi ale bogătaşilor. Una dintre ele îi aparţinea lui Leon. Tara mai aflase şi că, pe lângă navele lui, mai avea şi alte afaceri, inclusiv în modă. Casa Hera, celebră pentru confecţiile sale feminine de o mare distincţie, îi aparţinea lui. Această informaţie explica de ce folosise cuvântul "modele" şi afirmase că gusturile sale erau considerate perfecte. El însuşi concepea multe dintre rochiile care răspândiseră în lumea întreagă faima Casei Hera. Această descoperire a calităţilor lui artistice avusese un efect cu totul neaşteptat asupra Tarei, care de-atunci nu-l mai privea chiar ca pe un monstru. Totuşi, continua s-o preocupe gândul evadării şi considera că aceasta ar fi fost posibilă după ce debarcau pe insulă.

Stătea lângă parapet, când Leon se apropie de ea.

- Când vom ajunge mai aproape, am să-ţi arăt casa noastră.

Tara deveni rigidă. Casa noastră... Simţi un fior rece prin
stomac, căci cuvintele lui exprimau o anume finalitate care părea să însemne că tot viitorul ei era de-acum stabilit şi nimic în lume n-ar mai fi putut să-l modifice.

- Casa ta, vrei să spui! Nu va putea fi niciodată casa "noastră"!

Leon o privi încruntat, cu gura crispându-i-se.

- Cum adică? întrebă el tăios. încă mai crezi că vei fugi de lângă mine?

-Aş fi o femeie jalnică dacă aş accepta sclavia asta în care mă ţii. Sigur că voi încerca să scap!

Un moment, crezu că Leon avea să-şi piardă cumpătul, dar spre surprinderea ei gura i se destinse, iar sticlirea tăioasă din ochii lui dispăru.

- Te-am asigurat deja că într-o bună zi ai să-mi mulţumeşti, spuse el. Probabil că nu peste mult vom avea un copil - şi atunci poate că ai să te resemnezi cu soarta ta.

Tara strânse din dinţi. Un copil! "O, Doamne, te rog, nu lăsa să mi se întâmple una ca asta!" se rugă ea. Dacă năştea, mai putea nădăjdui să scape vreodată? Leon nu i-ar fi permis nicidecum să-i ia copilul, iar Tara era sigură că nici ea n-ar fi putut să-l părăsească.

- Mă rog doar să fim cruţaţi de aşa ceva, îi spuse ea cu voce tremurătoare. Pari să fi uitat că iubesc un alt bărbat. îţi jur că ai s-o regreţi!

- Deci, dacă ai scăpa, te-ai duce la poliţie? Asta vrei să spui?

Glasul îi suna rece, tăios, iar în ochi i se ivise o duritate de gheaţă.

- Da, declară ea ferm, neintimidată de severitatea de

pe chipul lui. N-aş fi făcut-o dacă mă lăsai să plec prima oară când te-am rugat, dar acum am s-o fac! Iar banditul acela de preot te va urma în puşcărie!

- Ce-a făcut? N-ai scos un murmur, în tot timpul slujbei.

-Am tăcut, fiindcă mă ameninţaseşi, replică ea cu voce gâtuită. Dar trebuie să fi ştiut că era ceva fals în cununia aia - măcar o inteligenţă medie cred că are şi el, nu?

- N-a încălcat nici o lege, insistă Leon. N-ai să amesteci numele lui... presupunând că vei reuşi vreodată să scapi.

- Deci, nu consideri complet imposibilă evadarea? încurajator gând! îţi mulţumesc din toată inima că mi-ai dat speranţe!

Leon privi spre insulă, tăcând un moment, înainte de a se întoarce din nou către ea pentru a-i răspunde:

- Dacă speranţele mele se împlinesc, vei avea un copil foarte curând, iar atunci voi putea fi sigur că n-ai să mă părăseşti.

Tara întoarse capul, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Până atunci, toate planurile lui se realizaseră, aşa că de ce-ar fi sperat ca acesta să dea greş?

- Cum spuneam, murmură ea cu voce tremurătoare, mă rog să nu am niciodată un copil cu tine. M-ai făcut sclava ta, vita ta de prăsilă! continuă, stăpânită de furie. A, dar am să ţi-o plătesc eu într-o bună zi! Eşti un prost dacă-ţi închipui că mă vei putea ţine prizonieră o veşnicie!

Leon îi întoarse spatele, iar Tara îl văzu îndepărtându-se, cu aroganţa vizibilă în felul cum păşea şi-şi ţinea capul. Oricât de mândru era, aerul lui aristocratic nu putea şterge răutatea pe care o moştenise împreună cu acea mândrie.

* * *

- Casa noastră e acolo.

Leon venise din nou lângă ea, silenţios ca o felină.

Arăta spre un conac magnific, construit pe un platou mare ce domina portul şi apele albastre ale Golfului Salonic.

- Cred că are o vedere minunată, replică laconic Tara, fără a-şi putea alunga gândul că, dacă ar fi putut merge într-un asemenea loc condusă de bărbatul pe care-l iubea, s-ar fi considerat cea mai fericită femeie din lume.

- Sper să găseşti totul pe placul tău, Tara. De-acum încolo va fi locuinţa ta permanentă, aşa că ar fi mai bine să te adaptezi la viaţa pe care o vei trăi aici.

- Ca prizonieră, desigur. Nu ştiu cum vei reuşi să mă ţii captivă, dar cred că ai un plan - un plan care va izbândi, la fel ca toate celelalte, încheie ea cu amărăciune.

- Servitorilor mei li se va spune că suferi de o tulburare nervoasă, al cărei efect constă într-o tendinţă de a vrea să hoinăreşti de una singură. Evident, eu sunt foarte neliniştit şi dornic să nu păţeşti nimic, aşa că le voi cere să nu te scape nici un moment din ochi. Am doi grădinari, care te vor supraveghea cât timp eşti afară, şi pe Pelaya, care va fi camerista ta personală şi va avea şi alte sarcini, supraveghindu-te în timp ce te afli în casă şi având grijă să nu părăseşti incinta curţii.

Tara îl privi cu ochi mari, simţind cum se înroşea de furie. Si totuşi, nu-şi putea stăpâni şi un oarecare sentiment de admiraţie...

- Ce abil eşti! Si dacă am să le spun că totul nu e decât o grămadă de minciuni?

în ochii lui se ivi o expresie sardonică.

- Crezi că te vor crede pe cuvânt, mai degrabă decât pe stăpânul pe care-l cunosc de ani de zile? Crezi că vreunul dintre ei îşi va risca slujba, permiţându-ţi să umbli creanga pe unde vrei tu?

Tara îl privi cu ochi îngustaţi.

- Chiar te vor crede pe cuvânt? întrebă ea, urmărindu-i cu interes expresia. Ceea ce vrei să spui este că, atunci când le dai un ordin, ei te ascultă orbeşte - fără a se osteni să se întrebe ce se ascunde în spatele acelui ordin?

Leon înclină din cap, în semn de confirmare.

- Sunt plătiţi de mine. Pe insula asta nu e uşor să se găsească de lucru, ceea ce-i face pe oameni să ţină cu străşnicie de slujbele pe care le obţin. Sunt convins, Tara, că vei fi bine îngrijită. Nimeni nu te va lăsa să te îndepărtezi.

Tara trase adânc aer în piept.

- Crezi că mă vei putea ţine sub pază douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru?

Colţurile gurii lui Leon se arcuiră într-un zâmbet amuzat.

- O mare parte din timp am să te ţin eu însumi sub pază, spuse el tărăgănat. De la ora cinei şi până a doua zi după micul dejun, vei fi în compania mea.

Aruncându-i o privire veninoasă, cu obrajii înroşiţi de jenă, Tara se răsti:

- Temnicerul meu! Halal!

- Ia seama, o preveni el cu glas foarte scăzut. Nu întrece măsura. Soţul tău nu este un om prea răbdător.

Si, fără a-i lăsa timp să mai spună ceva, plecă.

Tara privi din nou spre port şi ambarcaţiunile ancorate la adăpost, în golf, dar curând gândurile i se îndreptară spre David, întrebându-se oare ce-o fi făcut el în acele momente. Avea să afle vreodată că era căsătorită? Da, dacă reuşea să evadeze şi anula căsătoria, în timp ce Leon îşi ispăşea pedeapsa în închisoare. Mare păcat că vremurile

muncii silnice apuseseră, îşi spuse ea, cu ciudă. Bine i-ar mai fi făcut, să-l ţină numai cu pâine şi apă!

îl văzu revenind şi simţi o dorinţă teribilă de a-l lovi. îşi imagină cum l-ar fi împins peste bord, privindu-l apoi cum se îneca.

Leon veni lângă ea şi remarcă într-o doară:

- Eşti foarte îngândurată, Tara.

Tara dădu din cap, răspunzând:

- Da, mă gândeam că mi-ar plăcea să te văd în apă, atacat de un rechin.

- Nu cred că eşti chiar atât de sângeroasă, replică el râzând, după care adăugă că în apele acelea nu trăiau rechini.

- îmi va veni şi mie vremea, îl preveni tenebros Tara.

- Mai vedem noi, copila mea. Pun pariu că, într-o lună, vei fi atât de ataşată de mine încât ai să-ţi retragi cuvintele astea.

Individ nesuferit, pompos şi plin de sine! Tara se întoarse cu spatele, nesuportând să-l mai vadă în ochi. Imediat, însă, fu apucată de umeri şi răsucită în loc. Chipul lui era aspru, neînduplecat; Tara îi văzu tremurul nărilor, crisparea gurii şi ameninţarea de neconfundat din ochii aceia negri, aprinşi. Avu impresia că un tremur violent îi străbătea tot trupul, afectându-i toţi nervii. Frica şi deznădejdea îi întunecară privirea, iar gura i se strâmbă convulsiv.

- Niciodată să nu-mi mai întorci spatele! mârâi Leon, zgâlţâind-o necruţător. Vei învăţa să mă respecţi, fata mea - că de nu...!

Tara înghiţi un nod, încercând să scape de acea senzaţie înfricoşătoare că se afla în puterea lui Satan

însuşi. Avea creierul atât de amorţit de frică, încât nici nu mai putea gândi raţional.

- Dă-mi drumul, îl rugă ea, înnebunită. Mă dor umerii...

- O să te doară mai mult decât umerii, dacă mă mai ameninţi aşa vreodată!

Îl privi, cu lacrimile lucindu-i pe gene; Leon îi dădu drumul, dar expresia cruntă nu i se şterse de pe faţă.

- încearcă vreo figură, Tara, şi voi avea grijă să stai cuminte o săptămână sau chiar mai mult.

- Te urăsc! aruncă ea, fierbând de furie.

Oamenii începuseră să scoată bagajele pe punte. Fără s-o mai ia în seamă, Leon spuse:

- Ti-am adunat o garderobă destul de completă, din diversele porturi pe unde am poposit. Totuşi, mai ai nevoie de multe. Doresc foarte mult să porţi unele dintre modelele noastre.

Tara ştia că se referea la creaţiile Casa Hera şi se întrebă dacă nu cumva se gândea s-o folosească pentru publicitatea produselor lui.

* * *

Când ajunseră acasă, le deschise un servitor care se vedea clar că era obişnuit să-şi primească stăpânul cu zâmbetul pe buze. Surâsul însă i se şterse de îndată ce o văzu pe Tara.

- Fă cunoştinţă cu soţia mea, Kleanthes. Tara, unul dintre servitorii mei.

Omul rămase cu gura căscată, apoi izbucni, impulsiv:

- Soţia dumneavoastră, Kirie Leon! Bine, dar cum rămâne cu domnişoara...

Reuşi să se întrerupă, cu o expresie îngrozită, când îşi dădu seama ce spusese. Tara, aruncându-i soţului ei o privire piezişă, îi observă gura strângându-se, pe când în

ochi i se ivea o scăpărare de mânie.

- Bine aţi venit... Kiria Leon... doamnă Leon... se bâlbâi Kleanthes, privindu-şi cu teamă stăpânul.

Tara înţelese că acea scăpare avea să-l coste scump şi se întrebă cine era femeia aceea şi dacă urma să fie înlăturată, acum când Leon avea o soţie. Poate că nu-l deranja cu nimic să aibă mai multe femei în acelaşi timp. L-ar fi crezut în stare, animal detestabil ce era!

Kleanthes vorbi din nou, în timp ce le făcea loc să intre în holul mare, cu flori şi tapiserii, mobilă antică scumpă şi covoare persane pe pardoseala cu mozaic:

- Toţi se vor bucura foarte mult că Kirios Leon are în sfârşit o soţie! Si vor fi atât de mulţi fii... ochi!

- Mai lua-v-ar dracu' pe toţi! replică Tara, pradă unui val de furie.

- Dracul...?

Omul ridică mâinile într-un gest nedumerit, privind întrebător spre Leon.

- Adică cum, să ne ia dracul?

- Doamna Leon e obosită. Cheam-o pe Pelaya. O s-o conducă în camera ei.

- Foarte bine, domnule Leon! în clipa asta m-am şi dus!

Si se întoarse în loc, aproape luând-o la goană - spre bucătărie, îşi spuse Tara, pentru a da uluitoarea veste că Leon adusese acasă o soţie.

- Fă bine şi învaţă să-ţi ţii gura! se răsti Leon, când Kleanthes nu mai putu să-i audă. Te-am mai prevenit!

- Nu permit unui servitor să-mi vorbească despre copii! se răsti Tara. îţi închipui că n-am chiar nici un pic de mândrie?

- în ţara mea e firesc să se asocieze căsătoria cu naşterea copiilor. Ai să te obişnuieşti cu felul deschis de a vorbi al grecilor.

- Al bărbaţilor! preciză Tara cu o lucire tăioasă în ochi. îmi închipui că femeile sunt ca şi mute, ţinute sub dictatura tiranică a soţilor.

- Pe toţi sfinţii, o cauţi cu lumânarea! scrâşni Leon. Ai noroc c-am trimis după Pelaya, altfel te-aş fi croit peste urechi chiar în clipa asta!

Tara oftă, fără să mai comenteze, în timp ce privea în jur, încercând să se calmeze. Observă tablourile vechi de pe pereţi, icoanele, dar în clipa următoare apăru Pelaya şi, peste câteva minute, Tara intră într-o cameră cu plafon înalt, mobilier masiv şi decoraţiuni albe şi aurii. Perdelele străluceau ca soarele, iar covorul şi cuvertura de pe pat făceau parte din aceeaşi garnitură. Mobila şi tăbliile patului erau tapiţate cu catifea verde, iar pereţii, zugrăviţi în alb.

în baie găsi prosoape groase şi mătăsoase, spumant şi pudră de talc - pe scurt, tot ceea ce i-ar fi fost necesar unei femei - şi se întrebă cât de multe femei adusese acolo Leon pentru a locui cu el. Ochii i se abătură încet, fără tragere de inimă, spre uşa dintre camere. Ascultă câteva momente, dar se părea că soţul ei nu era acolo - sau, în orice caz, nu scotea nici un sunet. Din inimă i se desprinse un oftat prelung, aproape ca un suspin. Să fie întemniţată astfel, râvnind la bărbatul pe care-l iubea, dar silită să îndure efuziunile răpitorului ei!

Si totuşi, în acelaşi timp îi şi plăcea să savureze sălbăticia păgână cu care făcea el dragoste...

Deodată, Tara uită de orice nedumerire, privind cu ochi tot mai mari spre clanţa uşii de legătură. Aceasta se apleca

încet, fără zgomot...

Era inuman, îşi spuse ea, dacă putea face atâtea lucruri în cea mai deplină tăcere.

Uşa, însă, era încuiată, aşa că fu nevoit s-o deschidă cu cheia.

El intră în cameră, iar Tara privi în jur, sperând ca Pelaya să mai fie încă acolo. Dar servitoarea plecase, căci încă nu era nimic de despachetat, valizele cu lucruri cumpărate de Leon pentru ea nefiind aduse sus.

Leon se opri în uşă, luminat din spate, astfel încât părea mai satanic ca oricând. încruntată, Tara îi examină trăsăturile crispate, muşchii încordaţi ai gâtului, adâncurile obrajilor şi fruntea joasă, brăzdată, diabolică. Un duşman formidabil! Si totuşi, ascunse cine ştie unde în adâncul ei, puterile n-o părăseau. Avea să-l înfrunte din tot sufletul! De ce să cedeze în continuare, umilă, aşa cum făcuse până atunci?

- Vino aici, îi ordonă Leon, arătând un loc de lângă picioarele
lui.

- Admir priveliştea, se răsti Tara, făcând un pas lateral spre fereastra ale cărei draperii încă nu fuseseră trase.

- Pe întuneric? replică el, ridicând ironic din sprâncene. Nu fi absurdă...

- Pot să văd, îl întrerupse Tara, nu sunt oarbă.

- Mă rog, pe întuneric nu vei vedea mare lucru - numai luminile de pe faleză şi marea.

- Ce vrei? îl întrebă ea, apropiindu-se de fereastră cu încă un pas.

- Ti-am spus să vii aici! Dacă ai avea cât de cât minte,

Tara, ai fi învăţat până acum că nu sunt omul care să se lase sfidat. Ascultă-mă
- acum!

Tara înghiţi convulsiv, ştiind care-i erau intenţiile.

- Unde-mi sunt hainele? întrebă, trăgând de timp. Vreau să mă spăl şi să mă schimb.

- Vin şi hainele, imediat.

Leon îi arătă din nou locul de la picioarele lui.

- Si-acum, vino la mine. Imediat!

Inima Tarei începu să bată dezordonat. Clătină din cap - şi totuşi, în acelaşi timp, se pomeni începând să înainteze spre el...

- Nu... am să...

- Mulţumeşte stelelor tale norocoase că te-ai hotărât să mă asculţi, i-o reteză aspru Leon. Eram cât pe ce să-ţi dau ceva de să mă ţii minte!

- Ai folosi violenţa asupra mea?

- Intenţionez să te aduc la ordine şi acolo să rămâi!

O apucă de încheietura mâinii şi îi smuci spre el trupul tremurător. Tara simţi uşoara durere a ciocnirii de pieptul lui, dar aceasta era o nimica toată pe lângă neînduplecarea gurii care i-o captură pe a ei, explorând-o senzual, strivindu-i eforturile de a-şi ţine buzele închise în faţa alor lui. încercă să se zbată, dar Leon, râzând, îi învinse încercarea jalnică de a scăpa, imobilizându-i ambele mâini dintr-o singură încleştare, după care i le răsuci la spate.

- Si acum ce-ai să mai faci? întrebă el sarcastic, savurându-i vizibil neputinţa şi furia.

- Cât aş vrea să te omor... mai apucă să murmure Tara, înainte ca gura lui dură să-i înăbuşe restul cuvintelor.

- Pisică sălbatică ce eşti, continuă ironic Leon, va fi o

adevărată plăcere să te îmblânzesc.

Deznădăjduită, Tara simţi cum se înmuia în braţele lui, înainte ca trupul să i se încordeze, împingându-se spre el. Ce înfrângere ruşinoasă! îi umplea ochii de lacrimi, chiar în timp ce continua să se îndese în el, conştientă că acum ea îl ispitea şi că, în câteva secunde, avea să fie absorbită irezistibil într-un vârtej al pasiunii.

Capitolul 1

Tara stătea lângă fântână, privind peste pantele acoperite cu măslini spre apa de culoarea acvamarinului şi linia precis definită a orizontului. Era conştientă de prezenţa celor doi grădinari care lucrau în apropiere şi, peste câteva minute, când soţul ei apăru din casă, se întoarse spre el, declarând cu venin că avea să evadeze, în ciuda faptului că era supravegheată ori de câte ori ieşea.

- Nu mai fi aşa de înverşunată, replică el tărăgănat, încruntân- du-se uşor. încep să cred că până la urmă tot va trebui să-ţi dau o lecţie.

- Iar vii cu ameninţări?

Tara ridică din umeri, indiferentă.

- M-am obişnuit cu ele. Sunt căsătorită cu tine de trei săptămâni, adu-ţi aminte.

Ochii lui negri îi scrutară faţa înroşită. Apoi se îngustară, sclipitori.

- Eşti cea mai încăpăţânată femeie pe care am cunoscut-o în viaţa mea.

- Fiindcă n-am căzut victimă... ăă... farmecelor tale?

Leon nu răspunse, iar Tara adăugă sfidător:

- Ce lovitură pentru amorul tău propriu, să găseşti o femeie care nu se repede să se îndrăgostească de tine! Câte inimi ai zdrobit în viaţa ta?

- Ai căzut victimă...

Se întrerupse, încruntându-se şi mai tare.

- Dorinţa a existat din primul moment. Cu siguranţă, ai recunoscut în sinea ta de multe ori că, pe plan fizic, îţi pot oferi mult mai mult decât acel David cu care mă tot baţi la cap.

O privi atent, iar Tara simţi că se învăpăia de furie

ştiind că nu l-ar fi putut contrazice.

- Dar nu m-am îndrăgostit de tine, se apără ea.

- Nu încă. Noroc că avem destul timp.

- E chiar atât de important pentru tine să te iubesc?

Leon ridică din umeri.

- Nu tocmai. Viaţa ar fi mult mai plăcută dacă te-ai îndrăgosti de mine, căci atunci n-ai mai fi o asemenea scorpie.

- Niciodată n-am fost aşa, până nu te-am întâlnit pe tine! replică Tara scrâşnind din dinţi.

- E clar că n-ai fost, pentru că nimeni nu s-ar fi îndrăgostit vreodată de tine.

După o scurtă pauză, adăugă:

- Acel David a scăpat ca prin urechile acului. De-ar şti, numai...

Tara trase aer în piept, abia reuşind să-şi controleze furia.

- Nu pot să-ţi sufăr aluziile repetate la talentele tale de... de... de amant, mormăi ea, uimită că rostea acele cuvinte dar ştiind că le spunea numai pentru a risipi tăcerea îngrozitor de tensionată care se lăsase între ei.

- Fiindcă îţi amintesc că întotdeauna reuşesc să te fac să capitulezi?

Leon redevenise calm şi blajin, cu o expresie de amuzament
sardonic.

- în adâncul tău, ai dorit cu adevărat să fii soţia mea...

- M-ai luat de soţie cu forţa! Of, cum poţi spune că am vrut să mă mărit cu tine? Iubesc alt bărbat!

- Ba nu-l iubeşti, declară ferm Leon. Dacă l-ai iubi, cum ai putea să te simţi atât de bine în braţele mele?

Tara îşi înclină capul, cu obrajii înroşindu-i-se ca sângele, de jenă.

- Numai... numai în felul acela...

Se opri, cu capul plecat. Leon încheie în locul ei, râzând imperceptibil:

- ... eşti atrasă de mine.

Tara ridică faţa, pentru a-l vedea privind-o cu un zâmbet ironic în ochi.

- într-o zi, şopti ea, am să scap de... de această atracţie despre care vorbeşti.

- N-ai să scapi niciodată... nu-i aşa? o provocă el, privind-o cu ochi îngustaţi. Am ştiut, când te-am văzut în rezerva aceea de spital, că soarta mi te-a dat mie în grijă - pentru totdeauna.

îi apucă mâna, privindu-i inelul de pe deget.

- Vei scăpa vreodată? întrebă el din nou, iar Tara se simţi îndemnată de o forţă irezistibilă să-i dea răspunsul pe care-l aştepta.

- Nu... murmură ea tremurător, cu un oftat prelung, foarte asemănător unui suspin. Niciodată n-am să scap de pasiunea pentru tine, Leon.

- Bine faci că recunoşti. Poate că acum te vei linişti şi vei accepta viaţa fericită care ţi se oferă.

Tara îl privi printr-o ceaţă de lacrimi.

- Nu am nici o viaţă. Mi-ai furat toată fericirea, atât acum, cât şi pe viitor.

Mâinile lui se încleştară din nou, strâns, dar Tara simţi că de această dată cauza nu mai era furia, ci mai degrabă o emoţie tumultuoasă dinlăuntrul lui. Apoi ridică ochii, observându-i tâmpla lucind în soare, cu firele cărunte argintate de lumină. îi spusese că avea treizeci şi unu de

ani, dar arăta mai în vârstă - poate în urma vieţii desfrânate pe care o dusese...

Leon se întoarse s-o privească şi, un moment, rămase cu ochii aţintiţi într-ai ei. Se încruntă uşor; păru gata să vorbească, dar se răzgândi şi, cu chipul aspru în lumina soarelui, plecă, lăsând-o unde era, nefericită şi singură. Si totuşi, strania durere care îi străpungea inima nu părea să aibă nici o legătură cu propriile ei chinuri, ci mai degrabă a-i fi dedicată omului a cărui prizonieră era.

* * *

în seara aceea, la cină, Tara fu foarte tăcută, gândindu-se numai la posibilele feluri de a evada. Leon, convins că o frământau cu totul alte gânduri, se uită la ea încruntat, răstindu-se:

- E timpul să ţi-l scoţi din cap pe băiatul ăla! Acum eşti soţia mea şi, cu cât te resemnezi mai repede cu gândul ăsta, cu atât mai bine!

Calmă, Tara îi răspunse:

- Pe David n-am să mi-l scot niciodată din minte şi din inimă. El este bărbatul pe care mi l-am ales de soţ, cel pe care ştiam că-l pot iubi şi cu care pot fi fericită, toată viaţa.

- N-ai fi fost fericită!

Tonul poruncitor şi provocator al lui Leon îi ucise Tarei pe buze intenţia de a protesta.

- îţi dau atât de mult! De ce nu poţi fi satisfăcută?

- O căsnicie trebuie să se bazeze pe dragoste, de-asta nu pot fi satisfăcută!

Leon trase aer în piept, nervos.

- Sentimentali mai sunteţi voi, englezii - mai ales femeile! Ia spune-mi, cât timp durează această aşa-zisă dragoste?

- Poate dura o veşnicie, dar tu, ca grec, nu eşti în stare să înţelegi. Iubirea şi afecţiunea sunt cele mai importante părţi ale unei căsnicii.

- Dar compatibilitatea fizică? Asta nu e importantă?

- într-un fel... da...

- într-un fel? îşi înălţă el întrebător sprâncenele negre şi drepte. Chiar îmi poţi spune sincer că în căsnicia noastră compatibilitatea fizică nu este partea cea mai importantă?

- Este singura parte care există în căsnicia noastră.

- Si aspectul material? Majoritatea femeilor ar fi mai mult decât fericite cu tot ceea ce ai tu aici - sau vei putea avea, când am să fiu sigur că nu vei mai încerca să fugi de lângă mine. îţi pot oferi toate desfătările - aici avem un cămin cu totul deosebit, nu se poate să nu recunoşti. Avem un iaht şi, în cele din urmă, când vei veni cu mine la Atena, vei locui într-un apartament de lux şi vei avea maşina ta proprie.

- Toate acestea, dar nu şi iubirea.

- Spune-mi, te rog, îi ceru el, câte dintre prietenele tale - care se presupune că s-au măritat din dragoste - cunosc acea fericire idilică pe care tu pari s-o crezi posibilă?

Tara îl privi fără să spună nimic. îşi amintea cum înşirase Sue într-o zi, pe degete, toate cuplurile cunoscute de ei ale căror căsnicii se destrămaseră sau scârţâiau deja serios. Era înspăimântător, spusese Sue, iar Tara îşi aduse aminte cum spusese că ea şi David aveau noroc, fiindcă amândoi ştiau că dragostea lor avea să dureze o veşnicie.

- Ei bine, o provocă Leon, întrerupându-i şirul gândurilor, ce răspuns ai de dat?

Tara oftă sonor, clătinând din cap.

- Iubirea poate dura, declară ea cu încăpăţânare.

- Dar nu-ţi vine în minte nici o prietenă de-a ta care să fie fericită în căsnicie?

în glasul lui se strecurase o ironie suavă.

- Ei bine, iată că noi cei de-aici, din Grecia, am găsit răspunsul, oricât ai încerca tu să mă contrazici. Ne căsătorim în scopul satisfacţiei fizice şi al procreerii copiilor. în sate, căsătoriile mai sunt chiar şi acum aranjate de părinţi, care ştiu mai bine decât copiii lor ce li se potriveşte acestora...

- Termină! E... îngrozitor! Când mă gândesc la căsătorii aranjate...

- Las-o-ncolo de iubire, o sfătui în continuare Leon, trecând peste întrerupere, şi mulţumeşte-te cu ce ai. Când ai să termini cu capriciile astea copilăreşti, noi doi vom fi cu adevărat foarte fericiţi.

- Tocmai mi-am amintit că ţi-ai exprimat dorinţa de a mă îndrăgosti de tine.

- Am spus că viaţa ar fi mai plăcută, dar prin "dragoste" nu m-am referit la cine ştie ce mare pasiune, ca alea de care se lasă furaţi scriitorii. Pentru mine nu există asemenea mari pasiuni - decât sub aspect fizic, adăugă el cu o undă de amuzament. însă dragostea asta adâncă despre care se tot vorbeşte...

Ridică din umeri, plictisit şi indiferent.

- Nu e decât o prostie.

- Ai să pierzi mult în viaţă, declară Tara. Oricum, îndrăznesc să spun că te vei satisface cu mai multe plăceri senzuale.

- Mare pramatie eşti, Tara, murmură el încet. Mă întreb cât timp voi mai fi în stare să-ţi îngădui împunsăturile

veninoase fără să ripostez.

Tara nu mai spuse nimic şi, un timp, mâncară în tăcere. Dar, deşi soţul ei nu vorbea, se simţea clar cât de atent o studia. Tara se bronzase fermecător, într-o nuanţă ca a aurului de Sienna, iar părul
i se decolorase, mai ales în faţă, unde-i încununa fruntea inteligentă. Ochii îi erau mari şi trişti, iar din când în când gura-i tremura, frământată de gânduri. Arăta foarte tânără şi lipsită de apărare în faţa omului ai cărui ochi o fixau cu cea mai ciudată expresie. Tara îl văzu încruntându-se uşor un moment. Părea cufundat în gânduri.

- Săptămâna viitoare voi da un mic dineu, hotărî el dintr-o dată. E timpul să-ncep să-mi arăt frumoasa soţie în lume.

- Aş putea cere ajutor! exclamă Tara, privindu-l surprinsă. Eşti dispus să-ţi asumi riscul?

- Draga mea copilă, chiar ţi-i poţi închipui pe prietenii mei ascultându-te când le-ai spune că ai fost răpită şi măritată cu de-a sila, şi s-o mai şi creadă? N-ar crede altceva decât că eşti puţin ţăcănită.

Dinţii Tarei se încleştară de furie. Avea dreptate, evident, ca întotdeauna! Cât îl mai ura! Părea atât de convins că nu-i lăsase nici
o şansă de scăpare! Numai că, într-o bună zi, avea să-i arate ea lui!

* * *

Cu câteva zile înainte de petrecere, Leon îi aduse Tarei o rochie pe care o puse pe pat. îl întrebă de unde o avea, bănuind, preţ de-un revoltător moment, că o lăsase în casă vreuna dintre prietenele lui. Bănuielile i se citeau clar pe faţă, căci Leon răspunse râzând:

- Nu i-aş face una ca asta soţiei mele, Tara. Alteia, da,

dar ţie, niciodată.

- Mă respecţi? îl întrebă ea provocator, cu o privire uşor curioasă.

Urmă o scurtă pauză, ca si cum Leon n-ar fi fost hotărât să răspundă. Totuşi, vorbi, dar repede si nepăsător:

- Mai mult decât am respectat vreodată o femeie.

Arătă spre rochie, adăugând, înainte ca Tara să aibă timp să spună ceva:

- E aceeaşi mărime cu celelalte. Am cumpărat-o de-aici, din sat.

- Din sat? repetă ea, încruntându-se. Există un magazin de confecţii în sat?

- O croitoreasă - Margarita. A făcut-o după un model de-al meu.

Expresia surprinsă a Tarei îl făcu să zâmbească.

- îţi voi permite să cobori în sat când ai să-mi promiţi că nu vei fugi.

- N-am să-ţi promit niciodată aşa ceva...

Tara se opri, privindu-l cu ochi mari.

- Ai avea încredere în mine... dacă ţi-aş promite?

Inima îi bătea dureros. O asemenea promisiune i-ar fi adus libertatea... şi şansa de a pleca de pe insulă... Feriboturile făceau tot timpul naveta la Pireu. Le vedea de pe terasă.

Ochii negri şi pătrunzători ai lui Leon se îngustară, parcă citin- du-i gândurile.

- Dacă-mi faci promisiunea asta, Tara, n-ar strica să te ţii de cuvânt.

îl privi nedumerită.

- Ce vrei să spui?

- Am încredere în tine, răspunse el simplu.

- Ai încredere în mine... chiar atât de multă încredere?

Tara clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

- Nu poţi fi chiar atât de credul.

- N-ai să mă trădezi, spuse el cu deplină convingere. Aş fi mai mult decât dispus să-ţi redau libertatea, dacă-mi promiţi ceea ce ţi-am cerut.

Cu mintea în plin tumult, Tara nu răspunse. El să aibă încredere în ea! I se părea imposibil. Cu siguranţă, Leon îşi dădea seama că n-ar fi făcut nimic dezonorant dacă-i dădea cuvântul ei şi apoi şi-l călca. Avea tot dreptul - şi urma s-o facă!

Oare...?

- Ei? întrebă încet soţul ei.

îl privi, clătinând din cap.

- Nu, conchise ea, fără tragere de inimă, nu-ţi pot promite asta.

- Mai târziu, poate, replică Leon într-o doară, înainte de a reveni la vechiul subiect. Margarita are un mic atelier la capătul portului. Mă gândesc serios s-o cooptez în firmă.

Urmă o pauză ciudată, apoi Leon adăugă:

- O vei cunoaşte pe Elene la dineu; e cea mai frumoasă şi mai talentată dintre toate modelele noastre.

- A...

Fără un motiv evident, dintr-o dată Tara simţi un fior rece pe şira spinării.

- E grecoaică?

- Tatăl ei e grec, iar mama, englezoaică.

Leon luă alene rochia, atingând cu mişcări experte materialul brodat. Tara era fascinată, căci omul de-acum nu semăna deloc cu cel arogant şi autoritar pe care-l cunoştea atât de bine. Ridică privirea spre silueta zveltă a

soţiei lui, apoi îi examină faţa şi părul.

- Ar fi trebuit să te tunzi până acum, spuse el încruntându-se. Aminteşte-mi să telefonez după coafeză, să vină mâine aici.

Ochii Tarei se învăpăiară.

- N-am să fac aşa ceva! întâmplător, îmi place părul meu aşa cum este!

Leon clătină din cap, deloc impresionat de revolta ei.

- Nu-ţi stă bine - nu se potriveşte cu felul cum intenţionez să te îmbrac. în nici un caz nu va merge cu rochia asta de seară.

- Cu felul cum intenţionezi tu să mă îmbraci pe mine! exclamă Tara. Cine crezi că sunt, o sclavă fără şira spinării, menită numai să se supună tuturor capriciilor stăpânului? Mai gândeşte-te, adăugă ea cu voce sufocată, căci n-am intenţia să iau pe mine numai ce mi se porunceşte!

- Ce pisică sălbatică eşti, comentă el blajin. Până acum, ai purtat toate hainele dăruite de mine.

- Numai fiindcă n-am avut încotro!

- Te vei îmbrăca întotdeauna numai cu ceea ce hotărăsc eu, insistă Leon neînduplecat. Totuşi, după ce-mi promiţi ceea ce ţi-am cerut, vei putea veni cu mine la Atena, ca să te uiţi prin magazine.

Să se îmbrace numai cu ceea ce hotăra el! Obrajii îi ardeau de furie - dar, printr-un mare efort, reuşi să-şi ţină gura.

Era însă hotărâtă să nu poarte rochia adusă de el.

* * *

în seara dineului, după ce făcu duş şi se şterse, Tara îmbrăcă rochia pe care şi-o alesese din garderobă. Totuşi, se uită şi la cealaltă, fiind nevoită să recunoască: era însăşi imaginea perfecţiunii. Roz ca garoafa, avea un combinezon

verde care se vedea printre modelele broderiei. Decolteul era larg, iar croiala îi scotea în evidenţă formele. O probase dimineaţa, după ce se tunsese, şi în pofida propriei voinţe fusese cât pe ce să cedeze, căci nimic n-ar fi putut-o face să arate mai frumoasă. Cu siguranţă, Leon avea acel fler care duce orice casă de modă pe culmile celebrităţii.

- N-am s-o port! declară ea hotărâtă, întorcându-se spre cealaltă. Nu-l voi lăsa să-mi dicteze!

Stătea în faţa mesei de toaletă când intră Leon, într-un costum de in verde-deschis, cu cămaşă albă cu jabou. Făcu un pas, apoi se opri, privind-o neîncrezător.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el. E ceva în neregulă cu rochia...?

- Nu e nimic în neregulă, îl întrerupse Tara, dar n-am s-o port, atâta tot. îmi place mai mult asta, minţi ea, atingând corsajul cu degetul.

- Ascultă...

Leon se apropie până în faţa ei, înalt şi ameninţător, cu chipul înnegrit ca norii de furtună.

- Scoate-o imediat! Nici măcar nu e rochie de seară...

- Stiu că nu e! Mă pricep şi eu la rochii!

- Unde-i cealaltă?

- în şifonier.

Tara înghiţi convulsiv, adunându-şi curajul, deşi tremura.

- N-am s-o îmbrac.

- Ba, pe toţi sfinţii, ai s-o îmbraci!

Cu ochii negri arzându-i mocnit, adăugă:

- Ai de gând să ţi-o scoţi singură pe asta, sau ţi-o scot eu?

Tara se retrase, cu obrajii pălindu-i.

- Să nu-ndrăzneşti să mă atingi, murmură ea cu voce şovăitoare, îngrozită că avea s-o lovească. Nu...

Restul cuvintelor se pierdu, când Leon, dintr-o mişcare violentă a mâinii, îi sfâşie rochia de la umeri până aproape de poale. Si, înainte ca Tara să fi făcut vreo mişcare, i-o smulse de pe trup, lăsând-o în furou şi ciorapi.

- Du-te şi ia-o pe cealaltă! ordonă el, cu un gest poruncitor spre dulap. Ia-o, Tara, că de nu...

Furia o potopi toată, dar se supuse, conştientă cât de sumar îmbrăcată era, complet expusă în caz că Leon, dominat de furie, ajungea s-o lovească.

- Nu v-vreau... s-o... s-o port... se bâlbâi ea cu voce tremurătoare.

- Pune-o pe tine.

Se supuse din nou, cu lacrimile sclipindu-i pe gene.

- Aşa mai merge. Invitaţii sosesc în câteva minute, aşa că să nu întârzii.

Si, cu aceste cuvinte, Leon porni înapoi spre uşă şi ieşi.

- îl urăsc... of, îmi vine să-l omor!

Tara îşi îngropă faţa în mâini, izbucnind într-un plâns amarnic.

- Cum aş putea să mai rezist? Cum aş putea? David... numai dacă ţi-aş putea trimite un mesaj...

Plângea în hohote, dar teama de soţul ei o ajută să-şi revină curând. Arăta îngrozitor! Iar rochia, oricât de frumoasă era, fusese concepută de Leon astfel încât să-i scoată în evidenţă toate curbele trupului. Furia o cuprinse din nou, tulburându-i judecata. Nu avea s-o poarte! Iar de astă dată, nici chiar Leon n-avea s-o mai poată sili!

Cu degete nesigure, îşi scoase rochia şi, luând foarfeca

de unghii, începu să taie materialul fâşii-fâşii.

Era în neglijeu când Leon intră din nou în cameră.

- încă nu eşti gata...?

De data asta, chipul i se schimonosi într-o furie aproape dureroasă, la vederea rochiei ciopârţite. Clătină din cap, neîncrezător.

Tara, fără să-i mai pese de nimic, apucă rochia şi i-o azvârli în faţă.

- Ti-am spus că n-am s-o port şi am vorbit serios. Am să mă îmbrac cu ce vreau eu - să-ţi intre bine în cap asta!

Cu iuţeala unei pantere, Leon străbătu dintr-un salt distanţa care-i despărţea şi începu s-o zgâlţâie cu furie, până când lui însuşi
i se tăie respiraţia.

- Si-acum cu ce naiba ai să apari? N-ai nimic potrivit!

Tara îi auzi scrâşnetul dinţilor, îl văzu consultându-şi ceasul. Si, deşi era în pragul leşinului, simţi un fior de satisfacţie: tocmai înregistrase prima victorie împotriva lui.

Leon se duse la şifonier, privind înăuntru. Tara îl aştepta, conştientă de tăcerea care se lăsase. Nu se mai auzeau decât greierii care cântau afară, pe sub măslini.

în cele din urmă, Leon se întoarse cu o rochie de seară albastră ca peruzeaua.

- Va trebui să ne mulţumim cu asta. îmbrac-o.

Tara se conformă. Tot spiritul bătăios i se risipise. Dar gândul la ceea ce făcuse încă o mai ajuta să simtă o anume mulţumire. Poate că aşa avea să-l convingă pe soţul ei că nu era complet supusă voinţei lui.

Capitolul 8

Când Tara coborî din dormitor, uşa de la intrare tocmai se deschidea. Leon primise deja doi musafiri şi stătea în hol, pe când Stamati, după ce se dăduse la o parte pentru a lăsa să intre o tânără pereche, închidea uşa şi lua etola de hermină a fetei. Tara privi cu ochi mari la frumuseţea impecabilă a tinerei care, după cum o înştiinţa instinctul, era modelul despre care îi vorbise soţul ei. înaltă, cu o ţinută demnă şi o fermecătoare rochie destinată să-i avantajeze toate curbele trupului, arăta ca o întruchipare a supremaţiei feminine. Tara coborî ochii, privindu-şi propria rochie, şi simţi că-i venea s-o ia la fugă, ruşinată. Cealaltă rochie fusese splendidă, un model gândit de soţul ei pentru a-i scoate în evidenţă frumuseţea feţei şi a siluetei. Abia acum îi înţelegea sentimentele; pe ale ei nu şi le înţelegea: cum putuse distruge intenţionat un lucru destinat anume ei şi conceput cu atâta pricepere?

Observă expresia lui Leon când ochii lui trecură fugar de la superba imagine a modelului la înfăţişarea modestă a soţiei lui.

- Elene, spuse el rece, fă cunoştinţă cu soţia mea, Tara.

Tânăra întinse o mână, observând în treacăt, cu ochii ei negri,
rochia Tarei. Ar fi fost imposibil de spus la ce se gândea. Era o fată care nu dădea nimic de gol - cel puţin, nu prin expresie.

Tara îi strânse mâna, conştientă de un fior rece care-i cuprindea tot trupul, căci în atitudinea fetei părea să se simtă o ostilitate ascunsă, dacă nu chiar ură adâncă.

- Ce faci?

Apoi, Elene se întoarse imediat spre Leon:

- Ce frumos! Si ce surpriză pentru noi toţi! Nu mi-a venit să cred, când ai telefonat ca să ne dai vestea.

Leon răspunse doar printr-un uşor surâs. I-o prezentă pe Tara tânărului, care se numea Nico Kallergis. De statură medie, cu păr negru ca pana corbului şi ochi căprui, era chipeş într-un stil masiv, robust. La douăzeci şi opt de ani, avea două vase de croazieră şi livezi întinse de măslini în Grecia continentală. Luă mâna Tarei şi o ţinu o idee mai mult decât ar fi fost necesar. Când îi susţinu privirea, pe Tara o străbătu o senzaţie de neînţeles. Expresia lui era prietenoasă, cu un zâmbet care-i arcuia buzele pline.

- încântat de cunoştinţă, Tara, declară pe un ton sincer Nico, privind o clipă la Elene, apoi spre Leon. Cum ai reuşit să străpungi armura celui mai înverşunat burlac al nostru?

Tara se înroşi la faţă, dar nu răspunse, conştientă de privirea dispreţuitoare a Elenei, care părea să spună că Leon n-o luase de soţie nici pentru inteligenţa, nici pentru bunul ei gust.

în sinea ei, Tara tremura, ştiindu-se soţia patronului uneia dintre cele mai celebre case de modă din lume. Elene trebuia să fie foarte nedumerită de decizia lui Leon.

Peste cinci minute sosi încă un cuplu, intrând în salon, unde Leon, soţia lui şi oaspeţii îşi beau aperitivele. Erau doi oameni căsătoriţi, mult mai vârsnici decât Elene şi Nico. Tarei îi plăcură destul de mult - ca şi pe ceilalţi doi, Julia şi Cristakis Mitas - dar nu avea chef de conversaţie şi prefera să stea tăcută, ascultându-i pe cei din jur.

Ultimii sosiră Agni şi Loukis Amaxis, iar Agni, care avea vreo patruzeci şi cinci de ani, se vedea clar că nu fusese niciodată altceva decât egala soţului ei. Tara se întreba

cum reuşise să se ridice la acest statut, într-o ţară unde femeile erau considerate inferioare prin tradiţie.

- Este, într-adevăr, o ştire de senzaţie, declarase Loukis, zâm- bindu-i Tarei, când se făcuseră prezentările. Leon căsătorit - şi nici o vorbă suflată prietenilor!

La fel ca soţia lui, vorbea cu un accent aparte, diferit de cel al Elenei şi al lui Leon, care se exprimau perfect în engleză. Agni întrebă dacă Leon şi Tara se cunoşteau de mult, iar Tara nu putu să nu observe că în timp ce vorbea ochii i se abăteau spre frumoasa fată aşezată la mică distanţă de toţi ceilalţi, pe un scaun de lângă fereastră.

- Nu de foarte mult timp, răspunse senin Leon. A fost unul dintre acele cazuri de atracţie reciprocă foarte puternică, de la prima întâlnire.

Tăcu un moment să-şi privească soţia, ai cărei ochi albaştri se îngustaseră în timp ce asculta acele cuvinte câtuşi de puţin adevărate. S-o fi simţit atras el, dar ea îl antipatizase din primul moment.

- Si astfel, continuă Leon suav, nu ne-a mai rămas de făcut decât un singur lucru: să ne căsătorim.

Gura Elenei păru să se crispeze. Se aplecă înainte în scaun, deschizând capacul unei tabachere de aur şi scoţând o ţigară. Leon se ridică imediat să i-o aprindă cu bricheta, iar Tara le văzu privirile întâlnindu-se, susţinându-se... Expresiile lor, însă, erau de nepătruns.

* * *

Cina decurse destul de bine, cu Nico aşezat în faţa Tarei, de unde îi monopoliza frecvent atenţia, fără să ia în seamă privirile neguroase pe care i le tot arunca amfitrionul. Aşa cum Tara se aşteptase, în momentul când rămaseră singur Leon era în culmea enervării şi o întrebă

de ce îi dăduse atenţie numai tânărului.

- Am fost sociabilă, aşa cum mi-ai cerut, replică ea scurt.

- Ti-am cerut să fii sociabilă cu toată lumea! se răsti el, sfredelind-o cu ochii lui negri, scânteietori. Dar tu n-ai avut timp decât pentru Nico!

- Pot să fac vreodată ceva care să-ţi convină şi ţie? întrebă ea enervată. Dacă da, anunţă-mă, am să trec pe-o listă...

- Ia seama, o preveni încet soţul ei. Si-aşa sunt destul de prost dispus.

- Nico avea o conversaţie plăcută, continuă Tara. Mult mai plăcută decât a prietenei tale, Elene.

îi privi cu atenţie chipul, dar nu văzu decât o mască indescifrabilă, care nu trăda nimic.

- Nu ţi-a plăcut Elene? se interesă el, cu o intonaţie ciudată în glas.

- Nu, nu mi-a plăcut. M-a tratat ca şi cum i-aş fi fost inferioară.

- Din cauza rochiei...

- Pe care tu mi-ai cumpărat-o!

- Nu pentru o ocazie ca astă-seară! se răsti el. Orice rochie trebuie să corespundă cu ocazia, şi ai să înveţi acest lucru!

- Palavre! Mă îmbrac cu ce-mi place, nu cu altceva.

- Tu, ca soţie a mea, trebuie să dai exemplu. Toată lumea se va aştepta să porţi haine corecte - ca stil, culoare şi croială.

- S-a trezit expertul să vorbească! Nu eram decât o fată ca oricare alta, până când m-ai adus tu în lumea asta, pe care o urăsc!

- Minţi, replică el scurt, netulburat.

Cât de calm şi stăpânit părea dintr-o dată! Tara fu nevoită să-i admire felul cum îşi controla mânia, dorindu-şi să fi fost şi ea capabilă de acelaşi lucru.

- Cred că mă duc la culcare, spuse ea.

Imediat, roşi până în vârful urechilor, căci Leon îi răspunse:

- O grabă ca asta îmi place şi mie.

Tara scrâşni din dinţi zgomotos.

- Prefer să mă culc singură - măcar din când în când!

- Mincinoaso, murmură el din nou şi, înainte de a apuca să se retragă, Tara se pomeni cuprinsă în braţele lui.

Faţa îi fu ridicată, iar buzele cucerite de ale soţului ei.

- Da, spuse el după un timp, e timpul să ne ducem la culcare.

* * *

Tara stătea întinsă în şezlong, ascultând zumzetul insectelor prin grădină, când o trezi din somnolenţă glasul soţului ei.

- îmi vine să te mănânc, aşa de apetisant arăţi, comentă el cu un zâmbet pe care Tara nu i-l mai văzuse. Pot să-ţi ţin şi eu companie?

- N-am cum să te opresc, replică ea, arătând spre celălalt şezlong, aflat la câţiva paşi distanţă.

- Nu fi scârboasă, se răsti Leon, cu zâmbetul pierindu-i de pe buze. Văd clar că nu sunt dorit, adăugă el, aşezându-se.

Era îmbrăcat în şort şi un tricou care-i accentua muşchii braţelor şi ai umerilor. Chiar şi într-o asemenea ţinută, avea un aer de o distincţie incontestabilă, recunoscu Tara fără tragere de inimă. Ochii i se ridicară spre chipul lui cu piele bronzată, trăsături arogante şi bărbie clasică,

puternică. Buzele nu-i erau atât de subţiate ca de obicei, senzualitatea lor fiind mai vizibilă. Involuntar, Tara se pomeni comparându-l cu David - cum mai făcuse de câteva ori - pentru a ajunge la concluzia că între ei nu încăpea nici o comparaţie: nu compari un tigru cu un mieluşel.

în sfârşit, îi adresă întrebarea pe care ştia că trebuia să i-o pună la un moment dat:

- De ce te-ai măritat cu mine, Leon?

Soţul ei nu făcu decât s-o privească tăios, fără a-i da nici un răspuns.

- Nu era nevoie, continuă Tara, neslăbindu-l din privire. Mă aveai în puterea ta. Dacă te-ai fi mulţumit să te... ăă... distrezi cu mine fără a fi căsătoriţi, atunci puteai să scapi de mine când îţi găseai alta.

- Aşa ceva ar fi fost imposibil, în împrejurările date, replică Leon, privind spre grădinar, cu o expresie de nepătruns.

- Ce vrei să spui?

- Te-am răpit, adu-ţi aminte. Dacă te luam lângă mine, iar apoi te alungam, ai fi putut cere să fiu arestat. Aşa, nu mai ai nici un argument împotriva mea. Căsătoria n-a fost decât măsura mea de siguranţă, ca să nu am necazuri.

- Cum adică... n-am nici un argument împotriva ta? Ce vrei să spui... ?

- Te-ai măritat cu mine de bunăvoie şi nesilită de nimeni. Acum eşti soţia mea.

Făcu un gest de neputinţă.

- Ce-ai putea face dacă, să zicem, ai reuşi să scapi?

- M-aş duce la poliţie.

Leon clătină din cap.

- N-ai rezolva nimic. Promiseseşi să te măriţi cu mine, ai

uitat? Si te-ai măritat cu mine - fără o vorbă de protest, fără să-mi aduci nici cea mai mică acuzaţie.

- Deştept te mai crezi, ripostă Tara. Tot am să mă răzbun eu, într-o bună zi!

Ochii lui Leon se îngustară.

- încă mai visezi la evadare?

- Desigur.

- Eşti o proastă. Nu ţi-a trecut prin minte că s-ar putea să fii însărcinată?

înroşindu-se ca focul, Tara îşi repezi privirea spre ochii lui.

- Nu! ţipă ea. Nu... cum poţi fi atât de sigur că...?

Lăsă fraza neterminată, în timp ce Leon îşi înălţa sprâncenele negre.

- Nu m-am născut ieri, alaltăieri, replică el cu o ironie perceptibilă în glas. Acum eşti prizoniera mea, Tara... nu mai ai cum să scapi.

- Nu, n-am să-ţi nasc copilul! Nu-l doresc! Te urăsc prea mult!

Era în pragul lacrimilor, căci afirmaţia lui nu făcuse decât să-i
întărească unda de îndoială din minte, o îndoială pe care o izgoni, încercând cu disperare să scape de ea. Soarta nu putea fi atât de crudă! Nu era drept! Nu aştepta nici un copil!

Lacrimile îi şiroiau pe faţă, şi-şi luă halatul, căutând o batistă în buzunar. Nu găsi nici una, iar Leon i-o oferi pe a lui.

- De-ai şti cât de mult te urăsc, murmură ea cu voce tremurătoare după ce se şterse la ochi, m-ai lăsa să plec imediat!

După o lungă tăcere, soţul ei răspunse:

- Dacă-mi promiţi ceea ce ţi-am cerut, Tara, atunci te-aş lăsa să umbli liberă pe insulă. Aşa, însă, nu ai voie în afara proprietăţii ăsteia. Fii cuminte, copilă, şi dă-ţi cuvântul de onoare.

- Tocmai ai spus că acum sunt prizoniera ta, că nu mai am nici o scăpare, îi reaminti ea. De ce mai ai nevoie de promisiuni?

- Până se va naşte copilul, nu vreau să-mi asum nici un risc. Te cunosc destul de bine ca să ştiu că niciodată nu-ţi vei părăsi copilul. Si, de asemenea, te cunosc îndeajuns de bine pentru a fi sigur că, dacă-mi faci o promisiune ca asta, ai să ţi-o ţii. Am mai spus-o şi înainte.

Tara rămase tăcută, meditând la cuvintele lui. Dacă ar fi putut scăpa înainte de naşterea copilului...

- Nu fac nici un copil! şopti ea vehement. Mi-ar distruge viaţa... David n-ar accepta niciodată copilul altui bărbat, aşa că nu va mai vrea să mă ia de soţie!

Leon preferă să schimbe subiectul:

- Săptămâna viitoare plec la Atena. Te-aş lua cu mine, dacă mi-ai promite ceea ce-ţi cer.

O privi cu o expresie întrebătoare - şi de speranţă, se vedea clar. însă Tara clătină din cap şi răspunse că nu, n-avea de gând să-i promită.

- Eşti cea mai încăpăţânată femeie pe care am întâlnit-o în viaţa mea! exclamă el exasperat. Vreau să te iau cu mine!

- Numai într-un singur scop! replică Tara cu dispreţ. De ce n-o iei pe una dintre fostele tale amante, ca s-o inviţi să se culce cu tine?

Ochii lui Leon scăpărară ca doi tăciuni gata să se

aprindă.

- Treci în casă! ordonă el aspru, ridicându-se. M-am săturat! Ai să simţi pe pielea ta ce ţi se cuvine pentru ceea ce-ai spus!

O trase după el, iar Tara, ştiind că grădinarul le urmărea orice mişcare, nu se împotrivi.

în dormitor, Leon închise uşa cu piciorul şi se rezemă de ea cu spatele lui lat. Chipul îi era schimonosit într-o mască rea, iar ochii îi scăpărau de furie.

- Leon... te rog... nu mă lovi...!

- Vino aici! mugi el, arătând locul din faţa lui.

Inima Tarei începu să bată atât de violent, încât îi dădea senzaţia că avea să cadă de pe picioare. Si-o apăsă cu o mână. Lacrimile îi şiroiau pe faţă.

Scrâşnind din dinţi, Leon arătă din nou podeaua, în faţa lui:

- Aici, am spus. Dumnezeule, fato, dacă nu mă asculţi o să-ţi pară rău!

- Nu p-pot... o, Leon, te rog...

Fără o vorbă, soţul ei continua să stea cu degetul întins. Tăcerea devenise o tortură; Tara îşi simţea fruntea şi palmele scăldate în sudori reci.

- Am să fac tot ce spui...

Se întrerupse şi, cu toate că era cel mai greu lucru pe care-l făcuse în viaţa ei, îşi ceru iertare cu umilinţă pentru ceea ce spusese.

Lacrimile continuau să-i curgă, iscate de teama cumplită pe care i-o provoca acel om, stând în faţa ei, cu degetul întins în continuare. încet, Tara înaintă, şi deodată îşi dădu seama că furia lui era nemotivată. Recunoscuse că avusese amante, atunci de ce se purta aşa numai fiindcă

ea adusese vorba despre ele? Desigur, n-avea cum să-i placă, dar...

Oprindu-se în faţa lui, îi privi chipul. Leon spusese că o respecta mai mult decât pe oricare altă femeie - atunci, ar fi fost oare posibil să dorească să le uite pe toate celelalte?

Năucită de o asemenea idee, Tara continua să-l privească fix, uitând că din clipă-n clipă putea să se pomenească luată la bătaie. Dacă Leon voia să le uite pe celelalte, asta nu însemna că...?

îşi reteză şirul gândurilor, recunoscând că nu era posibil. Nu putea să ţină la ea... în felul acela. Spusese de nenumărate ori că nu credea în dragoste.

- Deci, te-ai hotărât să-ţi ceri iertare, hai?

Deşi scrâşnit încă, glasul lui părea să-şi fi pierdut o parte din dogoare, iar Tara simţi că furia îi trecea.

-Ai scăpat, continuă el şi, un lung răstimp, Tara nu putu decât să-l privească, în vreme ce nervii i se calmau treptat, o dată cu bătăile dureroase ale inimii.

- Da, ai avut minte - de fapt, este cel mai raţionale lucru pe care l-ai făcut vreodată.

Ochii lui negri îi cutreierau posesiv trupul. Fu smucită spre el, iar gura lui o strivi pe a ei brutal. Scoţând un mârâit, Leon îi ridică nemilos capul, de bărbie.

- Am spus că ai scăpat. De bătaie, da - dar nu şi de sărutările mele!

Mâna lui îi împinse capul pe spate, până când Tara simţi că o durea ceafa. Gura cea rea o mângâie un moment pe a ei, înainte de a o strivi sub sărutări, cu aceeaşi intensitate sălbatică.

Capitolul 9

Tara era singură în grădină, când unul dintre servitori anunţă sosirea lui Nico.

Inima îi tresări în piept; ştiuse instinctiv că ea şi Nico aveau să se întâlnească... între patru ochi.

-A întrebat de doamna Leon, spuse Davos cu un glas lipsit de intonaţie. Să-l aduc aici?

- Nu, condu-l în salon şi spune-i că vin şi eu în vreo cinci minute.

- Foarte bine, doamnă.

Tara privi spre grădinar, zâmbind în sinea ei. Nici unuia dintre servitori nu i se spusese să fie prezent dacă primea vreun musafir, pur şi simplu pentru că Leon nu se aşteptase s-o viziteze cineva şi pe ea.

-Yassoo, Tara! o salută Nico, întinzându-i ambele mâini. Stiam că Leon e plecat de-acasă, aşa că m-am gândit să-ţi fac o vizită. De ce nu te-a luat cu el?

- A plecat în interes de afaceri şi m-aş fi plictisit, minţi Tara, poftindu-l cu un gest să ia loc.

Se aşeză şi ea lângă fereastră, cam stânjenită, căci în fond erau încă doi străini, aproape. Nico risipi tăcerea, întrebând-o cum îl cunoscuse pe Leon.

- L-aş fi întrebat pe el, adăugă, dar am ezitat, ştiindu-l cum e. Lui Leon nu i-a plăcut niciodată să fie luat la întrebări, în legătură cu nimic.

- Ne-am cunoscut la mine la serviciu, eram soră medicală, răspunse Tara zâmbindu-i. Leon avusese un accident şi a fost internat într-o rezervă din secţia mea.

- E incredibil că a vrut să se însoare cu tine, când vă cunoşteaţi de atât de puţin timp.

Tara râse, astfel încât Nico îşi dădu seama, cu

întârziere, că fusese lipsit de tact.

- Iartă-mă, o rugă el, cu o strâmbătură amărâtă. De multe ori, vorbeşte gura fără mine şi fac tot felul de gafe.

- N-are nici o importanţă, zâmbi Tara.

Apoi îl întrebă:

- Ai venit fiindcă te gândeai că n-are cine să-mi ţină de urât?

- Cam aşa ceva, recunoscu el. Am presupus că te simţi singură, aici, fără Leon. Deşi poate ai preferat aşa, din moment ce n-ai vrut să-l însoţeşti la Atena, nu?

- Mă simţeam singură, Nico... mărturisesc. îmi pare bine că ai venit; drăguţ din partea ta, că te-ai gândit la mine.

Ochii lui Nico se luminară de mulţumire.

- E un mister la mijloc, nu-i aşa? îşi găsi el curajul s-o întrebe, după o scurtă ezitare.

- Un mister?

- în legătură cu căsătoria voastră...

Se opri, parcă fiindu-i teamă să continue, dar Tara, curioasă să afle cât mai multe, îl încurajă:

- Nu te opri, Nico, mă interesează tot ce ai de spus.

Nico o privi atent.

- Deci, am avut dreptate... există un mister. înţelegi, Tara, Leon şi Elene sunt prieteni apropiaţi de un an şi ceva şi toată lumea începuse să fie sigură de căsătoria lor. Si pe urmă, dintr-o dată, s-a dus în Anglia cu afaceri şi s-a întors cu tine. Pentru toţi cei care-l cunosc, asta-i o minune care durează numai trei zile. în seara când am venit aici, Elene s-a stăpânit, dar fusese foarte supărată când Leon i-a dat telefon ca s-o anunţe că vă căsătoriseră ţi.

Tara îl privi lung, recapitulând în minte tot ce auzise.

- S-au certat? întrebă ea în cele din urmă.

- Cred că da. Elene e foarte frumoasă şi toţi bărbaţii

aleargă după ea. I-a acceptat unuia invitaţia în oraş...

Nico ridică din umeri, cu palmele desfăcute într-un gest de neputinţă.

- E doar un zvon pe care l-am auzit, s-ar putea să fie adevărat sau să nu fie. Ştiu numai că Elene l-a atras pe Leon mai mult decât oricare dintre celelalte...

Se întrerupse, înroşindu-se uşor.

- Iar am făcut-o, murmură el, aproape deznădăjduit.

- Stiu că Leon a mai avut şi alte femei, îl asigură Tara cu nepăsare. E şi firesc, nu?

- Cred că da. Dar unei soţii nu-i aminteşti de asemenea lucruri.

- Nu face nimic. Mai vorbeşte-mi despre Elene.

- Ei, cum spuneam, s-a supărat foarte tare.

Nico făcu o pauză, privind-o gânditor.

- Chiar vrei să ştii mai mult? întrebă el fără convingere.

- Da, Nico, vreau.

- Crede că Leon s-a măritat cu tine ca să se răzbune.

- înţeleg... Deci, evident, crede că o iubea?

Tânărul dădu din cap.

- Toţi credeam că o iubea.

- Leon nu e omul care să se îndrăgostească, declară Tara pe un ton tranşant.

Urmărind reacţia lui Nico, îi văzu sprâncenele înălţându-se, dar imediat acesta dădu din cap, nu în semn de încuviinţare, ci ca şi cum ar fi făcut o mare descoperire.

- Deci, nici de tine nu s-a îndrăgostit?

- Nici unul dintre noi nu e îndrăgostit.

Gata, o spusese şi ştia prea bine că acum era necesară o explicaţie. încă nu era convinsă ce posibilităţi avea de a-i obţine ajutorul, dar era sigură că avea să încerce ceva.

- Atunci, cum de-a ajuns să te ceară în căsătorie?

Tara ezită, simţind că ar fi fost riscant să-i spună totul, întrucât n-avea idee cât de strânsă era prietenia dintre Nico şi Leon. Dădu din cap, încă ezitând, încă temătoare. într-un târziu, îl întrebă:

- Cât de bun prieten eşti cu Leon, Nico?

- Nu suntem cu adevărat prieteni. Locuim amândoi aici, pe insula asta mică, aşa că era firesc să ne cunoaştem şi să avem relaţii în societate. Dar, în afară de asta, nu mai avem multe în comun. Elene are o casă luxoasă aici, dar îşi petrece cea mai mare parte a timpului la Atena, lucrând ca model pentru hainele celebrei case de modă a lui Leon.

Făcu o pauză, examinându-i faţa un moment, apoi o asigură:

- Poţi avea încredere în mine, Tara. Simt că ai nevoie să te confesezi cuiva, dar e firesc să eziţi. N-ai simţit un fel de... Cum să spun? se întrebă el, pe gânduri. Un fel de legătură, dacă vrei... ?

- Exact asta am simţit, Nico! Mă bucur că ai simţit-o şi tu.

- Deci, suntem prieteni?

- Da, prieteni.

- Atunci îmi poţi răspunde la întrebare fără teamă că aş repeta ceea ce aud.

- Leon nici măcar nu m-a cerut în căsătorie, spuse încet Tara.

Surprinderea de pe chipul lui Nico o făcu să zâmbească.

- Nu te-a cerut...?!?

- Nico, n-o să-ţi vină să crezi povestea pe care ţi-o voi spune acum.

- Nu cred că ai minţi, replică el cu convingere. în orice caz, n-ai rezolva nimic, nu-i aşa?

- într-adevăr. Deşi, dacă-ţi spun adevărul, s-ar putea să rezolv ceva.

Se opri, dar Nico nu spuse nimic. Tara rămase şi ea tăcută, neavând idee cum să înceapă o povestire atât de fantastică. Totuşi, incertitudinea îi trecu în curând şi începu cu începutul, continuând neîntrerupt, fără să ia în seamă micile exclamaţii care se desprindeau periodic de pe buzele vizitatorului ei.

- Efectiv, te-a răpit! şopti Nico la sfârşitul relatării. Doamne sfinte - nimeni nu l-ar crede în stare de aşa ceva! E un om de afaceri distins şi cunoscut, respectat de toată lumea... Nu-mi vine să cred, Tara!

- Adineaori ai spus că nu te aştepţi să mint, îi reaminti ea.

- Ştiu...

Părea încă buimăcit, făcând mari eforturi să accepte ceea ce auzise.

- în ziua nunţii tale, murmură el încet. Ce faptă îngrozitoare! Cred că ţi s-a frânt inima...

- Sigur că da, şi tremuram de frică...

- Dar cum...? Am impresia că ai reuşit să treci peste asta.

- S-au întâmplat atât de multe, încât am impresia că trăiesc numai în prezent, iar trecutul e foarte vag. Uneori David mi se pare încă real, alteori parcă l-aş fi uitat complet.

Mai ales atunci când soţul ei făcea dragoste cu ea, adăugă Tara în gând.

- Deci, eşti prizonieră aici?

Automat, Nico privi pe fereastră. Davos lucra lângă fântână, curăţind bazinul de buruieni.

- Da, sunt prizonieră. Leon vrea să-i promit că nu voi încerca să scap şi, dacă îmi dau cuvântul, va înlătura paznicii.

- Dar e diabolic! Ce dracu' l-a apucat? Să se fi înfuriat atât de tare pe Elene, încât s-a însurat cu prima femeie pe care i-au căzut ochii?

- N-aveam cum să fiu prima femeie pe care văzut-o după aceea, nu-i aşa? A călătorit din Grecia tocmai până în Anglia.

- Se dusese acolo cu afaceri şi cred că Elene ar fi trebuit să-l însoţească; mergea adeseori cu el. Dar ce l-a apucat să comită o asemenea faptă criminală? Dacă te dorea şi nimic mai mult, i-ar fi fost de ajuns să...

Se întrerupse, jenat, iar Tara risipi tensiunea întrebându-l dacă dorea să bea ceva. Nico răspunse că i-ar fi plăcut un ouzo, pe care i-l aduse o servitoare sunată de Tara. Pe tavă era şi un meze, ca de obicei. Tara ceruse un suc de portocale. Nu-i era foame, răspunse ea, când Nico se oferi să împartă meze-ul.

- Mă întreb de ce a mers până la a se căsători, se hotărî Nico să spună după un timp. Ar fi putut...

Se întrerupse iar, ridicând din umeri.

- Ar fi putut avea ceea ce voia şi fără să se căsătorească? întregi Tara, clătinând apoi din cap. După cum mi-a explicat, ar fi avut mari probleme cu legea, pentru că o dată ce mă... ăă... părăsea, era clar că m-aş fi dus la poliţie.

- încă mai poţi face asta.

- Numai dacă scap - iar el nu-mi va acorda nici o libertate decât dacă-i promit că nu fug.

- Dar nu te-ai ţine de o asemenea promisiune! răspunse uimit Nico. Promite-i, şi apoi fugi!

- N-aş putea să-mi calc cuvântul, Nico.

- înseamnă că eşti nebună! Doar nu te-ai putea considera obligată de o promisiune ca asta!

- Ba aş putea, iar Leon o ştie.

O privi cu ochi mari de admiraţie.

- Eşti o persoană minunată, murmură el încet. Aş vrea...

- Da? îl îndemnă ea, plină de speranţă.

- Aş putea să te plac foarte mult, Tara.

Drept răspuns, îl întrebă:

- Mă vei ajuta să scap, Nico?

- Ca să te întorci la logodnicul tău, cred? replică el, cu glas scăzut, sumbru.

- Nu ştiu...

Tara începea să se gândească la posibilitatea de a avea un copil.

- S-ar putea să nu mă mai primească înapoi, după ce am fost căsătorită cu altcineva.

încercă să-şi readucă în minte chipul lui David, dar nu prea reuşi. Cât de ciudat era că ajunsese într-o stare de spirit în care neliniştile n-o mai chinuiau!

- Ar trebui să aibă loc un divorţ, sau o anulare a căsătoriei, iar asta ar dura câtva timp, preciză Nico.

- în momentul de faţă, nu-mi doresc decât să scap de pe insula asta, spuse ea. Voi hotărî pe urmă ce fac cu viaţa mea. Ai să mă ajuţi? îl întrebă din nou.

Tânărul o privi, iar Tara observă că în sufletul lui se dădea o luptă.

- L-ai denunţa pe Leon la poliţie. Ar fi ruinat.

Clătinând din cap, Tara îi răspunse:

- N-aş putea să-l denunţ la poliţie, Nico.

- Nu vrei să te răzbuni? o întrebă el nedumerit.

- La început am vrut, dar acum nu mai vreau.

- Te-ai îndrăgostit de el?

- în nici un caz!

- Multe femei au făcut-o. Are asupra lor o atracţie cu totul ieşită din comun.

Tara nu spuse nimic, recunoscând în sinea ei că Nico avea dreptate. Atracţia lui Leon era ieşită din comun; o îngenunchease de prea multe ori ca să mai nege.

- Promit că n-am să-l denunţ, Nico... Te rog, ajută-mă.

- Stiu că s-ar cuveni s-o fac, Tara, dar Leon va afla că eu am fost.

- Cum ar putea?

- Te-ai gândit la vreo cale să te ajut fără ştirea lui?

- Nu, din păcate. Dar, cu siguranţă, putem găsi o soluţie, nu?

Vorbea cu respiraţia tăiată de emoţie. Cumva, ştiuse că Nico
avea s-o ajute, datorită acelei legături care se formase între ei la dineu.

- Nu va fi uşor.

- Stiu că nu va fi uşor dar, Nico, dacă nu plec de-aici cât mai curând, am să-nnebunesc.

Tânărul se foi pe scaun, stânjenit.

- Ce porcărie! Trebuie să-şi fi ieşit din minţi, ca să fi făcut una ca asta! E aşa de neobişnuit din partea lui; e lucid, cu respect faţă de lege... de obicei, adăugă el, când o

văzu pe Tara ridicând sprâncenele. Cât timp va sta la Atena?

- Până sâmbătă, mi-a spus.

- încă trei zile...

Ochii lui Nico se abătură spre fereastră.

- Si de paznicii ăştia cum naiba scăpăm?

- Nu ştiu. Cred că Davos doarme toată noaptea pe coridor, deci poate interveni imediat dacă încerc să-mi părăsesc dormitorul.

- Dumnezeule mare! încep să mă conving că Leon a înnebunit!

Tara ştia că nu era aşa, ştia că motivul tuturor faptelor lui Leon în ceea ce-o privea nu era decât dorinţa lui covârşitoare la adresa ei.

- Probabil aş putea să ies pe fereastră, sugeră ea îngândurată. Ai putea să vii când toţi dorm, ca să-mi aduci o scară. Există mai multe, într-o magazie din capătul livezii...

îl privi neliniştită.

- Ai putea face asta, Nico?

- Cred că da.

- Nu pari prea convins.

- Nu că n-aş fi convins, răspunse el cam sec, dar mă frământă gândul că, după ce pleci de-aici, n-am să te mai văd niciodată.

Tara îşi muşcă buza.

- îţi cer să mă ajuţi, fără a-ţi oferi nimic în schimb.

Cu ochii adumbriţi, adăugă:

- Nu e prea cinstit din partea mea, aşa-i? Ar trebui să mă duci la Pireu cu iahtul tău... Nu, nu e drept să-ţi pretind toate astea fără să-ţi ofer nimic la rândul meu.

- Ai spus că nu eşti sigură dacă te-ai întoarce sau nu la logodnicul tău.

- Stiu la ce te gândeşti, Nico, şi trebuie să-ţi spun sincer: n-aş putea simţi nimic pentru tine. Sau, cel puţin, nimic serios.

- Nu poţi spune aşa ceva. încă n-am avut ocazia să ne cunoaştem. Si totuşi, deja există această legătură pe care am simţit-o amândoi. Cu siguranţă, ea poate forma baza unei relaţii mai strânse, nu crezi?

Tara oftă uşor. Se părea că Nico nutrea o anumită afecţiune pentru ea, care îi părea absurdă gândindu-se că bărbaţii greci erau notorii prin lipsa lor de sentimente.

- Nu cred că m-aş putea îndrăgosti de tine, Nico, serios, spuse ea. Si-n plus, dacă aş scăpa de-aici, ar fi firesc să mă întorc în ţara mea.

Nico dădu din cap.

- Asta spuneam şi eu, acum câteva momente. Nu te-aş mai vedea niciodată.

Ridică paharul, privind lichidul tulbure dinăuntru, apoi îl duse la buze, privind-o pe Tara peste gura îngustă a micului recipient.

- Amsă te-ajut totuşi, îi promise el. Dar nu o putem face în timpul acestei absenţe a lui Leon, pentru că iahtul meu e dat la reparat. Când va mai pleca Leon din nou?

- Nu ştiu.

Inima Tarei începuse să bată de speranţă şi emoţie, iar acum i se îngreuna din nou ca plumbul.

- Nu există nici o cale de a pleca în următoarele două zile, Nico? Vreun alt vas pe care aş putea să-l iau?

- Un prieten de-al meu are o şalupă, dar n-am încredere că şi-ar ţine gura - nici măcar că te-ar lua, pentru că e un

asociat de afaceri de-al lui Leon. Produce vinuri şi am înţeles că de la Leon îşi cumpără strugurii.

- Leon are şi vii? întrebă Tara, schimbând un moment subiectul.

- Da, pe continent. Leon se mai ocupă de multe alte afaceri, în afară de modă. De fapt, moda nu reprezintă decât o mică parte din toate activităţile lui. Cred că ştii că e milionar.

- Stiu că trebuie să fie foarte bogat, răspunse Tara fără prea mult interes.

Revenise cu gândul la problema evadării, dezamăgită că, după ce-şi făcuse atâtea speranţe, acum bătea din nou pasul pe loc. Nico, simţindu-i decepţia, se scuză şi-i spuse că avea să ia toate măsurile pentru următoarea ocazie când Leon pleca, iar Tara fu nevoită să se mulţumească doar cu acest lucru.

înainte de a pleca, o întrebă dacă putea s-o mai viziteze. Deşi Tara considera că ar fi fost periculos, lucru pe care i-l şi spuse, tânărul părea dispus să-şi asume riscul.

- Dacă vreunul dintre servitorii ăştia afurisiţi găseşte de cuviinţă să-i dea raportul lui Leon, comentă el, n-are decât!

- Dar, după fuga mea, Leon va bănui pe loc că tu m-ai ajutat.

- Nu-mi prea pasă. Dacă nu mă lasă în pace, am să-l previn să ia seama, pentru că şi eu ştiu destule.

După plecarea lui Nico, Tara rămase cu gândul la cuvintele lui. Nu-i plăcea ideea că Leon ar fi ajuns într-o situaţie jenantă ca aceea în care-l putea pune Nico, dacă voia.

Si totuşi, de ce-i păsa de sentimentele soţului ei? Era clar că lui nu-i păsase de ale ei, când o smulsese fără scrupule de lângă logodnic, în ziua nunţii, şi când îi

impusese voinţa lui.

Capitolul 10

De pe colină se auzeau talăngile caprelor, iar dinspre poale răgetele răguşite ale unui măgar, care-şi purta călăreţul pe cărarea pietruită, spre scara abruptă de piatră văruită a unei case. Tara, stând la marginea unei pădurici din capătul de sud al grădinii, căuta posomorâtă cu privirea silueta înaltă a soţului ei, căci văzuse feribotul sosind şi ştia că Leon trebuia să se afle la bord.

în sfârşit îl văzu, cu valiza în mână, venind dinspre port către poteca şerpuitoare care ducea la diversele conace de pe mica insulă Hydra.

Când o văzu, Leon ridică o mână; Tara îi răspunse şi ea cu un gest, în parte crispându-se cu gândul la ceea ce ştia că urma, dar şi tânjind, paradoxal, la plăcerea reîntâlnirii cu soţul ei. Si-ar fi dorit să se înţeleagă mai bine pe sine îşi acea ciudată atitudine contradictorie faţă de bărbatul care o ţinea în puterea lui.

- Ce frumos e să te aştepte soţia la înapoiere, comentă Leon amuzat, când ajunse în apropierea Tarei. E clar că ţi-a fost dor de mine.

Scrâşnind din dinţi, Tara îl privi încruntată. De ce trebuia s-o zădărască aşa?

-Doar plictiseala m-a îndemnat încoace, se răsti ea, întorcându-se brusc spre casă.

Leon îşi potrivi pasul după al ei şi o luă de mână.

-Cum ţi-ai petrecut timpul? o întrebă într-o doară, fără să-i ia în seamă nemulţumirea.

- Citind şi făcând plajă, sau făcând plajă şi citind, replică ea sarcastic. între timp, am mai şi mâncat, şi uneori m-am distrat privindu-mi gardienii şi întrebându-mă ce-ar fi făcut dacă o luam la fugă.

- Pot alerga mai repede decât tine.

- Nu ştiu... Cred că le-aş fi prilejuit câteva momente de nelinişte.

- Iar tu, copila mea, replică el vesel, vei avea câteva momente de neplăcere, dacă nu-ţi schimbi stilul. Mă aşteptam să fiu primit cu braţele deschise, şi când colo mă trezesc cu colţi dezveliţi.

Tara tăcu, încercând să se gândească la lucruri mai plăcute, în timp ce-şi continua drumul pe lângă soţul ei, bucuroasă că nici acesta nu mai spunea nimic. Dar ştia că avea să-i audă glasul destul de curând.

-Vino sus şi despachetează-mi bagajul, îi ordonă Leon, de cum intrară în casă. între timp, poţi să-mi povesteşti ce-ai făcut cu adevărat.

Tara se supuse, urcând scara lată, cu balustradă.

- Ti-am spus ce-am făcut.

- Si altceva nimic?

Leon se opri un moment în loc, cu mâna pe clanţă, privind-o pătrunzător.

-Ar fi trebuit să-mi faci promisiunea aia, să ştii. Si până la urmă tot vei fi nevoită să mi-o faci.

Tara coborî genele, evitându-i privirea, căci se gândea la Nico şi la promisiunea lui de a o ajuta să scape cu ocazia următoarei plecări a lui Leon de-acasă.

în dormitor, Leon lăsă valiza jos şi întinse mâinile.

-Vino la mine, îi comandă el, pe un ton mai blând.

Tara fu străbătută de furie, dar se conformă, acceptând faptul că oricum nu avea nici o scăpare.

- Sărută-mă.

Se supuse din nou, atingându-i cu buzele strânse gura.

Fu apucată brutal şi strânsă într-o îmbrăţişare zdrobitoare, care o făcu să icnească de durere.

- Am să te-nvăţ eu minte, fata mea! Credeam că ţi-ai dat seama că sunt stăpânul tău!

- Te urăsc, gâfâi Tara, te urăsc, m-auzi ce-ţi spun...?!

- îndrăznesc să spun că te-aude toată casa, replică el înnegurat. Cât despre afirmaţia ta că m-ai urî... repetarea o face să devină mai puţin convingătoare. Stii bine că, în adâncul inimii, nu mă urăşti, Tara.

Cât de convins era! Ce lecţie usturătoare ar fi primit, dacă Tara reuşea să scape! îi privi chipul aflat deasupra ei, întunecat şi satanic, cu ochii arzând de dorinţă. O mână îi urmări curba umărului, peste gât, până la lobul urechii.

- Poate urăşti ideea de a mi te supune, de a accepta cuvântul meu ca literă de lege, dar pe mine nu mă urăşti. Dimpotrivă, sunt convins că ai ajuns în faza în care îţi dai seama că nu poate exista ură adevărată, atunci când plăcerile fizice pe care ni le dăruim unul altuia sunt atât de mari.

Tara îşi mută privirea, convinsă că îl ura, în ciuda argumentelor lui.

- Nu sunt decât dorinţe carnale, reuşi ea să spună într-un târziu. Iar astea nu au efect decât în momentele când...

Se întrerupse, roşind, dar făcu un efort să-i înfrunte totuşi privirea.

- Ştii la ce mă refer, încheie ea, aşteptându-se la un zâmbet batjocoritor, care nici nu întârzie să apară.

- Da, Tara, ştiu la ce te referi.

- Cum spuneam, atunci au efect, dar nu şi după aceea.

- încerci să spui că actul sexual tulbură judecata? Asta e?

Tara nu făcu decât să dea din cap, la care Leon adăugă cu
oarecare amuzament:

- Dar e firesc să fie aşa, nu? Nimeni nu-şi poate păstra mintea limpede când îl zguduie fiorii unei pasiuni violente...

- Mai taci din gură!

Tara se răsuci în loc, smulgându-se din mâna lui, pentru a fugi în cealaltă parte a camerei.

- Numai la asta te gândeşti!

- Parcă discutam dacă omul e sau nu capabil să judece raţional în asemenea momente.

Nervoasă, Tara oftă scurt.

- Discutam despre ura mea faţă de tine, Leon! Cred că nu te urăsc atunci - dar după aceea, tot timpul.

îl privi drept în ochi.

- Nu te amăgi, îi recomandă ea, pentru că orice-ar fi, oricum ai încerca, tot vei descoperi în cele din urmă că te-ai înşelat.

Dintr-o dată, ochii lui deveniră atenţi.

- Ce vrei să spui? o întrebă încordat. Dacă ticluieşti ceva, Tara, îţi recomand insistent să nu uiţi ce ţi-am spus o dată: niciodată în viaţa mea n-am fost luat pe nepregătite.

"Mă rog, toate au un început", replică ea în gând. Totuşi, îşi dădea seama că fusese cât pe ce să-i scape o aluzie; se hotărî ca în continuare să fie prudentă.

- Nu ştiu la ce te referi, replică ea cu falsă nevinovăţie. Ce-aş putea să încerc, cu toţi gardienii ăştia care mă păzesc?

Leon deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc, spre marea ei uşurare. Se duse în camera lui, iar Tara nu-l mai văzu până spre seară.

* * *

în dimineaţa următoare, Leon îi ceru din nou să-i promită că renunţa să mai fugă.

- Ar fi mai bine să te laşi păgubaşă, o sfătui el cu o undă de asprime. Pentru că altfel te voi ţine prizonieră aici până se naşte copilul - ceea ce va fi foarte incomod pentru amândoi.

- Incomod pentru tine? îl privi ea cu o expresie întrebătoare.

- Vreau ca data viitoare când mă duc la Atena să te iau cu mine. Asociaţii mei de afaceri ştiu că m-am căsătorit şi sunt nedumeriţi că am venit singur. Nu vreau s-o fac din nou, fiindcă ar părea foarte ciudat.

- înţeleg, replică Tara.

- Dar nu eşti de aceeaşi părere.

- De ce aş fi de aceeaşi părere cu tine?

- îmi promiţi sau nu? repetă Leon, cu nerăbdare crescândă.

- Nu, nu-ţi promit nimic. Nu pot face o promisiune pe care nu intenţionez să mi-o ţin.

- Deci, încă mai speri că vei găsi o cale de a fugi de la mine? întrebă el cu ochi îngustaţi, cam neliniştit.

- Ştii bine că sper să fug, Leon, răspunse încet Tara. Cred că ţi-ai dat seama încă de la bun început că evadarea va rămâne cea mai mare ambiţie a mea.

- Dacă ai pleca, l-ai lua cu tine şi pe copilul meu.

- Dacă aş scăpa înainte de a-l naşte, da... Of, de ce discutăm despre copil! Nu fac nici un copil! Pari atât de

sigur, dar s-ar putea să te înşeli - mă rog la Dumnezeu să te înşeli! Am suferit destul din cauza ta fără să se mai adauge şi nefericirea asta!

Pe obrajii lui bronzaţi se aşternu o paloare ciudată, iar Tara observă o tresărire, ca palpitaţiile unui nerv scăpat de sub control.

- Dacă ţi-ai accepta soarta... începu Leon, dar ea îl întrerupse cu aprindere:

- De ce mi-aş accepta-o? îşi acceptă soarta vreun prizonier luat cu de-a sila, aşa cum am fost luată eu?

- Eşti a mea, declară el ferm, şi cu cât recunoşti mai repede, cu atât mai bine o să-ţi fie.

Tara oftă, spunând cu voce scăzută şi seacă:

- N-am putea schimba subiectul, Leon? în dimineaţa asta nu sunt în stare să port discuţii în contradictoriu.

în ochii lui se zări o lucire stranie, dar nu mai spuse nimic.

Continuară să mănânce în tăcere. Stamati veni cu o tavă de argint, aducându-le ouă, şuncă şi ciuperci. După plecarea lui, Tara întrebă, pe un ton cât putea de firesc:

- Când pleci din nou la Atena?

- De ce mă întrebi? ripostă el scurt, în timp ce-şi lua cuţitul şi furculiţa.

- Nu din vreun motiv anume, ridică Tara din umeri. întrebam şi eu, atâta tot.

- Mai e până să mă duc. Vreau să-mi faci promisiunea aia, ca să te pot lua cu mine.

Inima Tarei tresări în piept. Cu siguranţă, trebuia să plece! Nu-şi putea amâna la nesfârşit problemele de afaceri.

-Vei avea mult de aşteptat, îl preveni ea. Sunt sigură că angajamentele tale din Atena nu vor putea aştepta tot atât de mult.

Ochii lui pătrunzători păreau s-o sfredelească până-n adâncul sufletului. Frica îi întindea nervii la limită. "O, Doamne", se rugă Tara în sinea ei, "fă-l să plece mai repede! Să intervină o urgenţă... orice! Dar fă-l să plece!"

-Vorbeşti de parcă abia ai aştepta să plec, comentă calm Leon în cele din urmă. Ai vreun motiv anume?

Tara clătină din cap, fără să mai dea atenţie mâncării din farfurie.

-Dacă-ţi închipui, un moment măcar, că servitorii mei ar risca să-şi piardă slujbele, atunci dă-mi voie să-ţi spun că-ţi faci iluzii. De ce nu-ţi bagi minţile-n cap şi nu faci ceea ce-ţi cer?

Tara oftă tremurător, simţindu-se învinsă. în clipa următoare, însă, îi veni o idee care îi ridică din nou moralul. Atentă să nu se dea de gol, îşi imprimă intenţionat o undă de deznădejde în voce când răspunse:

-Poate că, până la urmă, voi fi nevoită să-ţi promit.

Oftă din nou, mai sonor de astă dată.

-Până acum, ai câştigat fiecare rundă, nu-i aşa, Leon? Atunci, de ce n-ai câştiga-o şi pe asta?

Cu buza tremurându-i, lăsă tacâmurile pe masă, ca şi cum n-ar mai fi avut poftă de mâncare.

-Deci, începi să gândeşti raţional.

în ochii lui se citea o satisfacţie vizibilă, iar buzele i se arcuiseră într-un zâmbet.

-Stiam eu c-aveai să te lămureşti până la sfârşit.

Tara îl privi, înghiţind convulsiv... Voia ca Leon să fie

cât mai convins de ezitarea ei în a-şi da cuvântul, în acelaşi timp dându-i impresia că se resemnase.

- Nu-ţi promit nimic, spuse ea cu voce tremurătoare, înfrântă. încă nu m-am prăbuşit complet la pământ... în ciuda tuturor eforturilor tale...

- Nu doresc să te prăbuşeşti la pământ!

- Ei bine, aproape ai reuşit. De câte ori mi-ai spus că trebuie să te consider stăpânul meu? De câte ori m-ai silit să fac numai ce voiai tu?

- Nu vreau decât să nu mi te mai împotriveşti.

Tara ridică din umeri, nedorind să mai continue discuţia.

Cel care rupse tăcerea fu Leon, peste câteva minute, după ce Stamati veni să strângă masa.

- Dacă tot te vei resemna să-ţi dai cuvântul, ai putea la fel de bine s-o faci acum. N-ai văzut nimic de pe insulă - nimic din afara incintei acestei case. Eşti foarte nechibzuită, Tara.

- încă nu-ţi pot promite. Trebuie să mă gândesc... te rog, mai lasă-mi timp, adăugă ea rugător.

- Bine, am să-ţi acord timp, acceptă Leon, inspirând exasperat. Cred că n-am încotro.

Gândurile i se citeau în privire. O considera cea mai încăpăţânată fiinţă din lume. Ei bine, n-avea decât să creadă ce voia, atâta vreme cât nu-i ghicea intenţiile.

Si fu evident că nu i le ghicise când, peste zece zile, o anunţă că urma să plece din nou la Atena.

- Aş dori să te iau cu mine, spuse el din nou, privind-o cu speranţă. Cum mai e cu promisiunea aia, Tara?

Tara clătină din cap.

- Poate că am să vin cu tine data viitoare.

Fu nevoită să-şi plece privirea, ruşinată de înşelătorie.

- îţi doresc călătorie plăcută, Leon.

- Nu e decât o călătorie de afaceri. Dacă veneai şi tu cu mine, ar fi fost altfel. O să-ţi placă Atena, Tara; sunt atâtea de văzut, de făcut...

- Am auzit că e un oraş interesant şi mă gândeam că mi-ar plăcea s-o văd într-o zi.

- Atunci, vii cu mine?

Leon vorbea încet, convingător, deloc poruncitor sau arogant. Ochii Tarei se înălţară către ai lui; spre uimirea ei, se pomeni spunându-şi că ar fi fost plăcut să-l însoţească. Si, dacă-i promitea, s-ar fi putut duce cu el.

Dar astfel şi-ar fi îngropat toate speranţele, pentru totdeauna. O dată ce-şi dădea cuvântul, simţul onoarei nu i-ar mai fi permis niciodată să şi-l calce.

- Data viitoare, spuse ea din nou.

* * *

Era în dormitor când Leon veni să-şi ia rămas-bun, îmbrăţişând-o şi sărutând-o pe buze.

- Ai atât de multe să-mi oferi, îi spuse el, privind-o în adâncul ochilor. Trupul tău, când se mişcă lângă al meu, e minunat!

Dar trebuia să plece, căci feribotul pornea la drum peste o jumătate de oră. Tara rămase pe terasă, privindu-l cum se îndepărta spre port, cu un mers sprinten şi tineresc. îşi ţinu respiraţia, gândindu-se cât de uşor îşi putea folosi Leon puterea şi magnetismul pentru a o atrage spre el. Declarase insistent că Tarei urma să-i fie dor de dragostea făcută cu el, iar ea recunoscuse în sinea ei că avea dreptate.

Chiar când se pregătea să se aşeze pentru cină, Stamati intră pentru a o anunţa că sosise o vizitatoare.

- Domnişoara Flourou, doamnă. A întrebat de domnul Leon, dar i-am spus că e plecat. Aşteaptă în salon, doamnă.

Elene! Venise să-l vadă pe Leon...

- Ai grijă să nu mi se răcească mâncarea, Stamati, te rog, răspunse ea şi se duse în salon, unde Elene stătea pe canapea, cu o ţigară între degetele ei prelungi, manichiurate impecabil.

- Bună seara, o salută Tara, mirată de calmul şi demnitatea pe care reuşea să le afişeze. Aveai treabă cu Leon...

- Stamati mi-a spus că e plecat. Trebuia să discut cu el ceva despre următoarea paradă a modei de la Atena. îmi pare rău că nu l-am mai găsit. Azi a plecat?

- Da.

- Atunci, am să vorbesc cu el când se întoarce.

Tânăra îi aruncă o privire dispreţuitoare şi imediat Tara se simţi jenată de hainele pe care le purta. Stiind că lua masa singură, nu se deranjase să se schimbe.

- N-ai vrut să te duci cu el? o întrebă Elene, curioasă.

- Nu. îmi place aici.

- Dar, de vreme ce sunteţi recent căsătoriţi, aş fi crezut că voiai să stai cu el cât mai mult.

- Probabil am să-l însoţesc data viitoare.

Tara se aşeză, stânjenită, dorindu-şi ca Elene să plece mai repede. Oricum nu avea nici un motiv să rămână, având în vedere că omul pe care venise să-l vadă nu era acasă.

- Data viitoare va fi foarte ocupat. Avem o prezentare de modă extrem de importantă, la care ne vin cumpărători din Marea Britanie, Franţa şi America.

Vorbea pe un ton condescendent, parcă hotărâtă să-i dea Tarei de înţeles că ştia totul despre Casa Hera, în timp ce ea, Tara, nu ştia nimic.

- Cred, adăugă încet Elene, că ştii că sunt top-modelul lui Leon, nu?

- Mi-a pomenit el ceva... replică Tara cu indiferenţă.

Ochii Elenei sticliră.

- Fără mine, Leon ar fi pierdut.

- Chiar aşa? întrebă Tara, ridicând uşor din sprâncene. Dar, cu siguranţă, nimeni nu e de neînlocuit.

Elene se înroşi ca purpura. Trase din ţigară şi expiră prelung, cu ochii îngustaţi aţintiţi asupra Tarei prin rotocoalele de fum.

- Stiai că Leon a fost logodit cu mine?

Tara tresări.

- Ciudat că-i spui aşa ceva soţiei lui, nu crezi?

Elene ridică din umeri. Privind-o atentă, Tara observă că era în pragul lacrimilor.

- M-a lăsat baltă. Toată lumea ştie, aşa că nu văd de ce n-ai şti şi tu.

Trase adânc aer în piept, cu o privire fixă, melancolică. Tara
avea impresia că vorbea astfel fiindcă nu se putea stăpâni. Elene fierbea pe dinăuntru, înnebunită de gelozie la adresa soţiei lui Leon.

- Nu ştiu unde v-aţi cunoscut, nici cum aţi ajuns să vă căsătoriţi, dar ştiu că te-a luat de soţie numai ca să-mi facă

mie în ciudă, fiindcă ne certaserăm - of, şi nici măcar n-a fost ceva serios. Se înfuriase pe mine fiindcă am crezut că...

Se întrerupse, încruntându-se, furioasă pe sine pentru că dezvăluise atât de mult. Si totuşi, peste nici zece secunde continuă:

-Aşa e Leon, imprevizibil, impulsiv...

Tara clătină din cap.

-Soţul meu nu s-ar purta niciodată impulsiv. De ce spui una ca asta?

- Datorită vitezei cu care te-a luat de soţie.

Elene strivi ţigara într-o scrumieră şi începu să scoată alta din tabachera de aur de pe masă.

- De când te cunoştea? întrebă ea, aprinzându-şi ţigara cu o brichetă.

- Nu cred că are vreo importantă pentru cineva de când ne cunoşteam.

- Nu te iubeşte... Nu, nu mă întrerupe! Dacă te iubea, atunci ar fi vrut să mergi cu el. A plecat de două ori până acum, şi nu te-a luat.

O privi drept în ochi.

- Fără mine, n-ar fi plecat niciodată - când eram împreună, vreau să spun.

-Aş fi putut merge cu el, spuse Tara, dar am preferat să rămân acasă.

-Atunci e clar că nici tu nu-l iubeşti. De ce te-ai măritat cu el, pentru bani?

Tara scoase o exclamaţie, nevenindu-i să creadă. Elene era atât de înnebunită de gelozie şi furie, încât nu părea să mai ştie ce spunea. Ridicându-se de pe scaun, îi spuse

calmă, cu un gest spre uşă:

- întrucât aveai treabă cu Leon, sunt sigură că nu mai ai nici un motiv să rămâi. Mi se răceşte mâncarea. Am să-i spun soţului meu că l-ai căutat, şi probabil te va suna la telefon.

Auzi dinţii Elenei scrâşnind scurt, dar vizitatoarea se ridică imediat, pornind spre uşă cu mişcări graţioase.

- Noapte bună, aproape că scuipă ea, măsurând-o din nou pe Tara cu ochii ei negri.

- Noapte bună, domnişoară Flourou.

Tara o conduse până la uşa din faţă, pe care Stamati o deschise, apoi o închise în urma ei.

- Masa va fi servită imediat, doamnă Leon.

- Mulţumesc, Stamati.

îl privi, observându-i expresia şi amintindu-şi uimirea lui Kleanthes, când Leon o prezentase ca fiind soţia lui. Toţi servitorii lui Leon - ba chiar aproape toţi locuitorii micii insule - trebuie să fi ştiut despre relaţia strânsă dintre el şi top-modelul său. Si toţi se aşteptaseră să se căsătorească.

Oare ţinea la ea? Tara nu şi-l putea imagina capabil să ţină la altcineva decât la el însuşi. Iubirea era un sentiment de care Leon habar n-avea.

Capitolul 11

Aşteptarea părea să nu se mai termine. Tara se trezise devreme, ceea ce făcea ca ziua să pară mai lungă şi mai istovitoare. Leon nu precizase cât timp va să lipsi, aşa că Tara n-avea nici cea mai vagă idee când să-i aştepte întoarcerea. Putea reveni a doua zi, sau chiar în aceeaşi seară... Nu, în seara aceea nu. N-avea cum să-şi rezolve toate problemele în mai puţin de două zile.

- Of, Nico... de ce nu vii odată!

Davos şi Kleanthes erau în livadă, unde stropeau portocalii şi lămâii. Tara îl văzu pe Davos ridicând privirea când tovarăşul lui spuse ceva, iar când îi urmări direcţia privirii văzu că pe cărarea abruptă dinspre poartă se apropia un om. Cei doi se opriră din lucru, aşteptându-l, dar Tara întoarse capul, presupunând că vizitatorul avea treabă cu vreunul dintre servitori. Era pe terasă, cu cartea pe genunchi, când Kleanthes îl aduse la ea pe noul- sosit.

-Am o scrisoare pentru doamna Leon, spuse acesta, dar nu i-o oferi. Poştaşul a uitat-o, azi-dimineaţă. S-ar putea să fie importantă, aşa că v-am adus-o eu.

Vorbea cu un accent străin pronunţat şi, răvăşindu-şi părul cu o mână, adăugă:

- Ce cald e azi! Tare-aş mai bea un pahar de apă!

O privea pe Tara drept în ochi, cu o fixitate nefirească. Iute ca fulgerul, Tara înţelese totul şi, întorcându-se spre Kleanthes, îi spuse:

- Adu un pahar cu apă... Sau poate doriţi un suc de fructe? întrebă ea, privindu-l din nou pe necunoscut.

- Ce amabilă sunteţi! Da, un suc de portocale mi-ar face mare plăcere!

Kleanthes înclină din cap dar, înainte de a pleca,

observă curios:

- Nu v-am mai văzut pe-aici.

- Am venit în vizită la sora mea; ea e poştă... poştă... şiţa?

Se vedea clar că vocabularul său nu conţinea cuvântul "dirigintă a poştei".

- Da, are o mulţime de fraţi, răspunse Kleanthes, ridicând din umeri. Bun-venit pe insula noastră!

- Efharisto poli! replică omul cu un zâmbet larg care dezvălui mai mulţi dinţi de aur.

- Vă aduc acum sucul, mai spuse Kleanthes şi se îndepărtă.

La invitaţia Tarei, vizitatorul se aşeză şi scoase un plic din buzunar. Un moment, Tara îl ţinu între degete, simţind cum începea să tremure. Oare scrisoarea conţinea veşti bune... sau proaste? Fie Nico urma s-o ajute, aşa cum îi promisese, fie îi scrisese ca să se scuze pentru că nu putea.

Introduse degetele în plic şi, deodată, simţi înăuntru un creion. Deci, Nico aştepta un răspuns! Cu speranţe renăscute, scoase imediat coala de hârtie.

Mesajul era scris cu majuscule groase, pe o singură foaie de hârtie.

Kleanthes tocmai revenea; nu trecuseră nici două minute. îl privi pe Savvas cum bea cu sete, după care îl însoţi înapoi la poartă. Tara, care strecurase scrisoarea în buzunar, se ridică şi intră în casă. în dormitor, cu inima bătându-i nebuneşte, începu s-o citească.

Dragă Tara,

Deşi am ştiut, ieri, că Leon a luat feribotul de dimineaţă, am considerat că era mai bine să nu vin -

şi ştiu că şi tu ai fi fost de aceeaşi părere. E mai bine să păstrăm un secret desăvârşit, dacă este posibil. Prin urmare, ieri m-am dus până la Poros şi am ales un om care a lucrat adesea pentru mine la bord. Nimeni din Hydra nu-l cunoaşte pe Savvas, aşa că micul şiretlic pe care l-am pus eu la cale va reuşi. Planul e următorul: vreau să fii gata la noapte, la orele două, când voi aduce scara la fereastra ta. Cred că vei vrea să-ţi iei şi nişte haine. Fă din ele o boccea şi arunc-o pe fereastră. Nu va face zgomot, iar eu voi aduce o valiză în care să le pui. De asemenea, să pui o pătură pe pervaz, pentru ca scara să nu facă zgomot când o voi rezema. Asta-i tot ce ai de făcut. îl trimit pe Savvas înapoi la Poros cu feribotul de la ora şapte seara, aşa că nu ne va mai încurca. Iahtul meu e gata şi te va duce până la Pireu. Nu ştiu de ce fac toate astea. Poate pentru că e palpitant, sau poate fiindcă îmi place să salvez o domniţă la ananghie. Ori, poate, pentru că tu îmi placi foarte mult.

Nico

Tara rupse scrisoarea în bucăţele, pe care le aruncă în toaletă şi trase apa.

* * *

Tarei nu i se mai întâmplase niciodată ca timpul să treacă atât de încet ca între citirea scrisorii lui Nico şi momentul când, deschizând fără zgomot fereastra, puse pătura împăturită pe pervaz. Totul era gata. Privi în bezna din grădină, cu toţi nervii întinşi la limită. Nici un sunet, nici o mişcare. Bocceaua de haine era pe pervaz, gata să fie aruncată imediat ce apărea scara. Da! O siluetă omenească prin întuneric... scara fu ridicată, iar Tara îşi

ţinu respiraţia, îngrozită ca aceasta să nu se răstoarne, trasă de propria ei greutate. Nico, însă, era un tânăr puternic, iar scara se rezemă uşor la locul ei. Tara aruncă bocceaua şi tocmai se pregătea să treacă peste pervaz, când văzu silueta luând-o la fugă spre conturul negru al unui crâng din capătul peluzei. împietrită, văzu încă o umbră, înaltă, alergând cu paşi elastici...

Un moment, inima păru să i se oprească în loc. Nu putea fi adevărat! Era imposibil ca Leon să se afle acolo, la ora aceea din noapte! Dar, cine altul să fi fost bărbatul cel înalt şi mlădios? Groaza o ţinea încremenită pe loc, în timp ce vedea umbra aplecându-se să ridice bocceaua. în clipa următoare, bocceaua fu azvârlită din nou la pământ şi aruncată cât-colo dintr-un şut sălbatic; înjurătura care-l însoţise se auzi clar, făcând-o pe Tara aproape să leşine de spaimă.

Era încă înţepenită pe loc, când soţul ei intră în dormitor, cu chipul schimonosit într-o expresie de răutate atât de crâncenă, încât părea Hades însuşi. Ce voia să-i facă? îl văzuse de multe ori pradă furiei, dar niciodată nu mai arătase aşa. Avea s-o omoare, îşi spuse Tara îngrozită, ducându-şi o mână la gât. Da, urma s-o sugrume...

- Cine te ajuta?

Sunetul scăzut al glasului lui îi stârni o frică sufocantă, străbătându-i tot trupul; îi era rău şi nu putea scoate o vorbă, nici să fi vrut.

- Ti-am pus o-ntrebare!

Acum, glasul cel păgân lovea biciuitor, dar tot încet. Tara înghiţi convulsiv, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

- N-am... n-n-n-am să-ţi sp-spun...

- Ba pe toţi sfinţii, ai să-mi spui, fie şi de ţi-o smulg prin

tortură!

Saltul nu produse nici un sunet, iar strânsoarea de menghină a
mâinii care-i apucă încheietura o făcu să ţipe de durere.

- Răspunde-mi! mârâi el, cu buzele răsfrânte de pe dinţi. Răspunde-mi până nu te strâng de gât.

- Nu po-pot...

Tara ridică faţa, ştiind că pălise de moarte. Se întrebă cum de avusese Leon norocul să ajungă acasă tocmai când ea era gata să scape din ghearele lui nemiloase. întotdeauna avea un noroc drăcesc - era diavolul în persoană!

- Te r-rog, nu-mi cere să... să fac ce-ceva dez... dez... dezonorant...

- Onoare! i-o reteză el violent. Tu îmi vorbeşti mie de onoare?!?

Ochii lui negri îi măsurau trupul tremurător, cu un dispreţ care
o cutremura. Furia îl făcu să se oprească un moment, înainte de a putea să continue.

- Tot teatrul pe care l-ai jucat pentru mine, stratagema de a te preface învinsă, gata să-ţi dai cuvântul... Felul cum mi-ai dat impresia că te resemnaseşi - ai spus chiar că, de vreme ce tot câştigasem fiecare rundă, cu siguranţă aveam s-o câştig şi pe asta! Si tot timpul mă duceai de nas, trăgeai de timp, fiindcă plănuiseşi deja tentativa asta de evadare, nu-i aşa? Nu-i aşa?!?

îi zgâlţâi trupul, după care o apucă de bărbie şi-i ridică din nou capul. Mâna îi rămase acolo, silind-o să-l privească.

- Nu-i aşa? repetă el din nou.

Tara dădu din cap, întrebându-se dacă nu cumva avea

să se prăbuşească la podea, când el îi dădea drumul.

- Da, a-aşa a fost...

- Cu cine? Trebuie că ai mituit vreun servitor, fiindcă altcineva n-avea cum să te ajute!

- N-a fost un servitor...

- Nu minţi...

învins de patimă, o scutură nemilos.

- M-am săturat de înşelăciunile tale...

- Aveam tot dreptul să te înşel!

De unde-şi găsea curaj să-l înfrunte astfel, nu ştia, dar fu răsplătită printr-o nouă zguduitură, apoi mâna lui Leon îi apucă gâtul, iar Tara simţi ameninţarea acelor degete lungi şi suple cuprinzând-o. Apăsarea îi făcu sângele să vâjâie în cap. începu să se zbată în jugul de oţel care o strangula, zvârcolindu-se, pe viaţă şi pe moarte.

- Spune-mi, îi ceru el foarte încet, retrăgându-şi mâna. Spune-mi cu cine îţi făceai planuri de evadare, în timp ce pe mine mă duceai de nas.

- Aveam tot dreptul să-mi fac planuri! se revoltă Tara. Cum îndrăzneşti să mă acuzi, când nu încercam decât să scap?

-Aştept să aud numele complicelui tău! scrâşni Leon, făcând un pas înainte. Cine e?

Tara ajunsese lângă fereastră; simţea briza pe spate. Răsucindu-se scurt, sări pe pervaz.

- Am să m-arunc! strigă ea, cu o undă de triumf în voce. Pregăteşte-te...

- Stai! Nebuna dracului... opreşte-te!

Se temea! Pentru prima oară în viaţa lui, probabil, Leon Petrides se temea cu adevărat! Făcu o mişcare, iar ţipătul ei îl opri în aceeaşi clipă.

- Un pas să mai faci, şi mă arunc pe fereastră!

- Tara... nu face prostii!

Glasul lui îşi mai pierduse din ferocitate, dar nu complet, iar Tara ştia sigur că, dacă reuşea s-o tragă înapoi în cameră, situaţia rămânea neschimbată. Refuzul ei de a-l trăda pe Nico alimentase furia deja incandescentă a lui Leon, care n-avea să-i mai arate pic de milă.

- Coboară de-acolo! îi ordonă el. Fă ce-ţi spun eu, în clipa asta!

- Nu e momentul să-mi dai ordine! se răsti Tara, destul de uimită că reuşise în sfârşit să câştige o rundă. întâmplător, jocurile s-au întors. Acum eu sunt stăpână pe situaţie şi prefer să rămân schiloadă pe viaţă, decât să te mai las să mă loveşti, Leon!

Leon stătea nehotărât, orbit de furie, căci ştia că era învins.

- Vino în casă, o chemă, pe un ton aproape rugător.

- Numai dacă-mi promiţi că nu mai foloseşti violenţa ca să-ţi spun cine a adus scara asta aici...

Tara se întoarse să arate spre scară, iar în clipa următoare scoase un ţipăt când, pierzându-şi echilibrul pe pervaz, simţi că era gata să cadă.

Cu o viteză incredibilă, Leon parcurse spaţiul care-i despărţea şi, apucând-o de haine, reuşi s-o tragă înapoi în cameră. Tara căzu la pieptul lui, suspinând amarnic, în timp ce i se agăţa de reverele hainei.

- Proastă mică! mugi Leon. Ar trebui să te bat cu biciul pentru ce-ai făcut!

în schimb, însă, îi trase trupul spre al său, îi ridică faţa cu forţa şi-i strivi buzele tremurătoare sub gura lui nemiloasă.

- Am să te interoghez din nou, dimineaţa, o preveni el. Deocamdată, însă...

O sărută din nou, făcând-o să se cutremure în braţele lui.

- Te-am prevenit, spuse el după mult timp, că niciodată nu pot fi prins pe nepregătite, aşa-i?

Tara dădu din cap, răspunzând cu umilinţă:

- Da, Leon, aşa e.

- Stii de ce m-am întors în noaptea asta?

- Nu... murmură ea, cu respiraţia întretăiată într-un suspin slab.

- Dar ai vrea să ştii, nu-i aşa?

Obosită, Tara clătină din cap.

- Tu învingi întotdeauna, scânci ea, şi întotdeauna vei învinge.

- Ai renunţat la orice speranţă de a mai fugi de la mine?

înghiţind în sec, cu inima frântă, Tara înţelese că acum numai o
minune ar mai fi putut-o salva.

- Da... cred că da, răspunse ea.

- Azi după-amiază, am început să mă gândesc la ceea ce-mi spuseseşi tu, că ai să-mi promiţi mai târziu. Toată povestea mi se părea mult prea falsă. Mă urmărea ideea că nu fuseseşi sinceră şi totul nu era decât un vicleşug ca să mă înşeli pe mine - iar eu fusesem atât de prost încât să mă las păcălit!

Un moment, îngrozită, Tara crezu că avea s-o pedepsească din nou.

- Nu înţelegeam cum de acceptasem totul, şi apoi mi-am dat seama că am făcut-o fiindcă aveam încredere în tine! Si, dintr-o dată, mi-am pierdut orice încredere! Am

închiriat o şalupă de curse de la Pireu şi am pornit încoace cu toată viteza...

Se opri şi, spre surprinderea ei, Tara îi văzu gura tremurând. Pe frunte îi sclipeau broboane mici de transpiraţie.

- Ceea ce am, ţin cu dinţii, nevastă, şi poate că acum ai să mă accepţi ca soţ... şi ca stăpân?

Oftând, Tara întoarse capul dinspre Leon, dar el o sili să-i privească ochii negri, aprigi.

- Mâine... întrebă ea cu voce şovăitoare, ai să mă maltratezi din nou?

- Să te maltratez...?

în timp ce vorbea, Leon începu să-i descheie bluza.

- Ca să-ncerci să mă faci să-ţi spun cine a adus scara.

-Am să te interoghez, da, dar îi voi interoga şi pe servitori. Nici unul dintre ei n-ar îndrăzni să mă mintă.

Tara îşi aminti de scrisoare şi ştiu că Davos sau Kleanthes aveau să-i spună lui Leon despre aceasta. Trupul i se cutremură într-un suspin. O aştepta încă o zi de calvar.

-N-am să-ţi spun niciodată, şopti ea cu voce răguşită. Poţi să mă omori, dar niciodată nu vei afla de la mine cine m-a ajutat.

- N-am să te omor...

Bluza îi căzu de pe umeri, iar buzele lui începură să-i exploreze curba fragedă a pieptului, deasupra sutienului de dantelă. încet, savurând fiecare secundă, i-l scoase.

-îmi placi prea mult, nevastă! Nici o femeie nu mi-a dăruit vreodată plăceri mai mari!

Tara se agăţă de el, încordându-se din tot trupul, pe când o cuprindea o jinduire enormă, trăgând-o în diluviul pasiunii lui păgâne. Cu un hohot de triumf, Leon o luă în braţe şi o duse spre pat. îl privi cum se dezbrăca, tânjind

cu toate fibrele trupului după sărutările lui, deşi erau brutale, după braţele lui, oricât de crude şi aspre erau, după trupul lui, dominant şi autoritar, care-o silea să capituleze.

Capitolul 12

A doua zi dimineaţa, după ce-şi chestionă soţia, tot fără nici un rezultat, Leon îi luă în primire pe servitori, unul câte unul. Aşa cum Tara se şi aşteptase, nu peste mult îi fu adusă la cunoştinţă problema scrisorii.

- De la cine-a fost? întrebă el.

Ca şi până atunci, Tara nu-i spuse nimic.

- E clar că de la poştă nu era, continuă Leon scrâşnind din dinţi.

- Nu, era de la persoana care m-a ajutat.

- Si eşti hotărâtă să nu-mi spui cine a fost?

Era peste măsură de nedumerit, neputând înţelege cum reuşise Tara să intre în legătură cu cineva din afara casei.

-Au avut loc matrapazlâcuri pe sub nasul meu, spuse el aspru, şi n-am să-mi găsesc odihna până nu dezleg misterul ăsta.

O privi. Se aflau în salon, unde Leon interogase toţi servitorii.

- îţi dai seama că de-acum încolo vei fi supravehgheată şi mai atent?

Resemnată, Tara ridică din umeri, spunând:

- Nu-mi mai pasă, Leon. Sunt prizoniera ta şi cred că nu voi mai avea nici o şansă de scăpare, mult timp de-acum încolo.

- Si cred că mai ştii şi că, acum, chiar dacă-mi dai cuvântul tău de onoare, nu voi mai putea avea încredere în tine.

Tara ridică iar din umeri.

-îţi voi promite, dacă vrei, se oferi ea, şi am să mă ţin

de cuvânt. Oricum, dacă nu mai poţi avea încredere în mine, n-are nici un rost să-ţi mai promit ceva. Va trebui să trăiesc în continuare la fel ca acum - şi ca în ultimele săptămâni.

Ochii i se umplură de lacrimi; şi-i şterse cu furie.

- La ce bun plânsul? murmură ea nervoasă, vorbind mai mult singură.

- Nu-mi place să te văd plângând, spuse Leon.

- Nu mă aşteptam să te afecteze, replică Tara, la fel de iritată. Leon se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră, cu mâinile
înfundate adânc în buzunarele pantalonilor.

După un timp, se întoarse din nou spre ea.

- Simt că întotdeauna vei încerca să scapi de mine, Tara. Sonoritatea seacă a vocii lui o făcu să se încrunte; Leon părea
răpus de o cumplită deznădejde.

- înţelegi, niciodată n-am crezut cu adevărat că ai vrea să pleci.

- Ai crezut că mă ţineai pe loc cu... cu ajutorul plăcerilor fizice pe care mi le puteai dărui?

- Da, eram sigur de asta.

Cu o expresie melancolică, Leon se aşeză. Era neliniştit, nesigur
- deloc calm şi superior ca de obicei. Ba chiar, în atitudinea lui se simţea o undă de umilinţă care o descumpănea pe Tara. îşi privi mâna încleştată în poală. Se întâmpla ceva cu ea, ceva vag dar plăcut.

Cu o voce calmă şi blândă, încercă să-l liniştească:

- Ti-am spus că nu e de ajuns numai compatibilitatea fizică, mai ţii minte?

- îmi amintesc, replică el repezit, fără s-o privească.

- O căsnicie trebuie să se bazeze şi pe dragoste, insistă Tara.

- Erai îndrăgostită de David, sau cel puţin aşa credeai. Chiar îţi închipui că, dacă te căsătoreai cu el, aţi fi rămas amândoi fericiţi până la sfârşitul zilelor voastre?

- Da, desigur...

Lăsă fraza neterminată, într-o tăcere uimită, căci dintr-o dată i se părea că avea îndoieli, îndoieli amarnice, în legătură cu viitorul ei alături de David.

- Ei? stărui el, sfredelind-o pătrunzător cu ochii îngustaţi. Nu eşti chiar atât de sigură, aşa-i?

Nedumerită, Tara clătină din cap, privindu-l cu mirare făţişă, trăsnită de revelaţie. Era imposibil să fie îndrăgostită de acel monstru! De acel grec păgân care nu pierdea nici o ocazie de a-i arăta că el era stăpânul, de a o batjocori în felul acela arogant al lui care era destinat, fără îndoială, să-i demonstreze superioritatea faţă de ea.

- Sunt... sunt si-sigură... da!

Leon râse, replicând, cu sprâncele ridicate ironic:

- Pe cine încerci să convingi, Tara?

Toată siguranţa de sine îi revenise. Unda de umilinţă nu mai exista. Era acel Leon pe care-l cunoştea atât de bine, cu care se obişnuise, pe care... îl... iubea...

N-avea nici un rost să nege! încercă să-şi alunge gândul, să-şi imagineze viaţa fără el. Viaţa ar fi fost frumoasă! Sigur că aşa ar fi fost - fără nimeni care să-i dea ordine pe care era obligată să le îndeplinească. Ar fi fost liberă... Dar voia oare să fie liberă? Viaţa fără el...

Tara închise ochii, încercând să nu mai vadă drumul pustiu şi mohorât care se întindea la nesfârşit înaintea ei.

Viitorul, cu amintirea lui mereu proaspătă şi limpede... Nu! Nu era atât de proastă încât să se fi îndrăgostit de el! Leon era o brută şi aşa avea să rămână întotdeauna.

"Nu sunt îndrăgostită de el!" striga Tara în sinea ei, la nesfârşit, "Si chiar dacă aş fi, n-aş vrea să rămân cu el, numai din cauza convingerilor lui că bărbaţii din partea asta a lumii sunt totul, iar femeile, nimic!"

- Te-am întrebat pe cine încerci să convingi.

Glasul scăzut al soţului ei o făcu să ridice ochii, uimiţi, aproape înlăcrimaţi.

- Stiu că îl iubesc pe David şi cred că am fi fost fericiţi toată viaţa.

- Vrei să-mi vorbeşti despre el?

Cuvintele lui fură însoţite de o revenire a deprimării melancolice.

- Cum arată?

Tara i-l descrise, explicându-i apoi toate lucrurile pe care le aveau în comun. îi vorbi cu nostalgie despre mobilarea căsuţei mici dar cochete pe care o luaseră cu ipotecă. îi spuse ce emoţie simţise în ziua nunţii, când se trezise din somn şi văzuse că era însorită şi luminoasă.

- Si aveam o rochie atât de frumoasă...

Se opri, cu o lacrimă ivindu-i-se pe genele lungi şi arcuite, pentru a i se prelinge pe obrazul palid.

- Tu n-ai considerat-o frumoasă, continuă ea cu vocea întretăiată, aşa că ai aruncat-o... ai aruncat-o în mare.

Nu voise să-l împungă cu aceste cuvinte... dar, spre uimirea ei, îl văzu strâmbându-se uşor.

- Cred că vom schimba subiectul, hotărî el scurt, uitându-se la ceas. în următoarele două ore am de lucru la mine-n cabinet, dar după aceea ne vom întâlni în grădină.

Se ridică; Tara înălţă capul şi, după o scurtă ezitare, spuse:

- Renunţăm la discuţia asta... despre încercarea mea de evadare, vreau să spun?

Ochii lui stăruită un timp asupra ei, întunecoşi şi intenşi, înainte de a-i răspunde:

- într-o bună zi, adevărul va ieşi la iveală, cred, dar pentru moment...

Făcu un gest de neputinţă.

- Se pare că degeaba aş mai continua cercetările. Sunt nedumerit, evident, pentru că-s sigur că n-a fost unul dintre servitori şi nu ştiu pe cine cunoşti din afara casei...

Se opri brusc, cu buzele strângându-i-se. Apoi o privi drept în ochi.

- Ai primit vreun vizitator în lipsa mea? întrebă el cu glas scrâşnit.

- Un vizitator? repetă Tara, încercând să câştige timp. Ăă... un vi-vizitator ai sp... spus?

- Nico! exclamă Leon. Nico a fost aici, nu-i aşa?

Tara clătină din cap, şi în acel moment o revăzu pe Elene aşezată pe canapea, trăgând din ţigară.

- Elene a trecut pe-aici, îi spuse ea, sperând ca această diversiune să-l facă să uite de Nico.

- Elene? se încruntă Leon. Ea te-a ajutat să... Nu, n-ar fi putut să ridice scara.

- Ce te face să crezi că Elene m-ar ajuta să scap? întrebă Tara cu o voce dulce-acidă. Deşi, poate că ar face-o, totuşi, continuă ea meditativ, cu o privire piezişă spre chipul lui care se înnegrea de furie. Si-ar atinge scopul de a mă înlătura, nu-i aşa, Leon? Pentru ce v-aţi certat, de te-ai

hotărât să scapi de ea şi să te însori cu mine, din răzbunare?

Leon o privi tăios.

- Ţi-a spus că ne certaserăm?

- Da.

- Si ce ţi-a mai spus?

Era curios, şi deodată Tara nu se mai simţi atât de dornică să discute despre tânăra pe care o detestase de la prima vedere.

- Prefer să nu-ţi spun. Să trecem peste asta, dacă n-ai nimic împotrivă.

- Ce motiv a avut să vină? întrebă el cu interes.

- Te căuta pe tine, în legătură cu ceva privitor la apropiata paradă a modei de la Atena. I-a părut rău că nu te găsise şi cred că te va căuta imediat ce află că te-ai întors. Atunci ai s-o poţi întreba ce mi-a spus.

Sprâncenele lui Leon se îmbinară crunt, dar deşi stătu un moment pe gânduri, ca şi cum ar fi vrut s-o chestioneze în continuare, într-un târziu se întoarse şi, după ce spuse că aveau să se vadă la masă, ieşi, închizând încet uşa în urma lui.

* * *

Trecu încă o săptămână, în acelaşi stil plicticos. Tara îşi dorea să-l fi putut vedea pe Nico, fie şi numai pentru a-i spune că Leon îl bănuia c-o ajutase. Nu ştia că, după ce fusese surprins asupra faptului, Nico ajunsese la concluzia că prezenţa lui nu mai putea folosi la nimic aşa că plecase cu iahtul spre insula Chios, unde avea un prieten la care putea sta o săptămână, două.

Leon se purta cu totul altfel, iar pentru Tara viaţa începea să se instaleze într-o rutină destul de plăcută. Adevărat, încă se mai gândea la evadare, dar prizonieratul

ei devenea tot mai puţin iritant, pe zi ce trecea.

- Te-ai liniştit? o întrebă soţul ei, într-o zi, în timp ce se ştergeau pe marginea piscinei, după ce înotaseră o oră. Pari mai mulţumită.

Tara îi observă atentă zâmbetul, amintindu-şi de impresia că poate Leon începea să ţină la ea - sau, la o adică, să se îndrăgostească...

- Trebuie să recunosc că sunt mai mulţumită, răspunse ea.

- Mă bucur, Tara. Viaţa noastră ar putea fi foarte fericită, dacă te-ai resemna să fii soţia mea - pentru totdeauna.

- Si dacă m-aş resemna ca tu să-mi fii stăpân? nu se putu ea abţine să riposteze.

Leon se încruntă, trăgând aer în piept.

- Nu vreau să te domin, spuse el pe neaşteptate. Tu mă provoci, Tara, şi scoţi la iveală tot ce am mai rău în mine.

Tara începu să-şi şteargă degetele de la picioare cu prosopul, în timp ce gândurile i se învălmăşeau şi inima începea să-i bată nebuneşte - fără nici un motiv clar.

- Mi se pare ciudat să aud că nu vrei să mă domini, Leon, spuse ea, privindu-l întrebător cu ochii ei albaştri. Faptele şi ameninţările tale repetate nu se potrivesc deloc cu ceea ce-ai declarat adineaori.

Leon dădu din cap, încruntat, cu fruntea încreţită de concentrare.

- Tu m-ai silit, începu el, dar Tara fu nevoită să-l întrerupă:

- N-am făcut decât să rezist, când tu îmi impuneai cu forţa atenţiile tale! La ce altceva te-ai fi aşteptat din partea

unei femei?

- Erai soţia mea, îi aminti el cu o undă din tonul poruncitor pe care i-l cunoştea atât de bine. Aveam anumite drepturi!

Cumva, cuvintele lui o dezumflară, făcând-o să se simtă inexplicabil de abătută.

- Am devenit soţia ta cu de-a sila, replică ea serios. Nu înţeleg cum poţi susţine că ai avea vreun drept asupra mea.

- Orice bărbat are anumite drepturi asupra soţiei lui.

- Nu orice bărbat, nu... scutură Tara din cap cu convingere. Numai bărbaţii înapoiaţi mai cred asta.

Ochii lui negri ca smoala se învăpăiară, dar numai o secundă.

- Vrei să spui că sunt înapoiat?

Păru să ofteze, îşi spuse Tara şi-şi dădu seama că iniţial intenţionase să răspundă altceva. îl privi, văzându-i expresia meditativă şi simţind că nu era în nici un caz atât de sigur pe sine ca de obicei. Ba chiar avea ferma impresie că se temea efectiv să n-o jignească.

- Eşti foarte occidentalizat, din multe puncte de vedere, răspunse ea după un timp, dar atitudinea ta faţă de femei şi căsătorie este atât de învechită, încât n-ai altă şansă de a fi fericit decât căsătorindu-te cu o grecoaică din vreun sat uitat de lume, unde încă mai predomină vechile tradiţii şi convingeri.

Vorbea încet şi serios, cu o uşoară tristeţe în ochi. Si ştiu, în timp ce-i privea chipul păgân, că îl iubea, că viaţa cu el ar fi putut fi raiul pe Pământ, numai dacă Leon ar fi ştiut ce anume dorea ea şi dacă i-ar fi dăruit acele lucruri.

La fel ca mulţi alţi bărbaţi, separase dragostea de sex - şi, tot ca atâţia alţi bărbaţi, nu putea înţelege de ce nu făceau şi femeile acelaşi lucru.

Leon îi întrerupse şirul gândurilor, spunând cu o asprime perceptibilă în glas:

- Din moment ce sunt deja căsătorit, nu mai am nici o posibilitate de a mă însura cu vreo fată grecoaică din satele acelea la care te-ai referit.

- Noi doi nu ne vom sfârşi nicidecum zilele împreună, Leon, îi spuse Tara cu tristeţe.

Făcu o pauză, dar Leon nu răspunse. După un moment de gândire, continuă:

- în vechea Japonie se considera că o femeie are nevoie de o confirmare a iubirii, atunci când i se dăruieşte unui bărbat, aşa că s-a stabilit regula ca bărbatul să-i trimită fetei un simbol al iubirii, pe care ea îl primea a doua zi dimineaţa, când se trezea. Dacă nu primea acest simbol, a doua ocazie nu se mai ivea.

Ochii lui Leon se dilatară peste măsură.

- Nu cred, declară el.

Tara ridică din umeri.

- Nici nu mă aşteptam, replică ea cu o asemenea amărăciune, încât n-avea cum să-i scape soţului ei. Acesta o privi încruntat întrebător, părând iritat de ceea ce-i spusese, apoi se ridică, îşi luă prosopul şi plecă fără o vorbă.

Capitolul 13

Peste două zile, Leon se duse în sat să se tundă şi să ia nişte haine de la Margarita. în timp ce-l privea plecând, Tara îşi aminti explicaţia pe care le-o dăduse servitorilor despre motivul pentru care trebuia să fie supravegheată tot timpul şi conchise că acelaşi lucru i-l spusese şi Margaritei. Săptămânile treceau, şi foarte puţini oameni o văzuseră pe noua soţie a lui Leon. Desigur, nu era neobişnuit ca o grecoaică măritată să stea acasă tot timpul, dar cu toate acestea în sat trebuia să se fi stârnit multă curiozitate. Evident, Leon se gândise la vreo soluţie ca să închidă gurile oamenilor, dar situaţia nu putea continua la nesfârşit. Miza pe faptul că Tara avea să nască, astfel rămânând legată de el pentru multă, multă vreme.

Tara se întreba cum urma să reacţioneze când afla că speranţele lui aveau să fie spulberate.

La mai puţin de o jumătate de oră după plecarea lui Leon, văzu surprinsă trei oameni călare pe măgari venind pe cărarea care urca spre casă. Veneau atât de puţini oameni la ei...

Deodată, făcu ochii mari şi rămase încremenită pe loc, nevenin- du-i să creadă ce vedea. Si nu-i veni să creadă nici chiar când numele i se desprinse de pe buze.

- David...!

Nu, nu putea fi adevărat! Visa... avea vedenii.

în sfârşit, reuşi să se mişte din loc, cu toţi nervii din trup întinşi la limită.

David, acolo, împreună cu încă doi bărbaţi! Da, erau cât se putea de reali şi, în alte împrejurări, Tara ar fi izbucnit în râs la vederea felului cum stăteau călare pe măgari, parcă aşteptându-se să cadă din clipă-n clipă. în urma lor venea stăpânul măgarilor, bătrânul care-şi câştiga existenţa

închiriindu-i turiştilor de pe vasele de croazieră.

- David, şopti din nou Tara, abia conştientă că în faţa ei se ivise libertatea.

- Tara!

David o văzuse şi ridică o mână, dar imediat se grăbi s-o coboare la loc pe gâtul măgarului.

Tara făcu câţiva paşi şovăitori, cu picioarele înmuiate şi mintea în plin haos. Leon n-avea să se întoarcă prea curând... Evident, nu-i văzuse pe cei trei, în port. Probabil intrase la frizerie doar cu câteva minute înainte ca ei să debarce de pe feribot.

- David!

Acum putea merge mai repede - şi o luă la fugă. Davos se grăbea spre poartă, dar Tara ajunse înaintea lui, deschizând-o în timp ce noii-sosiţi descălecau. în câteva secunde, David o strângea în braţe, iar ea plângea la pieptul lui.

- David, suspină Tara, o, de unde-ai aflat...? Vreau să zic, cum se poate să fii aici?

Tremura din tot trupul, cuprinsă aproape de isterie. Libertate! Fără nici o umbră de îndoială, îşi regăsise libertatea. Acum nimic n-o mai putea împiedica să fugă, nimeni şi nimic...

Unul dintre cei trei era grec, un poliţist în civil, iar celălalt era tot poliţist în civil, englez. Davos stătea alături, arătând peste măsură de tulburat. Tara îi ceru poliţistului englez să-i spună să plece. Totuşi, Davos făcu doar câţiva paşi şi se opri din nou, uitân- du-se neliniştit spre cărare ca să vadă dacă nu se întorcea Leon.

- Putem intra în casă? propuse poliţistul englez. Apoi,

vom începe să discutăm şi vom lămuri toată situaţia.

Grecul se duse să-i spună ceva lui Davos în limba lui, iar Tara îl întrebă pe David, privindu-l în faţă:

- Cum ai ajuns aici? E un miracol! Nu mi-a venit să cred că eşti
tu!

- Poliţia a reuşit să descopere un indiciu, după săptămâni întregi de căutări zadarnice, îi răspunse el, explicându-i în continuare că, după ce îi anchetaseră pe mulţi alţi oameni cu care Tara avusese de-a face, poliţiştii se întorseseră la spital, pentru a mai pune câteva întrebări personalului de-acolo.

Cel care le dăduse informaţia esenţială fusese portarul.

- Tara dragă, de ce nu mi-ai spus că afurisitul ăla îţi trimisese flori?

- N-am putut... nu mă întreba de ce, David. Am crezut că va fi mai uşor de suportat dacă las lucrurile să treacă de la sine.

- N-aţi spus nici despre telefoane, interveni poliţistul, pe un ton sever. Dacă i-aţi fi spus cuiva, v-am fi putut aduce înapoi mult mai curând.

- Poliţia a urmat pista furnizată de portar, îi explică David. Cu ajutorul acelei informaţii, s-au apucat de treabă şi au ajuns la telefonista din centrală, care şi-a amintit de grec, apoi de un bărbat cu accent străin care ceruse cu tine, dar tu îi spuseseşi să nu-ţi facă legătura.

Se opri, privind-o cu aceeaşi expresie de reproş ca a poliţistului.

- I-ai spus centralistei că omul ăla te bătea la cap.

Tara dădu din cap, înroşindu-se uşor.

- Ar fi trebuit să-ţi dezvălui totul, David, şi nu ştiu de ce n-am făcut-o...

Lăsă fraza în aer, amintindu-şi interludiile pasionale petrecute cu bărbatul care în acea perioadă era încă doar un străin pentru ea. Ar fi părut ciudat, într-adevăr, să i se plângă logodnicului ei că o pisa un bărbat, în timp ce participa de bunăvoie la cele mai intime şi arzătoare preludii erotice cu el!

- Dacă o făceai, n-ar fi putut să te răpească! îţi dai seama de asta?

Tara tăcu, deloc sigură de afirmaţia lui atât de convinsă, căci îşi cunoştea bine soţul şi ştia cât de hotărât era acesta întotdeauna să-şi ducă planurile la îndeplinire.

Poliţistul grec - care se numea Phivos Meriakis - reveni cu informaţia că Davos era la fel de necomunicativ ca un surdo-mut.

- Se teme de stăpânul lui, adăugă el dezgustat. Si totuşi, l-am speriat cât am putut!

Intrară cu toţii în casă, iar Tara simţi că se mai calmase. Putu răspunde coerent la întrebările puse de poliţistul grec şi de Oscar Stewart, poliţistul englez. David stătea aplecat înainte pe scaun, ascultând, iar Tara auzi un uşor geamăt desprinzându-se de pe buzele lui când ajunse la ultimatumul lui Leon şi hotărârea pe care o luase ea.

- Deci v-aţi căsătorit? O, Doamne, ce porc!

- Aveam de ales între căsătorie şi concubinaj, cum am spus.

Simţi că-i venea să plângă, la vederea nefericirii de pe chipul lui
David.

- Nici n-am îndrăznit să mă gândesc, continuă el cu un fior. încercam să nu mă gândesc la nici o grozăvie care i s-ar fi putut întâmpla fetei pe care o iubeam...

Glasul i se stinse încet, iar Tara văzu cum expresia de nefericire îi era înlocuită de dezgust.

- Măritată... murmură el pentru sine, măritată cu alt bărbat, cu un străin... Alt bărbat, care să-i facă...

Se întrerupse brusc, înroşindu-se ca sângele.

- N-ai putea să uiţi că am fost căsătorită cu altul? îl întrebă ea curioasă.

O cuprinsese o senzaţie ciudată, însoţită de gânduri pe cât ce inexplicabile, pe atât de ceţoase. îşi iubise logodnicul, în momentul răpirii, iar acum, în grădină, preţ de câteva momente, crezuse că încă îl mai iubea. Dar cum rămânea cu soţul ei? Recunoscuse în sinea ei că îl iubea şi pe el... şi nu era posibil să iubească doi bărbaţi în acelaşi timp.

- Nu... nu... Of, la dracu', Tara! explodă el ştergându-şi fruntea de sudoare. Nu-mi pune acum întrebări din-astea! Nu pot judeca limpede...

- Dar trebuie să te fi pregătit pentru aşa ceva? îl întrerupse ea cu blândeţe. Fusesem răpită - şi nici o fată nu e răpită fără motiv. Omul care m-a răpit îşi făcuse anumite planuri...

- Taci, Tara!

- N-am putea trece la unele lucruri mai importante? propuse iritat Oscar Stewart. Unde e soţul dumneavoastră acum?

- E plecat în sat.

- Avem nevoie de el pentru interogatoriu.

- Cum l-aţi găsit?

- Simplu. Prin Interpol.

- Interpol...

Cuvântul suna hidos pentru Tara, punându-l pe soţul ei laolaltă cu criminalii.

- Aş dori să vă mai pun câteva întrebări, până-l aşteptăm pe soţul dumneavoastră să se întoarcă, urmă poliţistul englez. E clar că v-aţi măritat cu domnul Petrides de bunăvoie şi nesilită de nimeni. Ceea ce nu pot înţelege este de ce n-aţi cerut ajutorul preotului care v-a căsătorit?

- Da, interveni şi David, de ce n-ai făcut asta? Doar puteai, cu siguranţă!

Tara le explică totul de la început şi până la sfârşit. încă înainte de a termina, poliţistul grec începuse să clatine din cap.

- Nu avem nici o acuzaţie la adresa lui, începu el.

Oscar Stewart îl întrerupse:

- S-a comis o răpire, a avut loc în Anglia...

- O răpire în vederea căsătoriei, preciză grecul. în orice caz, această tânără femeie nu poate depune mărturie împotriva soţului ei.

Gura lui Oscar Stewart se strânse; se vedea clar că era furios. Cât despre reacţia Tarei... ei bine, ei nu-i surâsese niciodată ideea ca soţul ei să fie dus în Anglia, în stare de arest. Desigur, trebuia să fi ştiut că, fie şi dacă se ajungea până acolo, ea nu putea face nici o depoziţie împotriva lui, conform legii.

Pesemne că ceva din expresia ei atrase atenţia lui David - poate uşurarea că nu existau acuzaţii legale contra soţului ei - căci tânărul o întrebă, privind-o perplex:

- Tu... mă mai iubeşti?

Ezitarea din cuvintele lui o făcu să înţeleagă că-şi reformulase fraza. Intenţionase s-o întrebe: "Tu chiar îl iubeşti?"

- în momentul de faţă, nu vreau altceva decât să scap de-aici, David, îi spuse ea cu sinceritate. Să mă întorc în Anglia şi să uit de tot calvarul ăsta.

- înţeleg, iubito. Ei bine, te putem lua de-aici imediat.

Tara îi zâmbi, amintindu-şi de acele ocazii când cuvintele lui drăgăstoase o înfioraseră şi nici o clipă nu crezuse că avea să vină ziua când acestea puteau s-o lase atât de rece ca acum.

Numai dacă şi Leon i-ar fi vorbit la fel... Dar el n-ar fi ştiut cum! Tara era convinsă că nu rostise în viaţa lui un cuvânt ca "iubito".

- Cât timp va mai întârzia domnul Petrides? întrebă poliţistul grec. Trebuie totuşi să-i punem câteva întrebări, iar apoi să-i spunem că vă luăm de-aici.

Făcu o pauză, privind drept la ea, cu ochii uşor îngustaţi.

- Sunteţi sigură că vreţi să-l părăsiţi? întrebă el, iar David tresări, cu o exclamaţie furioasă.

- Sigur că vrea să-l părăsească! N-a spus clar?

Tara se ridică de pe scaun, oferindu-se să le aducă ceva de băut. Oscar Stewart ceru un ceai, iar colegul său grec, un ouzo şi un meze. David alese o băutură mai tare - un brandy.

Toate acestea fură aduse de Stamati, care aflase despre vizitatori de la Davos şi părea extrem de îngrijorat.

- De ce nu te duci să-ţi împachetezi hainele? îi propuse David. Mai bine să nu pierdem feribotul următor, altfel va trebui să rămânem peste noapte la hotelul din port.

Tara îl privi, încruntându-se la gândul de a înnopta la hotel, când casa soţului ei era acolo. Ce prostie - cu

siguranţă, abia aştepta să plece, să părăsească incinta acelei case. îşi petrecuse acolo atâtea ore de singurătate - prizonieră, supravegheată încontinuu. Iar acum era liberă să lase totul în urmă şi să se întoarcă în ţara ei. Se pomeni gândindu-se la spital şi la toate bârfele care aveau să urmeze, şi-şi dădu seama că nu se mai putea întoarce - nici în Anglia şi nici la David. Si-atunci, ce-i rămânea de făcut? La fel ca înainte, şi cum tocmai îi spusese lui David, se hotărî să înceapă cu începutul: în primul rând să scape din casă, apoi urma să-şi pună la punct planurile de viitor.

Capitolul 14

Părea imposibil să-i fie frică de soţul ei în asemenea momente, când era apărată de trei bărbaţi, dintre care doi erau din ţara ei. Si totuşi, în momentul când îl văzu pe fereastra salonului pe Leon traversând peluza, avu o senzaţie extrem de neplăcută în stomac. Ducea în mână o cutie mare de carton, al cărei conţinut ar fi făcut-o fericită pe aproape orice femeie.

Davos o luă la fugă spre el; Tara îl văzu pe Leon devenind rigid, aruncând o privire către fereastră, după care porni din nou, cu paşi mult mai întinşi decât înainte. Se vedea clar că lui nu-i era frică de nimic - dar, în fond, Tara se aşteptase din partea lui să abordeze o asemenea situaţie într-un mod care putea, la început, să deruteze inamicul.

Leon intră, dominându-i pe ceilalţi trei cu statura lui impozantă.

I se spuse cine erau şi cu ce treburi veniseră. Privindu-l atentă, Tara nu văzu nici un semn de nelinişte sau teamă. Ochii lui îi căutau încontinuu pe ai ei, dar de vreo două ori se opriră pe chipul palid al lui David, iar pe buze îi apăru un rânjet crud. Cât de încrezător era! Tara nu-şi putea stăpâni valul de mândrie pe care i-o inspira siguranţa pe sine a lui Leon.

Când cei doi poliţişti terminară de vorbit - şi de pus întrebări cărora cel chestionat le răspunse monosilabic sau chiar deloc - Leon îşi privi soţia şi spuse:

- Din câte înţeleg, le-ai spus acestor oameni că te-ai căsătorit cu mine de bunăvoie şi nesilită de nimeni, nu-i aşa?

- Da, într-adevăr.

Fără să ştie de ce, Tara îşi mută privirea, căci în expresia lui nu se citea nici asprime, nici aroganţă - dimpotrivă, părea să aibă o undă de tristeţe în ochi. Poate că tocmai pe aceasta simţea nevoia s-o evite.

- în acest caz, nu ai nici un motiv de a te plânge?

- Are destule de care să se plângă! strigă David cu aprindere. Felul incalificabil cum te-ai purtat cu ea, răpind-o în ziua nunţii - doar cu o oră şi ceva înainte de a trebui să se mărite cu mine!

Trupul înalt şi mlădios al lui Leon se întoarse spre el.

- Tara îmi promisese că va fi soţia mea, cu mult timp înainte de ziua nunţii, îl informă el calm. M-a părăsit ca să se mărite cu dumneata, lucru pe care eu n-am putut să-l accept. Stie, în adâncul inimii, că am avut dreptul s-o iau cu mine...

- Era logodită cu dumneata?!?...

David se uită de la chipul întunecat al bărbatului care-i furase mireasa la cel al Tarei. Aceasta se înroşise ca focul, iar pe tâmple îi luceau broboane mici de sudoare.

- Nu-i adevărat! Nu poate fi adevărat... niciodată n-am auzit despre acest om, până ai spus că fusese la spital...

-Aşa este? întrebă încruntat Oscar Stewart.

- V-aţi logodit? interveni şi poliţistul grec, clătinând din cap. Dacă e aşa...

Se întrerupse, ridicând din umeri.

-în Grecia, o logodnă este aproape echivalentă cu căsătoria. Nu se desface niciodată - sau, aproape niciodată, se corectă el, după un moment de gândire.

- N-am fost logodită cu domnul Petrides, spuse Tara cu voce mică şi crispată.

- Nici nu am menţionat cuvântul "logodnă".

Leon o privi, iar când capul ei coborî în piept, avu aroganţa de a face un pas înainte şi, în faţa tuturor, a-i ridica bărbia cu un gest posesiv.

- Mi-ai promis că te măriţi cu mine.

Pronunţa cuvintele extrem de rar şi provocator. Pe Tara o străbătu un fior de teamă.

- Presupun că n-ai să minţi, nevastă! Mi-ai promis că te măriţi cu mine, sau nu?

O domina cu un aer atât de ameninţător, încât nici unul dintre ceilalţi trei nu părea dispus să intervină. îi mai strânse o dată bărbia, numai pentru a-i aminti că aştepta un răspuns imediat la întrebare.

- D-da... ţi-am pro-promis că... că mă mă-mărit cu tine... se bâl- bâi ea cu voce gâtuită.

- Nu se poate...!

David clătina din cap, ameţit.

- Ce naiba se întâmplă aici? îl întrebă el pe Leon. De cât timp o cunoşteai?

- Ne-am cunoscut când a fost internat în spital, spuse Tara, cu buzele albite, dorindu-şi să se fi putut retrage într-un colţ liniştit unde să-şi revină, să se liniştească. Credea că... că suntem hărăziţi unul altuia, şi la un moment dat m-a convins că noi doi ne... ne potriveam...

- Când s-a întâmplat asta, pentru numele lui Dumnezeu?

- Cam cu o săptămână înainte de data nunţii voastre, răspunse suav Leon, cu o privire amuzată spre soţia lui. Mi-a promis că renunţă la dumneata şi se mărită cu mine.

- E... e imposibil... protestă David. Tara, spune ceva... neagă totul...

- Nu poate, îl întrerupse soţul ei, oprindu-se cu spatele spre fereastră. Tocmai a recunoscut că promisese să se mărite cu mine. Si s-a măritat cu mine, de bunăvoie şi nesilită de nimeni, iar acum aşteptăm primul copil...

- Nu!

David se repezi înainte, apoi se opri, ridicând furios o mână, ca şi cum ar fi vrut să-l lovească pe omul care stătea lângă fereastră, cu o expresie batjocoritoare.

- Tara, nu se poate...

Deodată, păru să se prăbuşească; în ultimul moment găsi un fotoliu şi se aşeză.

Calmă, privindu-şi soţul, Tara spuse:

- întâmplător, nu aştept nici un copil. Cu asta, soţul meu se înşală, adăugă ea, întorcând capul spre David.

Leon o privi pătrunzător, nevenindu-i să creadă.

- Aşa e? întrebă el.

- Nu există nimic care să mă lege de tine, Leon, răspunse încet şi blând Tara. Prin urmare, voi pleca împreună cu aceşti oameni, cu feribotul următor. Acum, dacă mă scuzaţi...

Se uită în jur, cuprinzându-i pe toţi cu privirea.

- Mă duc să-mi fac bagajele, voi reveni în cel mult cincisprezece minute.

- Tara, stai!

Ordinul fusese lansat poruncitor, răstit, de soţul ei.

- Nu pleci nicăieri, ai auzit?

- Nimic nu o poate opri să vină cu noi, vorbi în sfârşit Oscar Stewart, pe un ton calm şi ferm. Aţi răpit-o şi...

- Vei depune plângere împotriva mea? îl întrerupse Leon, privindu-şi curios soţia.

- Păi...

Vocea Tarei şovăia. I-ar fi plăcut să-i provoace câteva momente de nelinişte, dar nu-i putea spune că voia să-l reclame, când nu avea intenţia s-o facă.

Pe buzele lui se ivi un zâmbet vag, în timp ce spunea:

- Ai spus de multe ori că ai vrea să mă vezi în puşcărie, draga mea. Mai eşti de aceeaşi părere?

- Asta ai merita.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- N-am să te acuz de nimic, replică ea încet.

De pe buzele lui Oscar Stewart se desprinse o exclamaţie de furie.

- Deci, nu mai eşti de aceeaşi părere?

Zâmbetul lui Leon era reţinut şi grav.

- A trecut ceva timp de când am spus asta. Nu mai vreau să fii închis.

- Atunci, interogatoriul meu nici măcar nu mai e necesar, conchise Phivos Meriakis. Doamna a promis că se mărită cu el, apoi s-a răzgândit şi s-a dus să se mărite cu altul. Pare-mi-se că nici ea nu ştie pe care îl doreşte. în Grecia, ar fi declarată uşuratică şi nici un bărbat nu s-ar mai uita la ea. Ar rămâne necăsătorită toată viaţa.

Tara roşi, conştientă de ochii amuzaţi ai lui Leon, care o priveau cu ironie nepăsătoare.

- Mă duc să-mi fac bagajele, spuse ea şi ieşi, înainte ca Leon să mai scoată o vorbă.

* * *

La trei minute după ce Tara intrase în dormitor, Leon apăru în uşa dintre camere, rezemat de tocul acesteia, cu cealaltă mână în buzunarul blezărului.

- Ce vrei?

Trebuia să vorbească, să risipească tăcerea aceea care o înspăimânta.

- E adevărat că nu eşti însărcinată?

Cuvintele fuseseră rostite încet, provocator. N-ar fi îndrăznit să-l mintă.

- Da, e adevărat. Măcar acum, soarta a fost milostivă cu mine.

Tara îşi deschisese o valiză pe pat şi arunca absentă în ea lucruri,
dintr-un sertar al mesei de toaletă.

- în sfârşit sunt liberă, Leon, aşa că ultima rundă ai pierdut-o.

- Niciodată nu mă recunosc învins, Tara.

- De data asta nu vei avea încotro.

Un furou şi un dres fură aruncate în valiză.

- Am să ţi le trimit pe toate înapoi... cu valiză cu tot...

- Taci din gură!

Tara înghiţi în sec, dorindu-şi ca inima să nu-i fi bătut atât de tare.

- Ce fac poliţiştii? întrebă ea, numai ca să spună ceva.

- Habar n-am. Nu m-ar mira să se certe. Englezul tău e furios că nu mă poate aresta.

- N-aş fi pus să te aresteze, spuse ea, întorcându-se să mai scoată nişte lenjerie din sertar.

- De ce?

- Nu-ţi port chiar atâta pică.

în valiză mai intră o cămaşă de noapte, după care Tara închise capacul şi rămase nemişcată, cuprinsă de o deprimare cumplită.

- Vino aici, Tara.

Clătinând din cap, Tara porni spre unul dintre dulapuri, de unde scoase o rochie şi un mantou. Când se întoarse, îl văzu pe Leon chiar lângă ea, atât de aproape încât nu mai

avea pe unde să treacă. Mâinile lui o apucară dureros de braţe, iar buzele îi erau de o senzualitate la fel de dureroasă.

- Nu mă poţi părăsi, declară el încrezător. Eşti a mea, Tara, îmi aparţii! N-am să te las să pleci, niciodată!

- Nu mai poţi face nimic ca să mă ţii aici, reuşi ea să spună, înainte ca gura să-i fie acoperită din nou, într-un sărut şi mai brutal.

- Dumnezeule, da' greu mă mai pui la încercare! Crezi că-i voi permite soţiei mele să mă părăsească, să plece cu un alt bărbat...?!

- Alt bărbat? repetă ea, privindu-l cu ochi mari.

- Molusca aia care dârdâie dincolo, în fotoliu! Nu-i de nasul tău, proasto! Tu ai nevoie de un bărbat! De mine ai nevoie!

- N-am nevoie de nici unul dintre voi! se înfurie Tara reuşind, cu un suprem efort, să se elibereze din strânsoarea sălbatică a mâinilor lui. N-am să mă mărit niciodată, dacă asta te consolează cu ceva!

- Eşti măritată.

- Peste câteva luni n-am să mai fiu!

Alergând spre pat, închise capacul valizei şi luă mantoul, aruncându-şi-l pe un braţ. Când se întoarse, Leon îi bara drumul. Cuprinsă de groază, Tara scoase un ţipăt ascuţit.

- Afurisito...!

Leon se opri la auzul paşilor care urcau în fugă scara. Uşa se dădu de perete şi cei trei bărbaţi năvăliră în cameră.

- Ce s-a-ntâmplat? întrebă David, cu chipul ca o mască de ceară.

- Luaţi-mă de-aici! se tângui Tara. Vreau să mă duc înapoi în Anglia!

Leon părea nesigur şi, un moment, Tara crezu că avea să se ia la bătaie cu cei trei. în cele din urmă, însă, păru să înţeleagă că nu le putea ţine piept, oricât ar fi fost de puternic.

- Nu s-a terminat, să ştii! Ai să te-ntorci!

Afirmaţia încrezătoare a soţului ei fu ultima pe care o mai auzi Tara în timp ce ieşea din cameră, urmată de David şi de cei doi poliţişti.

* * *

După ce se îmbarcară pe feribot, David o întrebă, evitându-i privirea:

- Bărbatul acela are o mare influenţă asupra ta, nu-i aşa?

Tara dădu din cap, nevrând să mintă.

- Da, David, a fost clar din clipa când l-am văzut în rezerva de spital.

- Si totuşi, mie nu mi-ai spus nimic.

- Nu era genul de lucru despre care să-ţi vorbesc, replică ea pe un ton rezonabil.

- Ai încercat să scapi de influenţa asta?

- Desigur. Nimic nu-mi doream mai mult decât să mă mărit cu tine.

- Si-acum nu mai vrei?

-Tu nu mai vrei să te însori cu mine, ripostă Tara şi îl văzu dând din cap. Ar fi fost o greşeală, deşi atunci amândoi credeam cu adevărat că eram făcuţi unul pentru altul.

David nu spuse nimic, iar Tara adăugă, cu vocea aceea scăzută şi dulce pe care el o iubise cândva atât de mult:

- E trist, David, dar este mai bine pentru noi că am aflat dinainte, nu-i aşa?

încruntându-se, David răspunse cu glas îndurerat:

- Dacă porcul ăla nu te răpea, ne-am fi căsătorit şi sunt sigur că am fi fost fericiţi.

- Un timp, da. Sunt la fel de sigură ca tine. Dar, mai târziu, căsnicia noastră s-ar fi destrămat, David.

- De ce spui asta?

- Pentru că amândoi am fi descoperit că nu ne iubim.

David nu negă, oftând numai uşor.

- Hai să mâncăm ceva la restaurant, propuse el. Va fi ultima masă pe care o luăm împreună, adăugă pe un ton amar.

Era rândul Tarei să ofteze, dar acceptă să ia masa şi intrară în restaurant, lăsându-i pe cei doi poliţişti lângă parapet.

* * *

Au stabilit ca Tara, David şi Oscar Stewart să plece în Anglia împreună, dar când poliţistul s-a interesat, i s-a spus că toate locurile din seara aceea erau ocupate, iar pentru a doua zi nu exista decât unul singur.

- înseamnă că va trebui să stăm la un hotel, mârâi Oscar, încă furios că nu reuşise să-l aresteze pe grec. Altă pierdere de timp!

- Am putea să vedem oraşul, îi sugeră Tara lui David. Hai să urcăm pe Acropole.

Fără tragere de inimă, David acceptă. Plimbarea fu lungă şi posomorâtă, iar Tara îşi dori curând să se fi dus de una singură.

- Cred că te bucuri că nu putem pleca în Anglia imediat, spuse acru David, în timp ce umblau printre ruine.

- Ce prostii spui!

- N-aş crede. Am impresia că-ţi pare bine că încă mai eşti în Grecia - în ţara lui!

Tara oftă, fără să răspundă, iar după un timp David continuă:

- încă îşi mai exercită influenţa asupra ta, deşi e la mile întregi distanţă. Eşti sigură că nu te-ai îndrăgostit de el? adăugă, cu dispreţ.

- Dacă trebuie neapărat să ştii, răspunse Tara cu sinceritate, sunt într-adevăr îndrăgostită de el.

- Stiam eu! Atunci de ce fugi de lângă el? E clar că-ţi place să fii dominată - Dumnezeule, cum se mai purta cu tine, cum te trăgea de bărbie! Iar tu, Tara, o vorbă de protest nu suflai! Ce fel de femeie eşti?

- Nu ştiu, murmură ea meditativ. Personalitatea lui Leon e atât de puternică, încât... mă simt, nu ştiu cum să spun mai bine... neajutorată...

- Si-ţi place? Atraţia masculului feroce, hai? Cât timp va tolera o fată ca tine să fie subjugată de un străin afurisit?

- Tocmai pentru că nu-mi place să fiu subjugată îl părăsesc, i-o întoarse Tara. Credeam că ai înţeles, o dată ce tot ai ghicit că-l iubesc.

Era palidă dar calmă, acceptând cu un fel de resemnare chinuită faptul că ea şi Leon n-aveau să mai poată trăi împreună niciodată. Numai de-ar fi iubit-o şi el... Numai de-ar fi putut să fie autoritar fără a fi şi crud... Numai de-ar fi putut face dragoste cu respect şi tandreţe...

în seara aceea, David se purtă atât de detestabil cu ea încât Tara îi propuse să ia avionul a doua zi, lăsând-o pe ea să vină mai târziu, cu poliţistul. David acceptă. îşi luară

rămas-bun într-o atmosferă încordată şi, când totul se sfârşi şi David plecă, Tara avu senzaţia că era complet secătuită de puteri.

Oscar Stewart n-o ajută nici el când, în timpul cinei, nu se purtă deloc binevoitor.

- Atâta pierdere de timp! declară el nervos. Nu m-ar fi deranjat deloc să-l iau cu mine pe soţul ăla al dumitale! Nu ne aşteptam să te fi luat în căsătorie. Asta a dat peste cap tot că... tot necazul ăsta!

Grosolănia lui o făcu pe Tara să ridice bărbia, sfidătoare.

- Mă bucur că tot "că... necazul" ăsta a fost dat peste cap! răspunse ea răstit.

- îl iubeşti pe banditul ăsta grec? întrebă agresiv Oscar. Atunci, ce mai cauţi aici?

- Nu ştiu... răspunse Tara, simţind că ochii ameninţau să i se umple iar de lacrimi.

- Nu ştii? Trebuie să ştii! îl iubeşti! declară el, schimbând tonul pe neaşteptate.

Tara se şterse cu o mână la ochi.

- Mă tot baţi la cap că nu-l poţi aresta, dar am să-ţi spun un lucru, domnule Stewart: niciodată nu l-ai fi putut aresta, fiindcă l-aş fi salvat eu, spunând că am plecat cu el de bunăvoie, nici vorbă să mă fi răpit!

- Ce vorbeşti...?! exclamă el, privind-o lung. Si crezi că te-ar fi crezut cineva? Te duceai la nuntă, adu-ţi aminte, la propria dumitale nuntă!

Tara nu avu ce să răspundă şi, după un timp, Oscar Stewart continuă nervos:

- Femeile! Nişte perverse, toate. Nici cinci minute în şir

nu-s în stare să ştie ce au în minte! O ţii sus şi tare că vrei să vii înapoi în Anglia, însă am impresia că mai mult doreşti să te întorci la cel care te-a răpit!

Tara coborî privirea în farfurie, fără să vadă expresia ciudată care apăruse pe chipul lui. Părea să plănuiască ceva... Si câtă dreptate avea când spunea că voia să se întoarcă la soţul ei! Acum recunoştea de bunăvoie; totuşi, întrebă:

- Mâine decolăm spre casă? Sigur ai rezervat locurile?

- Tare mă bate gândul să te las să faci ce vrei.

Cuvintele lui o făcură să ridice ochii, pentru a-l vedea privind-o cu o expresie ciudată.

- N-ai face asta, replică ea cu convingere. Nu m-ai lăsa singură aici.

- într-adevăr, murmură Oscar Stewart, neaşteptat de blând. Nu te-aş lăsa aici, singură...

* * *

A doua zi dimineaţa, Tara porni pe străzile oraşului, plimbându-se de colo-colo, până ajunse în Piaţa Constituţiei, unde bău o cafea pe terasa unei cafeneion. După aceea, se hotărî să urce din nou pe Acropole, unde ştia că-şi putea găsi liniştea. Umblă printre ruine, încercând să-şi imagineze cum arătau locurile în zilele acelea din vechime, când toate clădirile de marmură din jur erau noi, iar mulţimile se adunau acolo să-şi aducă omagiul zeiţei păgâne Atena.

Timpul trecea şi, la un moment dat, foamea o făcu să-şi dea seama că soarele asfinţea şi în curând oraşul Atena urma să fie "încununat cu violet".

Abia intrase în holul hotelului, când se auzi chemată pe nume şi, răsucindu-se în loc, se pomeni faţă-n faţă cu Nico.

- Ce-i cu tine aici? o întrebă el, pe un ton ciudat. Leon...e cu tine?

Tara clătină din cap.

- Am plecat, Nico, spuse ea, cu o voce seacă.

- Ai plecat? Deci, ai reuşit să scapi... dar cum?

Nico părea mult prea calm, îşi spuse Tara, dar înainte de a apuca să-i răspundă el îi propuse să bea ceva la bar.

După ce-i povesti tot ce se întâmplase, Tara îl întrebă:

- Tu cu ce ocazie ai venit acum aici?

Nico ezită uşor înainte de a răspunde, evitându-i privirea:

- Iahtul meu e la Pireu.

- Si te vei întoarce curând în Hydra?

- Da, destul de curând.

O privi întrebător.

- Ai vrea să te înapoiezi şi tu?

Tara clătină din cap, întrebându-se însă dacă atitudinea ei era convingătoare.

- îl iubeşti pe Leon, Tara?

întrebarea fusese rostită după o lungă tăcere şi cu oarecare dificultate.

Tara îl privi pe Nico prin ceaţa care-i acoperea ochii, înghiţind un nod.

- Da, recunoscu ea simplu. îl iubesc. Dar nu pot rămâne cu el, Nico, urmă ea cu tristeţe, pentru că sunt englezoaică şi vreau ca şi soţul meu să mă iubească. în Grecia, căsătoriile se leagă aproape întotdeauna fără dragoste - sau dintr-o dragoste unilaterală, cred, numai fiindcă femeile din lumea întreagă par să se îndrăgostească...

- Pari foarte întristată, comentă el impresionat.

- Sigur că sunt tristă. Care femeie nu s-ar întrista că trebuie să-şi părăsească soţul pe care-l iubeşte? Dacă Leon

m-ar iubi, viaţa mea ar fi un paradis. Da, sigur că sunt tristă, repetă ea, abia stăpânindu-şi lacrimile care i se adunaseră în ochi.

- Si eu te-aş fi putut plăcea mult, dar n-am avut nici o şansă. Acum îmi dau seama.

- Ai fost bun că ai încercat să mă ajuţi să scap, Nico.

- N-a prea folosit la mare lucru. Leon s-a înfuriat?

- Nu mă întreba, răspunse Tara cutremurându-se. Am crezut că mă va omoarî.

- Dintotdeauna a avut un temperament inflamabil.

Apoi, pe buzele tânărului se ivi un zâmbet.

- Si pe femei le-a atras, tot dintotdeauna. Bărbaţii liniştiţi ca mine nu prea au căutare.

- într-o bună zi, Nico, ai să-ţi găseşti şi tu femeia potrivită.

Ridicând din umeri, Nico preferă să schimbe subiectul.

- Elene pleacă din Hydra, se mută definitiv la Atena.

- Chiar aşa? întrebă Tara, simţind un fior prin inimă. Deci, relaţia ei cu Leon nu se va reface?

Nico clătină din cap.

- S-a terminat. Nu uita, acum Leon e căsătorit.

Vorbea pe un ton foarte ciudat, care o nedumerea.

- Pentru greci, căsătoria se leagă pe viaţă.

- Am de gând să divorţez de el, replică Tara cu o voce lipsită de intonaţie.

Li se aduse comanda, iar Tara trase o duşcă zdravănă din pahar. Adeseori, oamenii îşi înecau amarul în băutură, îşi spuse ea, dorindu-şi să fi putut face acelaşi lucru. Din păcate, întotdeauna urma deşteptarea.

- Un divorţ n-o să-l încânte deloc...

Nico se opri brusc, încruntându-se.

- Mai bine să schimbăm subiectul.

Se uită scurt la ceas, ca şi cum tocmai i-ar fi venit o idee.

- Ai spus că avionul tău decolează abia la miezul nopţii?

- Da, dacă poliţistul mă ia cu el, aşa cum sper.

- Ascultă, n-ai vrea să petreci câteva ore pe iahtul meu?

- Va trebui să fiu la aeroport la unsprezece fără un sfert, răspunse Tara cu îndoială. N-aş avea timp. Trebuie să-l aştept aici pe domnul Stewart, când va fi gata de plecare.

Hotărâtă, clătină din cap.

- Mi-ar fi făcut plăcere, Nico, dar încă n-am mâncat, şi...

- Am putea mânca pe iaht. Voiam să iau cina aici, dar putem găsi câte ceva şi acolo. Echipajul meu se pricepe.

Era nerăbdător, abia aşteptându-i răspunsul. Tara ar fi preferat să nu rişte, dar îşi dădea seama că Nico ar fi fost dezamăgit dacă-i refuza invitaţia şi în cele din urmă, cu un zâmbet, acceptă.

Luară un taxi până în port, unde curând Tara urcă la bordul iahtului de lux. îi amintea de vasul elegant al lui Leon... şi de teama pe care o simţise când fusese îmbarcată cu forţa.

- Ia-o înainte, până în salon, îi spuse tânărul, vin şi eu într-un minut.

Tara se întoarse spre el, dar Nico dispăruse deja.

Unde era salonul? Măcar ar fi putut-o conduce până acolo, înainte de a-şi lua aşa tălpăşiţa. Si de ce era atât de întuneric? Iahtul acela...

- Bună seara, Tara.

Glasul suav, uşor ironic, îi străpunse gândurile, iar Tara se răsuci în loc, cu tot sângele scurgându-i-se din faţă.

- Aşadar, te răpesc pentru a doua oară... cu ajutorul

bunului meu prieten Nico.

Leon stătea în uşă, calm şi încrezător în sine.

- Trebuie să spun că devine cam plicticos, să trebuiască să-mi repet numărul. Mai fă-mă să mă deranjez şi a treia oară, şi nu mai răspund de faptele mele! Vino aici!

- E iahtul tău... abia reuşi să murmure Tara, înainte ca buzele lui să le acopere pe ale ei, într-un sărut negrăit de tandru.

-Iubito, nu m-am putut stăpâni să te tachinez puţin, dar de fapt nici nu era nevoie; atăţi atât de speriată. Nu te mai teme de mine, draga mea, iubita mea...

Lăsă fraza în aer, ca şi cum nu şi-ar mai fi găsit cuvintele, iar Tara îşi spuse, ca prin ceaţă: miracolul s-a întâmplat. Nu conta cum se întâmplase, însă era atât de emoţionată încât îl apucă de reverele hainei, înnebunită, murmurând:

- Nu mai înţeleg nimic... O, Leon, nu-mi vine să cred că e adevărat... Spune-mi că-i adevărat! strigă ea cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Mă... mă iu-iubeşti?

-Te ador!

Leon o luă din nou în braţe şi, în următoarele câteva momente, Tara se simţi purtată de valurile elanului lui, la fel cum i se mai întâmplase cu atâtea ocazii. Dar de astă dată era altfel... pentru că acum o iubea.

-Cum s-a întâmplat? îl întrebă ea din nou, când în sfârşit îi dădu drumul.

Leon o conduse în salon, unde aprinse o lampă cu abajur. Era o atmosferă romantică pentru explicaţiile care urmară, în balansul uşor al iahtului şi acordurile unei formaţii de bouzouki care cânta undeva în port.

îi dădu surprinzătoarea veste că Oscar Stewart găsise de cuviinţă să-i telefoneze pentru a-i spune că ea ar fi minţit mai degrabă decât să-şi vadă soţul la închisoare.

- Când mi-a spus, am înţeles că mă iubeşti - o dovedea faptul că ai fi minţit ca să mă salvezi.

O strânse tandru la piept, sărutându-i buzele tremurătoare.

- Dragostea mea, am sperat că vei ajunge să mă iubeşti, dar mă purtasem atât de îngrozitor cu tine...

Se întrerupse, cu un oftat de adânc regret.

- Niciodată n-am vrut să mă îndrăgostesc, recunoscu el, şi îmi râdeam de sentimentele tale. Dar în cele din urmă, iubirea mea, am ajuns să-ţi accept înţelepciunea fără s-o mai pun la îndoială. Si, dacă mai aveam unele dubii, toate s-au risipit în noaptea când ai fost cât pe ce să cazi pe fereastră.

Se cutremură şi, cu un fel de uimire veselă, Tara îşi dădu seama cât era de afectat de cele întâmplate.

- Cum am spus, îţi doream dragostea, dar întotdeauna eram conştient de tot ceea ce-ţi făcusem la început...

- Dar ai spus că aşa trebuie să fie... interveni ea, cuibărindu-se la pieptul lui.

- Sincer să fiu, draga mea, mă temeam... mă temeam îngrozitor, o dată ce-mi dădusem seama că te iubesc.

Făcu o pauză, dar Tara nu spuse nimic, aşa că în continuare îi povesti cum îi ceruse lui Nico să-l însoţească la Pireu, plănuind ca tânărul să aştepte în holul hotelului până când o vedea.

- Dar de ce n-ai venit chiar tu, Leon? îl întrebă Tara nedumerită.

- Fiindcă mă temeam că, dacă mă vedeai, ai fi luat-o la fugă, recunoscu el cu amărăciune. Si atunci, mi-ar fi fost greu să te mai găsesc. Nu, mult mai simplu era să...

- M-ai fi găsit?

-Te-aş fi găsit oriunde. Nu ţi-am spus că niciodată nu te voi lăsa să pleci de lângă mine? Eşti a mea, pentru totdeauna!

- Da, Leon, răspunse Tara încet. A ta, pentru totdeauna!

- Doamne, cât te mai iubesc! exclamă Leon cu glas răguşit, strângând-o la pieptul lui cu muşchi tari ca oţelul.

Apoi se ridică de pe canapea, cu ea în braţe, privindu-i ochii mari şi albaştri, ochi plini de iubire şi fericire. Mai erau destule explicaţii de dat, dar nici unuia dintre ei nu-i ardea să-şi mai piardă timpul cu asemenea lucruri. Aşa că rămaseră tăcuţi, în lumina blândă a salonului, cu trupurile îmbrăţişate, cu gândurile la viitor şi la bucuriile iubirii care erau, la urma urmei, cele mai importante lucruri într-o căsnicie.

Sfârşit

* * *

* * *